

Az Irgalmatlan Rend

Nagy Donát

2023. november 1.

*Ez a regény egy nagy múltú vadász-testvériség küzdelmeit mutatja be.
A történet még bővülni fog új fejezetekkel, de a már leírt kalandok
önmagukban is élvezhetőek.*

1. Az idegen

Újfalu alatt az országúton feltűnt egy vándor, akinek a fekete köntösét már régen kifakította a nap tüze és a ráarakódó por. Az út menti földeken kapáló parasztok kíváncsian bámészkodtak, egy szőke legény pedig közelebb szaladt, hogy alaposabban szemügyre vegye a hórihorgas idegent.

Az utazó beesett, ráncos arca a kóbor prédikátorok önsanyargató életmódjára utalt; a csontos kezek viszont határozottan markoltak egy hosszú botot, ami a földre állítva is két arasznyival a magas férfi kopasz feje fölé lógott volna.

A pelyhedző szakállú kölyök lelkében a félelem legyőzte a kíváncsiságot, így kérdezősködés helyett inkább megfordult és porfelhőt felve elszaladt a falunak a távolban éppen látható házai felé.

Pár perccel később az idegen is eljutott oda, ahol az út két oldalán hat-hat egyszerű, fehérre meszelt, összetákolt zsindeyekkel fedett

parasztház sorakozott. A házak között deszkakerítések zárták le a parasztok portáit, amelyek mögött félérett alma, körte és szilva lógott a göcsörtös gyümölcsfákról. Az utca végén, a két házsor között a falu tömzsi, mohos kőtemplomát is látni lehetett.

Ahogy a vándor közeledett, a bal szélső ház előtt pletykálgató vénasszonyok megbámulták a kopasz alakot, majd besiettek és magukra zárták az ajtót; egy kopott kékes ruhát viselő, sovány nő pedig a porban játszadozó gyerekeket is beterelgette az egyik kertbe.

Az idegen türelmesen, lassan sétált a házak között, egészen az utcácska közepéig, ahol hirtelen kivágódott egy csalé deszkából ácsolt kapu. A vándor higgadt, de villámgyors mozdulattal fordult jobbra és lépett hátrébb, ahogy meglátta a kertből kisétáló parasztot. A szőke, nagydarab férfi kopott ruhákat viselt, de két kézzel markolt egy otromba favágó fejszét és magabiztos hangon szólalt meg:

– Ki vagy, idegen?

– Kaszásnak szoktak nevezni – válaszolt az idős férfi halk, érzelemmentes hangon.

– És mit keresel a falunkban? – kötözködött tovább a harcias gazda.

– Az örök békességet szolgálom és a vadon romlott hatalma ellen harcolok.

– Az derék életút – válaszolt az izmos férfi színlelt ájtatossággal.

– Már mint azoknak – tette hozzá gúnyosan –, akik nem tudnak egy *saját* családról gondoskodni...

A feketébe öltözött vándor megdermedt, majd lehajtotta a fejét, amit a kapuban ácsorgó gazda egy önelégült mosollyal fogadott. A következő pillanatban Kaszás botja villámgyorsan előrelódult, és kíméletlen pontossággal érkezett meg a gúnyolódó paraszt lábai közé.

A nyers kiáltásra és fájdalommal teli nyögdecselésre sokan felfigyelhettek a faluban, de nem érkezett azonnali támadás, így a vándorszerzetes zavartalanul emelhette az ég felé a botját.

– HOLTAK SEREGEI – zendült fel az egék magasztos hatalmát hor-

dozó imádság – , NYISSÁTOK MEG AZ EGEK KAPUJÁT ÉS ADJATOK ENYHÜLÉST ENNEK AZ ÖKÖRNEK, AKI GOROMBA MODORÁVAL SZENVEDÉST HOZOTT MAGÁRA!

A kerítések mögött ágaskodó és a résnyire nyitott ajtók mögül leskelődő falusiak a délutáni napsütésben is láthatták a bot végén táncoló fehér lángokat. A poros úton nyögdécselő paraszt szeme elkerekedett, ahogy a bot újra az ágyéka felé lódult, de a vándor az utolsó pillanatban visszafogta a lendületet és a paraszt kezét félrelökve éppen csak megérintette a célpontját a szent hatalommal.

Ahogy a zsibbasztó erő hatni kezdett, Kaszás mélyen belenézett áldozata szemébe, majd továbbindult.

A házsor végén egy enyhén jobboldalra lejtő, kopott fűvel borított rész következett, ahol az út jobbra kanyarodott, és betért falu másik felében álló, régebbinek tűnő és rendezetlenebbül álló házak közé. Az elkanyarodó út bal oldalán, egy embernyi magasságú dombocska tetején állt a tömzsi kis templom, amelyet a megkopott szobrok stílusából ítélve a jámbor királyok korában építhettek, tehát már másfél évszázada hirdethette az egek dicsőségét.

A sűrű kövekből rakott épületnek egyetlen tornya volt, ami még a hegyes, piramis alakú tetővel sem volt magasabb három emeletnél. A templom előtt mindkét oldalt tarka gyógyfüvek és bokrocskák növekedtek, középen pedig kikövezett lépcső és járda vezetett fel a boltíves kapuhoz.

Ahogy a hórihorgas idegen kiért a házak közül, felfigyelt arra, hogy a kertecske előtti lejtőnek a tetejénél egy parasztlány feküdt a viszonylag dúsnak és puhának tűnő fűben.

A vándor letért az elkanyarodó útról, hogy odamenjen a tőle kőhajításnyira tehénkedő leányhoz, de az felpattant, lerázta az egyszerű barna ruhájáról a pitypang szöszös magvait, majd szökellő léptekkel átvágott a füveskerten és a hosszú szőke haját megperdítve eltűnt a

torony sarka mögött.

Az idegen a lépteit szaporázva próbálta követni a leányt, felsietett a lépcsőn, majd a templom fala mellett húzódó ösvényen ő is eljutott a mohos templomtoronyhoz.

– Múú! – ugrott elő egy karmolásra emelt kezű alak a falsarok mögül.

Kaszás hátraugrott, jól megtaposott egy levendulabokrot és védekező állásban maga elé rántotta a botját. A lány leeresztette a kezeit, elégedetten elmosolyodott, majd kuncogni kezdett. Az idegen egy mély levegővétellel magába szívta az égi békességet, majd mennydörgő hangon szólalt meg:

– Ezt meg hogy képzelted?! Azt akartad, hogy agyonvágjalak a bottal?

– Ahhoz túl öreg vagy – válaszolt a lány egy fél lépést hátrálva.
– Aki fényes nappal egy falu főterén nőket gyilkol, azzal már fiatalon végeznek a vadászok.

– Én már tucatnyi nővel végeztem fényes nappal, falvak főterén – válaszolt Kaszás fenyegető mosollyal.

A lány egy kis időre elhallgatott, majd felcsillant a szeme:

– Ezek szerint ítélkezői hatalommal is rendelkezel és nem csak parasztfarokra tudsz áldást mondani...

Az idegen egy újabb belégzéssel elnyomta a dühöt, de hirtelen nem jutott eszébe semmi, amivel normális irányba terelhetné volna a beszélgetést. A leány csendben, gúnyos mosollyal figyelte az idős férfi elmélkedését, majd hirtelen sarkon fordult és elszaladt, pont akkor, amikor Kaszás lelkében már szinte teljesen összeállt az, hogy mit is kellene mondani...

A faképnél hagyott vándor tehetetlenül bámulta, ahogy az életerős leány egy köves ösvényen felsietett a borókabokrokkal, rózsákkal és sűrűkövekkel borított domboldalra; fintorogva szemügyre vette levendulát, amit kitaposott; majd visszasétált és leült a legalsó lépcsőfokra, hogy

pihenjen egy keveset.

Nem sokkal később távoli, de ütemesen közeledő patakopogás hangzott fel a falu régebbi része felől, majd gomolygó porfelhőt sodorva kivágtatott a mezőre egy elegáns bíbor-barna fegyverkabátba öltözött lovag. A harci ló hangos nyerítéssel állt meg a gyanús vándorral szemben, aki felállt a lépcső előtt és ösztönösen előreszegezte a bot végét.

– Üdvözöllek, idegen! – szólalt meg a lovas. – Ki vagy és mit keresel errefelé?

Kaszás egy gyors mozdulattal biccentett, majd felnézett a lovasra és megszólalt:

– Én is üdvözöllek, uram... – a fiatal nemes arcvonásai egy pillanatra megrezdültek – vitéz úrfi! Engem Kaszásnak neveznek és vadászként küzdök, hogy megteremtsem a békességet.

– Garim vagyok, Skognar urának második fia – mutatkozott be a nemesifjú, majd egy lendületes mozdulattal leugrott a lóról, hogy kezét rázzon. Garim magasságban egy fejjel elmaradt a kopott köntösbe burkolódzó vándortól, viszont a kézfogásba beleadta az erejét és alaposan megszorongatta az idősebb férfi csontsovány kezét.

– Jól látod, fiam... – szólalt meg a vadász, amikor végre enyhült a szorítás. – A testemből már kiszívta az erőt a hosszú küzdelem. A lelkem viszont mindig készen áll arra, hogy a holtak nevében ítélkezzek...

– Melyik testvériséghez tartozol, tisztelendő atya?

– Az északi földről származom és Vasas Szent Ulfeus rendjéhez tartozom, de harcos vagyok, nem prédikátor.

Garim elismerő mosollyal simította végig a pelyhedző szakállát.

– A mi vidékünkre is eljutottak mesék Ulfeus követőinek a vitézségéről. Ugye ez a testvériség ismert Irgalmatlan Rend néven is?

– Csak a Nagy Folyótól délre – válaszolt a vadász szúrós tekintettel. – A törzsterületünkön a fejedelmek sem merik kiejteni ezt a gúnynevet.

– És mire vagy kire vadászol ezen a vidéken?

– Úgy tippelem, hogy egy szemtelen nemesifjút akar leteríteni – kotyogta közbe a szőke lány, aki időközben újra előkerült Kaszás mögött, a virágoskert másik felében.

– Nem téged kérdeztelek, Kiri! – mordult rá Garim, de a hanghordozásából érezhető volt, hogy nem remél változást az életvidám parasztlány viselkedésében.

A közbjáték után a vén vadász válaszolt:

– Tegnapelőtt, amikor Répáslakon jártam, egy hitszónok mesélte, hogy ennek a falunak a határában felbukkant egy eltorzult medve és rettegésben tartja a népet. Ha ez tényleg így van, akkor én készen állok arra, hogy megküzdjek vele...

– Hozzám is eljutottak ezek a panaszok – válaszolt az úrfi –, de ha valóban előkerül a bestia, akkor jó erőpróba lesz számomra az, hogy egyedül leterítsem.

– Ez nem hangzik bölcs ötletnek... – szólalt meg Kaszás, de aztán Garim elszánt tekintetét látva inkább széttárta a kezét: – ...de hát nem vagyok az atyád, hogy parancsoljak neked.

Időközben egyre több falusi gyűlt össze a templom előtti réten, akik tisztos távolságból hallgatták a beszélgetést. Kaszás biccentett az úrfi felé, hátrálva fellépdelt a lépcső tetejére, majd inkább a tömeghez beszélve folytatta a gondolatait:

– Most továbbutazok, hogy alkonyatig elérjem a fenyveskövi klostort, aztán majd visszajövök és megnézem magamnak a falu körül mászkáló medvét. Addig a bátor úrfi birkózhat egyet a fenevaddal; a gyászoló családja pedig bizonyára belátja majd, hogy az ilyen veszélyes munkára jobb vándor vadászokat felbérelni.

– Ezt meg hogy érted? Mit gyászol a... – fakadt ki Garim, majd elnémult és a homlokát ráncolva belegondolt a helyzetbe.

Sem Kaszás, sem a bábmészcodók, sem a virágok között ácsorgó szőke leány nem zavarták meg a töprengést, így az úrfi a szokásosnál átgondoltabb választ adhatott:

– Tudod mit, vadász? Felbérellek arra, hogy együtt menjünk ki a medve ellen, és megmutatom neked, hogy az egekhez való könyörgés nélkül is leteríthető egy ilyen jószág. Fogadást ajánlok: ha sikerrel járok, akkor bocsánatot kérsz a faragatlanságodért, ha nem, akkor dupla pénzt kapsz...

– Mit tenne atyád – kérdezte Kaszás mosolyogva –, ha beszámolnék a halálodról, aztán kétszeres fizetséget kérnék?

– Gutaütést kapna – válaszolt azonnal Kiri – vagy agyonütne a buzogányával...

Garim szűrös szemekkel nézet fel a dombocskán álló lányra, de nem cáfolta az elhangzottakat.

– Én is fogadást ajánlok, legény – vágott vissza a vén vadász. – Negyven ezüstért vállalnám a medve elleni küzdelmet, de ha velem jössz és megúszod sérülések nélkül, akkor csak hús ezüstöt kérek el.

– Csak hús ezüst? – kérdezte a nemesifjú csodálkozva. – Tavasszal egy boszorkány néhány egér kiirtásáért kért annyit...

– Minek harácsoljak többet? Amíg meghúzhatom magam valahol és nem éhezek, addig vadászok, utána a túlvilágon meg úgysem érnek semmit a csillogó érmék...

– És mi akadályoz engem abban – folytatta az ifjú – hogy állandóan mögötted rejtőzködjek, és egy kardvágás nélkül megnyerjem a fogadást?

– A büszkeséged – válaszolt Kaszás tömören.

– Meg az, hogy a vén fazon után téged is agyonvágna a medve – egészítette ki a választ Kiri.

– Rendben van, ilyen olcsón bolond lennék, ha elutasítanám az ajánlatodat! Ha egy disznót kötnék ki csaléteknek, az is belekerülne hús pénzbe.

– Sőt, ha elpatkol, akkor nem is kell fizetni neki – tette hozzá a parasztlány, majd a mentában botladozva hátrahőkölt, ahogy a bot vége elsuhan pár ujjnyival az arca előtt.

Az úrfi mosolyogva figyelte a közjátékot, majd folytatta:

– És mikor lenne alkalmas számodra ez a vadászat? Én készen állok, de te biztos elfáradtál a hosszú út során, úgyhogy lepihenhetsz az udvarházban...

– Nem kell nekem pihenés, lássuk a medvét! – válaszolt Kaszás türelmetlenül, majd a báméskodókhoz fordult. – Ki, mikor és hol látta a fenevadat?

– Először Jarik látta egy hete, ahogy átgázolt az Ófalu alatti földéken – mondta egy púpos asszonyság. – Mármint a fenevad, nem Jarik...

– A dombon szétmarcangolt két birkát és agyonvágta a vén Flokit is – szólalt meg egy köpcös alak. – Pedig ő igazán hűséges és bátor kutya volt...

– Floki már alig látott, nem is tudta, hogy mivel áll szemben – kötözködött mellette egy koszos ingű legény.

Fokozatosan egyre többen bátorodtak fel és kezdtek beszélni:

– Nekem feltúrta a veteményesemet... – A forrásnál hatalmas lábnyomok vannak, nem merünk ott mosni... – Azok a vakondok voltak, te barom! – Elmúlt éjjel is sokat ugattak a kutyák... – Nem, most a medve volt, talán a vakondot akarta kiásni...

– Én is láttam már egyszer, távolról – kiabálta túl a hangzavart Kiri.

– Nyugalom! – emelte fel a száraz hangját Kaszás is, majd a bot végével ütemesen dobolni kezdett a sűrke köveken.

– ...de lehet, hogy csak egy bokor volt... – fejezte be a mondandóját Kiri halkabban, miután a többiek már elcsendesedtek.

– Te ott – mutatott rá a vadász a botjával egy sovány nőre. – Mikor voltak lábnyomok a forrásnál?

– Napok óta... és még ma reggel is találtunk újabbakat – válaszolt a nő tévovázva, a mellette álló magas férfi oldalához lapulva.

– A forrásnál van jó víz – tette hozzá a köpcös pásztor – lejjebb nem szeretnek inni az állatok.

– Akkor talán megvan, hogy hol lehet elkapni a vadat – zárta le a kérdést a vadász. – Mikor kell indulni, hogy alkonyatra kényelmesen

a forrásnál legyünk?

– Van még három óránk – válaszolt Garim a lova felé visszaindulva.

– Addig gyere velem az udvarházhoz, harapjál egyet és keríts valami tisztességes fegyvert a botod helyett.

– A holtak ragyogó hatalmához képest a legszebben csillogó acél is közönséges játékszer – válaszolta Kaszás, de követte az úrfit, aki a lovon léptetve megindult a régebbi házak felé.

2. Medveadászat

A pihenő után Kaszás és Garim elszántan indultak meg a forrás felé. Az úrfi a bal karjára kerek pajzsot szíjazott, a jobb kezével a kivont kardját markolta, a testét érces hangon csörgő lánccinggel védelmezte, a fejére pedig vödörszerű zárt sisakot húzott, amelyen fényesen csillogtak a lemenő nap sugarai. Ezzel szemben a vadász továbbra is a megszokott harci botját markolta és csak annyi előkészületet tett, hogy a fejére húzta a fekete gyapjúköntöséhez tartozó csuklyát.

Parrun uraság, a falu elegáns vörös kabátot viselő, erősen kopaszodó ura rekedt hangon kiáltott utánuk:

– Aztán jól vigyázz a fiamra, vadász! Harcban három emberrel is felér, de még nem nőtt be teljesen a feje lágya...

– Vadász vagyok, nem dajka – válaszolt Kaszás száraz hangon. – A fenevad el fog pusztulni, ha elének kerül; de a kölyök felel a saját életéért.

A vén uraság és családja felháborodottan néztek a vadászra, de Garim kiállt az idegen mellett:

– És ezért fogadtam el az ajánlatát, hogy csatlakozzon hozzám. Nem vagyok már kisgyermek, aki egy medvetáncoltató leláncolt jószágát is érdekesnek találja.

– Miért mész vele, testvérem? – kérdezte Garim bátyja, aki díszítetlen, de elegáns szürke köntösében inkább tűnt királyi őrknak, mint harcos nemesembernek. – Bölcsőbb lenne ezt a küzdelmet rábízni arra,

akinek ez a hivatása.

– Én is erre születtem – válaszolt a fiatalabb testvér, akinek a hangját eltorzította az arcot elrejtő sisak. – Te megöröklöd majd a földeket, amit a herceg adott dédapánknak, és azért élsz, hogy békeességben megőrizd a családodat, az alattvalóidat és a vagyonodat. Én viszont csak fegyvert és tudást öröklök, de azokkal addig fogok küzdeni, amíg van erőm és találok kihívást jelentő ellenfelet.

Skognar vén ura büszkén hallgatta a fia elszánt válaszát, felpillantott a kék égre, majd elbúcsúzott:

– Akkor hát küzdj, fiam, és mutasd meg az egeknek, hogy mire vagy képes!

Garim némán nézte végig, ahogy a szülei, bátyja és sógornője megfordultak és visszatértek az udvarházba, aztán pedig a vadász után sietett a kertek alatt átvágó utacskán. A két vitéz hamar elhagyta az utolsó illatozó trágyadombot, és elkezdett felmászni a forrás felé vezető köves-poros ösvényen. Ez a terület közel esett a házakhoz, de az egyenetlen sziklás terep és a makacsul burjánzó bozót miatt senki nem bajlódott a hasznosításával.

– Mégis hoznom kellett volna a lovamat; úgy könnyebb lenne szembezállni a medvével – panaszkodott a nemesifjú fintorogva.

– Te mondtad, hogy a forrás környékén rossz a terep. Ha nem nyílt mezőn harcolsz, akkor a ló csak feltart téged, különösen úgy, hogy egy furcsa szörnyeteg riogatja...

A beszélgetést futó léptek dobogása szakította meg, majd felhangzott egy éles kiáltás a két férfi háta mögött:

– Hahó! Várjatok meg! Én is jövök!

Kaszás hátrafordult a válla fölött ütésre emelt bottal, majd mély levegőt vett, ahogy meglátta Kiri zihálva szaladó alakját. Pár lépéssel később az úrfi is megállt, majd ráförmedt a lányra:

– Miért akarnál velünk jönni?

– Kíváncsi vagyok! És szívesen segíték!

– Ez nem játék, kislány! – szólalt meg a vadász a helyzethez képest meglepő nyugalommal. – Mi okom lenne rá, hogy eltűrjem a jelenlétedet?

– Ezt nézd! – kiáltott fel Kiri, és egy lendületes mozdulattal elkezdett kibújni a ruhájából.

– Ez meg mi akar lenni?! – kérdezte Kaszás döbbsen, de a lány szó nélkül ledobta a felsőruhát, majd elkezdte letekerni a telt kebleit tartó kendőt is...

– Valami újat mutat neked... – szólalt meg az úrfi gúnyos hangon.

Kaszás megfordult, és hüvelykujjával a lányra hátramutatva válaszolt:

– Azért ennél még én is láttam különbet... életerős és egészséges lány, de azon túl semmi szépség nincs benne. Egyszerűen úgy néz ki, mint egy tehén!

– Ebben nagyon, de nagyon igazad van... – válaszolt az úrfi, elnyújtottan ejtve a hangokat.

– Múúú! – zengett fel hirtelen egy mély bógés a vadász mögül, aki megfordult, majd azonnal arrébb ugrott két lépésnyit, ahogy megpillantott egy hatalmas vörösésbarna jószágot. Kaszás tekintete végigpásztázta az előreszegezett szarvakat, a vadtulok erőteljes duzzadó testét, a földön széthajigált ruhákat, a meztelen lány hűlt helyét, az oldalt mögötte kacagó úrfit; majd leeresztette a botját, mély levegőt vett és egészen barátságos hangon szólalt meg:

– Ez mindent megmagyaráz. Alakváltóként valóban elég testi erőt kapsz ahhoz, hogy szembeszállj egy medvével, de az sem meglepő, hogy a lelki érettségedet korlátozza a vadon befolyása...

– Akkor lett ilyen fura figura, amikor kislánykorában meglovagolt egy tehenet, aztán fejével előre esett az útra – tette hozzá Garim.

– A vadon szellemei valóban azokat a könnyelmű alakokat tüntetik ki figyelmükkel – magyarázott a vén vadász fintorogva –, akik tehénháton akarnak lovagolni és hasonló égbekiáltó marhaságokat művelnek...

Az útszéli leveleket kóstolgotó nőténytulok válaszképpen kinyújtotta a hosszú rózsaszín nyelvét a kopasz vénember felé, majd lehajtotta a fejét és önmagába roskadt.

A terebélyes, de gyorsan zsugorodó test körül halovány lidércfény táncolt, ahogy a rozsdaszínű szőrzet semmivé foszlott, átalakult a csontozat és előtört a loboncos szőke haj. Alig telt el pár pillanat, és az immár teljesen emberi leány egy lendületes mozdulattal egyenesedett fel és porolta le tenyerét. Az alakváltó gyorsan felkapkodta a ruháit, de nem kezdett el öltözködni.

– Idén már szétszaggattam átváltozással egy ruhát – válaszolt Kazsás kimondatlan kérdésére. – Ha a medve érkezésekor ezt is széttépem, akkor az anyám megnyúzó...

– Így meg a vadszeder fog megnyúzni – monda a vadász, ahogy a botjával felemelt egy tövissel teli indát.

– Na és? – válaszolt Kiri gúnyos mosollyal. – Ez a különbség ég és föld között: az égi hatalom elrejti a fájdalmat, de meghagyja a sebeket, az anyaföld ereje viszont valódi gyógyulást ad.

A vadász némán csóválta a fejét, majd továbbindult az ösvényen, a botjával arrébb lökődve a benyúló ágakat. Rövid séta után eljutott egy magaslaton terpeszkedő, életerős galagonyabokorhoz, majd amögött befordulva megtorpant. Az úrfi csörgő páncéllal odalépett mellé és büszkén szólalt meg:

– Igen, innen már látható a forrás életadó vizét összegyűjtő tavacska. Legyünk óvatosak, de szerintem még nincs itt a medve.

A társaság óvatosan leereszkedett a lejtőn és alaposan körbenézett. A tó bal oldalán egy öreg, de egészséges és életteli bükkfa magasodott, aminek a combnyinál is vastagabb gyökerei tekeregve szorították a szürkés sziklákat, majd eltűntek a tóparti nedves talajban.

A forrás vize a fa tövében tört elő, majd a köveken és a gyökereken végigtáncolva érkezett a tóba. A vizet és az előtte kitaposott kis füves területet fiatalabb bükkfák oszlopszerű törzsei vették körüli. A magas-

ban a lombok kis híján összezártak, csupán a vízpart felett nyílt egy szobányi hézag, amelyen keresztül látható volt a kék ég.

– Itt valóban a vadon hatalma uralkodik – mondta Kaszás, ahogy a parthoz érkezve beleszagolt a párás levegőbe. – Nem csodálom, hogy a fenevad is ideszokott.

– A tó vize csak combig ér, viszont a túloldalt éles és csúszós sziklák szegélyezik – magyarázott Garim a kardjával mutogatva. – Lehet, hogy átmehetnek majd oda, hogy védett helyről fogadjuk a medvét.

– Én ott nem férek el! – tiltakozott Kiri.

– Jobbra a patak völgye nagyjából sík terep, de dúsan benövik a vízparti növények – folytatta az úrfi, figyelmen kívül hagyva a közbeszólást. – Ha továbbmennénk arrafelé, akkor egyre szűkebb árokban halad tovább a patak és még több lesz a csalán.

– Akkor azt kihagyjuk – válaszolt a vadász. – Volt már bajtársam, akit ilyen susnyás terepen ragadott el egy medve. Mire észrevettük, hogy eltűnt a sor végéről, már elveszítette a fél arcát. Ráadásul ő lett volna a gyógyítónk, így esélye sem volt a túlélésre...

Kaszás az ég felé fordította tekintetét, ahogy visszaemlékezett a gyógyító barátságos mosolyára; a nemesifjú pedig elengedte a füle mellett a megrázó történetet és tovább magyarázott:

– Balra, a forrás mögött emelkedik az a domb, aminek a magasabb, füves részein a juhászaink legeltetik a nyájukat. Onnan és a nemrég átszelt bozótból is előjöhet a fenevad, szóval óvatosnak kell lenni. Hogyan készüljünk fel a medve érkezésére, mester?

Kaszás újra körbenézett a sok fedezéket biztosító terepen, Kiri viszont szinte azonnal válaszolt:

– Tudom már, hogy kapjuk el a medvét: én feljebb megyek a lejtőn, ti meg itt maradtok a parton csalinak.

– Csalinak?! – mordult fel az úrfi dühösen, de a vén vadász intett a parasztlánynak, hogy folytathatja.

– Amikor megjön a fenevad, ti feltartjátok pár pillanatig a fegyve-

rekkel vagy a dermesztő hatalommal, én pedig lendületet veszek ezen a lejtőn és elsöpröm.

– Ez a terv nem túl hízelgő ránk nézve, de hatékonyak tűnik... – bólogatott Kaszás. – Akkor mit csinálsz, ha a medve mögötted bukkan fel?

– Nos... talán nem annyira erős, hogy egy ütésből agyonvágjon, úgy-hogy megpróbálok ráfeküdni és aztán rátok bízom a dolgot – mondta a lány egy friss szűnyogcsípést vakargatva. – Utána meg úgyis begyógyulnak a sebeim.

– Igazán önzetlen ajánlat – válaszolt Garim, aki még mindig nem volt teljesen kibékülve a csali szerepével.

– Akkor ezt megbeszéltük – mondta Kiri, majd nagy lendülettel a döbönt úrfi karjai közé nyomta az összetekert ruháit, sarkon fordult, négykézlábra ereszkedett és átváltozott.

A női test egészséges ívei hirtelen eltorzultak, a felemelt fenékből előtört a tekergőző farok, a törzs megemelkedett és csúnyán felpuffadt, a szőke haj semmivé foszlott... Alig telt el pár pillanat, és az alakváltó máris egy messze zengő, mély bögéssel avathatta az új testet.

– Ezt már jó párszor láttam, de sohasem fogom megszokni... – mondta Garim a mellette álló csuklyás alaknak, aki kifejezéstelen arccal nézte végig a jelenetet.

A tulok egy lendületes fejmozdulattal letépett egy magas és nedvdús vízparti virágot, felcammogott az ösvényen, és a bokrokat alaposan megtaszigálva visszafordult a tó felé. Az úrfi kis ideig nézte, ahogy a vörösésbarna jószág jóízűen rágcsálja az élénkzöld leveleket, majd a vadász felé fordult:

– És akkor hogy képzelted ezt a medvecsalogatást?

– Először is lerakod azokat a ruhákat valahova... azért ne a sárba, az a száraz tuskó jobb lesz... aztán csak várakozunk és figyeljük, hogy mikor jön a fenevad.

– Rendben, mondjuk én figyelem a patak völgyét, te pedig nézz a

dombok felé.

A vadász bólított és a két férfi megállt egymásnak háttal a kristálytiszta tavacska partján, Kiri pedig úgy bámult rájuk, mint borjú az új kapura. A nap fokozatosan leereszkedett...

Garim az alkonyati félhomály és a forrásvíz csobogása ellenére is észrevette, hogy valami mozgolódik a patakot szegélyező sűrű növényzetben. Nem sokkal később színre lépett a fenevad és komótosan kisétált arra a részre, ahol a fák árnyékában már csak bokáig érő virágok nőttek.

Kiváló érzékszerveivel valószínűleg észlelhette az emberek jelenlétét, de nem is fordult a forrás felé, hanem odacammogott egy fa tövéhez és határozott mozdulatokkal mély sebeket hasított a kéregben. Az úrfi néhány pillanatig megbabonázva bámulta a fatörzset karmolászó bestiát, amitől csupán húsz lépésnyi nyílt terep választotta el, majd óvatosan megbökte a háta mögött álló csuklyás alakot.

Kaszás egy fürge, de nesztelen mozdulattal fordult meg, és némi keresgélés után észrevette a medve sötét, bozontos alakját. Ezután felnézett a lejtőn ácsorgó alakváltóra, és megpróbálta a sötétség ellenére eldönteni, hogy a tulok alszik-e vagy készen áll a rohamra. Eközben Garim egy óvatos mozdulattal előhúzta a kardot, amit várakozás közben azért visszatett a hüvelybe, majd a patakparton lopakodva megindult a medve felé...

Kiri a tulok-szemeivel még bőven elégségesnek érezte az alkonyati fényeket, viszont a harminc lépésnyire álló társainak csak az elmosódott körvonalait látta. A fontos mozdulatokat persze ezek a szürkés-homályos képek is megmutatták, így a tulok azonnal befejezte a kérődzést, amikor az úrfi megindult a patak felé.

Kaszás aggódva figyelte, ahogy a nemesifjú eltiporta az útjába kerülő liliumokat, de a forrás csobogása elfedte az óvatos léptek zaját és a páncél zörgését, a fenevad pedig zavartalanul dörgölte a fejét az összekarmolt fakéreghez. A távolság fokozatosan csökkent, és félútnál

a vakmerő vitéz elszántan emelte fel a lovagi kardot.

Kiri nem látta a lejtőn burjánzó bokrok által eltakart medvét, de felfigyelt a felemelt fegyverre és óvatosan megindult a lejtőn, hogy közbeavatkozhasson, ha valami baj van. Kiri nem látta a szederindát sem, de látta, hogy baj lesz, amikor a szarván fennakadó ág megfeszült és megzörgette a bozótot.

A medve a hirtelen zajra megdermedt, megfordult és hangosan felmordult. Garim hátrahőkölt, ahogy meglátta a fenevad pofáját, amelynek a korábban is látható jobb oldala teljesen ép volt, a bal felét viszont csupasz, megduzzadt bőr borította. A vívőleckék azonban hasznosnak bizonyultak, és amikor a szörnyeteg megindult, az úrfi már készen állt arra, hogy teljes erőből lesújtson rá a kardjával.

Eközben már Kaszás is meglódult fenevad felé és előrántott egy dobókést a köpönyegéből. A vén mester egy nyers „HALÁL!” kiáltással hófehér túlvilági lángokat hívott az apró pengére, a következő pillanatban pedig elhajította a megáldott fegyvert a rohazó fenevad irányába.

Garim meglepetten látta, ahogy a kés ragyogó csíkot húzva elrepül mellette és eltalálja a fenevad eltorzult pofáját ott, ahol a bal szem lett volna. Ez azonban nem állította meg a rohamot: a lángoló penge tompa koppanással lepattant, mintha deszkának ütközött volna. A ifjú vitéz talán emiatt is döntött úgy, hogy a jobb válla fölött tartott karddal keresztirányban sújt le és a fenevad arcának az egészséges felére céloz.

A jól időzített és hatalmas erejű csapás lehántotta a fenevad arcáról a húst, de lecsúszott a koponyáról és nem tudta megállítani a rohamot. A következő pillanatban a medve mancsa elsőprő erővel vágta hasba az úrfit, aki hanyatt zuhant és elterült a dús vízparti fűcsomók között. A megvadult és megvakított szörnyeteg rámászott az áldozatára, de fogai megcsúsztak az ércsisakon...

Eközben Kiri már mennydörgő vágóban száguldott el Kaszás mellett, aki a tulok útjából félreállva visszasietett a tópartra, és a botját két kézzel az ég felé emelve fohászkodni kezdett:

– HOLTAK SEREGEI, NYISSÁTOK MEG...

A rohamozó alakváltó éppen csak meg tudott fordulni azelőtt, hogy elsodorta volna a csuklyás alakot; majd újból felgyorsított és fejét leszegve nekirohant a fenevadnak. A medve a hatalmas ütközés erejétől legurult a hanyatt fekvő ifjúról, aztán pedig erőtlen mozdulatokkal próbált talpra állni. Kiri újból leszegte a fejét, de aztán észrevette, hogy nem kellene a társán átgázolni, így kerülő úton közelítette meg a célpontját.

A vadász imáját nem szakította meg sem az elszárguló tulok, sem a csontokat ropogtató ütközés:

– ... AZ EGEK KAPUJÁT ÉS ADJATOK HALÁLHOZÓ FEGYVERT, AMI-
VEL VÉGLEG MEGÁLLÍTHATOM A MEDVÉT URALÓ GONOSZ LELKET!

Ahogy az ima véget ért, ragyogó villám tört elő az egekből, ami durva robajjal lecsapott a bükkfák ágai között, majd hirtelen megdermedt és tündöklő, íves pengét formálva kaszává alakította a vadász botját.

A csobogó forrásvíz és a leterített vitéz páncélja fényesen csillogott, ahogy a túlvilági fényesség beragyogott mindent a lombok alatt. Újra láthatóvá váltak a színek is: a dús növényzet zöldje, a megtaposott sárga liliomok és a fenevad sebeiből előtörő vörös vér. A fekete csuklyába burkolózó, hórihorgas alak kimért léptekkel indult meg a fenevad felé, mintha az csak learatni való búza lett volna.

Kiri időközben megkerülte Garim lábait, de újabb támadás helyett inkább hátrálni kezdett, ahogy közeledett hozzá a holtak dermesztő hatalma. A medve is megpróbált arrébb mászni, de nem sokat haladt azelőtt, hogy a vadász átlépte a vitéz testét és lesújtott a szent fegyverével. A kivégzés után Kaszás megkönnyebbült mosollyal az ég felé emelte a fegyverét, aztán hagyta, hogy elillanjon a pengévé dermedt tűz és ezzel visszatérjen az alkonyati szürkéség.

Néhány pillanatig csak a forrásvíz csobogását lehetett hallani a sötétben, aztán Kaszás újabb, egyszerű imával törte meg a csendet:

– HOLTAK SEREGEI, ADJATOK ÉGI FÉNYT!

A bot végén felragyogó láng nem volt erősebb egy fáklyánál, de tiszta fehér fényével megmutatta, hogy a fenevad testéből csak porladó kormot és szén-törmelékot hagyott a dermesztő tűz, Garim páncélba öltözött alakja viszont még mindig mozdulatlanul feküdt a földön.

Kiri emberi testben, anyaszült meztelenül lépett ki a vadász háta mögül, és azonnal letérdelt a legény mellé. Kaszás előrenyújtotta a fényt hordozó botot, ahogy a lány óvatosan kioldotta a sisakot rögzítő szíjakat és kiszabadította a páncélos vitéz fejét.

Néhány nagyon hosszú pillanat után a földön fekvő ifjú kinyitotta a szemét és tétova hangon megszólalt:

– Ezek szerint mégis igaz, hogy a túlvilágon tündérlányok fogadják a harcosokat...

Kiri megkönnyebbült sóhajtással egyenesedett fel, az úrfi tekintete pedig fokozatosan kitisztult:

– Ja, csak te vagy az, Kiri?

A válaszként kiosztott pofon nagyot csattant, annak ellenére, hogy fücsomók között fekvő célpontot nem volt könnyű jól megütni.

– Adj neki egy kis időt, hogy visszatérjen belé a józan ész! – szólt közbe a vadász. – Addig inkább menj, és vedd vissza a ruháidat.

– De minek? – kötözködött a lány feltápáskodás közben. Kaszás fintorgott egyet, majd száraz hangon szólt vissza:

– Gondolom nem szeretnéd, hogy belemásszanak a meztelencsigák...

3. Új utakon

Pár percen belül az úrfi is feltápáskodott, elvánszorgott a forráshoz és a hűvös, tiszta víznek köszönhetően egészen visszanyerte a frissességét. A győztes társaság a csendben állt a tóparton, ami az égzengés és tulok-roham után hirtelen nagyon csendesnek és üresnek tűnt. Kiri végigmérte a nemesifjút, aki jobb kezével az alsó bordáit fogta, majd gúnyos mosollyal szólalt meg:

– Úgy néz ki, hogy mégis negyven ezüstöt fogsz fizetni a vadásznak...
– Micsoda? De hiszen nem is sérültem meg igazán! Ez a kövér dög – intett az árnyakba burkolódzó rét felé, majd egy pillanatra ledermedt, ahogy hiába meresztette a szemeit – majdnem kinyomta belőlem a szuszt, de egy karcolást sem ejtett a bőrömön.

– Valóban? Akkor mégis volt egy kevés értelme, hogy apád megvette azt a drága páncélt a faluban behajtott adókból...

– A pénzügyeket majd később rendezzük – mondta a vadász olyan hanghordozással, mintha az árnyékszék használatáról lett volna szó.

– Most az a lényeg, hogy ez a fenevad elpusztult, mi pedig egyben vagyunk és készen állunk a következő küzdelmekre.

– Következő küzdelem? – kérdezte Kiri felcsillanó szemekkel. – Az vagány lenne! Csatlakozhatok esetleg ehhez a vasas hogyishívják rendezhez? Vagy ahhoz karót kellene nyelnem?

A vadász elgondolkodott a kérdésen, Garim viszont kapásból közbeszólt:

– Azzal nagyon megjárna a közösségetek. Én gyerekkorom óta ismerem és jóindulatú lány, de egyszerűen az örületbe kergeti az embert...

– A holtak seregei határtalan nyugalmat adnak azoknak, akik hozzájuk fordulnak – válaszolt Kaszás a fejét csóválva. – Láttam én már szomjas vámpiroktól kezdve a sértődött úri kisasszonyokig mindenféle fárasztó lényt, azoknál ez a lány sem lehet különb.

Ezután Kiri szemébe nézett és válaszolt a kérdésére:

– A rendünk névadója, Vasas Szent Ulfeus az egék hatalmát hirdette az északi vidékeken, azonban azt tanította, hogy a világ megtisztítása minden eszközt szentté tesz. Aki készen áll a küzdelemre, nem téveszti szem elől a célt és nem riad vissza az erőszaktól, azt szívesen látjuk közösségünkben. Új tagok felvételéről a délvidéki kapitány dönt, de ha visszafogod magad a kihallgatáson, akkor nem fog elutasítani.

A parasztlány mosolya egyre szélesebbé vált, a válasz végén pedig hirtelen előrelépett és szorosan átölelte a meglepett vadászt. Kaszás

egy ideig tűrte a szorítást, majd zengő hangon kiáltott fel:

– NYUGALOM, KISLÁNY!

Kiri hátraugrott két lépést és felvisított:

– Áááhh! Ez hideg!

Ezután megrázta magát és mélyebb hangon folytatta:

– Egyébként meg nem vagyok már kislány. Vörös Kyrtrud vagyok, a Vázas Szent... Ulfeus rend vadásza! És semmiféle szörnyeteg nem állhat meg ellenem!

Garim alig tudta visszatartani a nevetést, Kaszás viszont komor arckifejezéssel hallgatta a bejelentést, majd áldást mondott:

– A HOLTAK SEREGEI KÍSÉRJENEK UTADON!

A faluba visszatérve a társaság először az udvarházhoz érkezett, ahol Garim aggódva várakozó rokonai megkönnyebbülve láthatták, hogy a legény viszonylag épségben tért vissza a medvevadászatból. Az uraság érdeklődve hallgatta végig a beszámolót, majd megköszöri a torkát és megszólalt:

– Köszönöm, bátor vadász, hogy ilyen gyorsan megtaláltad és leterítetted a fenevadat. Természetesen a teljes negyven ezüstöt kifizetem, hiába mond bármit a fiam arról, hogy valódi sérülés nélkül vészelté át a medvetámadást.

Garim fintorgott egy kicsit, de nem szólt közbe, ahogy Parrun elővett egy erszényt és leszámolta az apró érméket, amelyeket Kaszás kifejeztelen arccal csúsztatott a köpönyege alá. Ezután a vén nemes megköszöri a torkát és Kiri felé fordult:

– Köszönettel tartozom neked is, Kyrtrud, amiért lesöpörted a fenevadat a fiamról. Nálad szemtelenebb parasztot még elképzelni is nehéz, de amikor nyers erőre van szükség, akkor mindig lehet rád számítani.

– Nemes uram – szólalt meg Kaszás szokatlanul udvarias hangon –, a medve leterítése után javasoltam Kyrtrudnak, hogy csatlakozzon

a rendünkhöz. Természetesen a lány kiváltja majd a szolgálatait a hagyományos áron, ha a kapitányunk befogadja a rendbe.

Eközben az idősebb úrfi szemei elkerekedtek, és hitetlenkedve fordult a feleségéhez:

– Kiri beáll egy papi rendbe? De hiszen...

– Ez az Irgalmatlan Rend – vágta rá a fiatalasszony, majd riadtan emelte a kezét a szája elé.

A közjáték után a vén nemesember kezdett magyarázkodni:

– Nos, hát a lány még nem töltötte be a tizenhat esztendő, tehát a szülei engedélyére mindenképp szükség van... Meg a család sem éppen előrelátó, kétszáz ezüstöt kérdéses, hogy honnan tudnak...

– Nem kell a pénz, csak vigyétek az alakváltót! – vágott közbe az idős úrnő, aki hátrébb gubbasztott egy kipárnázott székben. – Két hete lelegette a virágoskertemet, és ma is mesélte a papnő, hogy csúnyán megtaposta a féltve nevelgetett levendulát!

– Az nem is én voltam... – tiltakozott Kyrtrud elfojtott, alig hallható hangon.

– Jól van, úgy legyen – tárta szét a kezét a falu ura. – Vörös Kyrtrud, a fiannak nyújtott segítség jutalmául felmentelek minden adó és szolgálat alól, amivel Skognar lakójaként tartozol nekem és örökösöimnek. A mai naptól fogva szabad nő vagy, magad felelsz az életedért és csak a királynak tartozol engedelmességgel.

– A HOLTAK SEREGEI HALLOTTÁK SZAVAD – kántálta el Kaszás helyzethez illő hagyományos formulát, majd azonnal kiegészítette azt a saját szavaival: – és örvendhetnek, hogy újabb vadász csatlakozik a küzdelemhez.

– És mi is örvendhetünk, hogy újra nyugalom lesz a falunkban! – tette hozzá az úrnő gúnyos hangon. – Menj és búcsúzz el a szüleidtől, te lány, aztán holnap napkeltekor takarodj is a földjeinkről!

– Én is békés éjszakát kívánok az egész családnak! – szólat meg a vadász. – Megyek a lánnyal, hogy átbeszéljem az eseményeket a

rokonaival is.

Kiri egy színpadias meghajlás után megfordult és elsietett, Kaszás pedig hosszú léptekkel indult utána. Garim utánuk ment az ajtóig és némán bámulta a sötétbe vesző alakokat...

Kiri az éjjeli sötétben is nagy lendülettel vágott neki a falut kettészelő földútnak, hiszen jól ismerte a terepet és még egy csúnya botlás is csak pillanatnyi fájdalmat okozhatott volna neki. Mögötte Kaszás hóféhér gyertyalángot idézett a botjára, és hosszú léptekkel taposta a port.

Újfalu közepén Kiri befordult az egyik parasztházhoz és három lendületes ütéssel bezörgetett a rozoga faajtón. A házból halk átkozódás és csörtető léptek hallatszottak, majd ajtót nyitott egy férfi, aki egyik kezében egy csillogó baltát, másik kezében pedig egy pislákolva világitó gyertyacsonkot tartott:

– Lányom, hol a halálban voltál már megint? Nem megmondtam...

A nagydarab paraszt szemei elkerekedtek, ahogy észrevette Kaszásnak a sötét köntös alatt lapuló, de ragyogó botot hordozó alakját:

– Te meg... Mit csináltál a lányommal és hogy képzeled, hogy ide dugod az orrod?! Na mindegy, most majd olyat kapsz a délutáni szegyenért, hogy a másvilágon is emlegetni fogod!

– Nyugalom, apa, mindent megmagyarázok! – állta el Kiri a hőzöngő paraszt útját. – Kaszás mester elvitt medvére vadászni, aztán meghívott, hogy csatlakozzok a Vasas Szent Ulfeus rendhez, aztán elintézte, hogy az uraság ingyen kiadja a szabadságomat...

– Micsoda?! – kérdezte a teljesen összezavarodott apa. – Odáig még értem, hogy felöklelted a fenevadat, bár ehhez nem kellett neked semmiféle hókuszpók mester...

– De Kaszás azonnal kitalálta, hogy hol várjuk a medvét, és az valóban odajött...

– És a nyers testi erő nem tud végleg elpusztítani egy gonosz lelket – tette hozzá Kaszás. – Egy tulok valóban összezúzhatta az éppen uralt

állat testét, de ha nem használok a holtak erejét, akkor a gonosz lélek azonnal indulhatott volna, hogy megszálljon egy másik állatot vagy akár egy ostoba embert is...

– Nem számít! Kiri, ez az idegen délután megtámadott engem itt, a falu közepén, úgyhogy nem mész velem semmiféle apácázárdába, hanem átváltozol és segítesz abban, hogy ellássuk a baját!

Kiri oldalra lépett, visszanézett a vadászra, és a hajfürtjeit tekergetve elgondolkodott. Kaszás hátrált fél lépést és jobb kezével benyúlt a köpönyeg alá. A dühös apa elvagyorodott és megpörgette a baltát a kezében. Háta mögött a csukott ajtó túloldaláról elfojtott neszek szűrődtek ki. A házsor végénél kinyílt egy ajtó és kikukucskált egy kíváncsi vénasszony.

– Bocs apa, de nem – törte meg a csendet Kiri, visszafordulva az apja felé. – Láttam, amikor a vadász csúfosan helybenhagyott téged még délután és alkonyatkor láttam azt is, hogy hogyan használja a dobókéseket, amiket a ruhájában rejteget. Egyébként is nem apácázárdába vinne, hanem vadászrendhez fogok csatlakozni...

– Melyikhez? – kérdezte a paraszt kötekedve.

– Vázas Szent Ulfeus követőinek testvériségéhez – szólt közbe a vadász fenyegető hangon. – A hozzád hasonló faragatlan alakok lehet, hogy Irgalmatlan Rend néven ismerik...

A balta leereszkedett, majd tompa puffanással hullott a kitaposott földre...

– Az Irgalmatlan Rend... – motyogta a férfi a csuklyás alakot bámulva. – Úgy tudtam, hogy errefelé nem...

– Nyugodj meg – mondta Kaszás halk, de határozott hangon. – Kegyelmet nem osztogatunk, de gorombaságodért már megfizettél délután.

Kiri apja megkönnyebbülten sóhajtott fel, majd kitérte az ajtót és intett a lányának, hogy jöjjön be. Kiri fürge léptekkel indult meg, és az ajtóból hátraszólt a vén vadásznak:

– Gyere te is! Kicsi és szegényes a házunk, de mindenképp megérdemelsz egy kényelmes alvást, fekhelyet pedig még mi is tudunk adni neked.

Másnap napkeltekor a vén vadász és az ifjú tanítványa Újfalu szélén búcsúzott el a lány családjától. Az éjszaka folyamán még az ingerlékeny apa is megbarátkozott a gondolattal, hogy a lánya bejárhatja az országot és kiszabadult a fáradságos falusi életből.

A fiatalabb testvérek csillogó szemekkel bámulták Kaszás hórihorgas alakját és elfojtott hangon vitatkoztak arról, hogy a holtak vagy a vadon hatalmát válasszák, amikor majd ők is vadászok lesznek.

Kiri még egyszer megölelte a rokonait, majd sarkon fordult és a mestere után sietett. A megilletődött édesanya gyönyörködve nézte a lányának a füрге lépteit, majd a távozó alakok után kiáltott:

– Aztán jól vigyázz a lányomra, vadász! Harcban három emberrel is felér, de még nem nőtt be teljesen a feje lágya...

– Vadász vagyok, nem dajka – válaszolt Kaszás száraz hangon. – De a lányodat már védelmezi a vadon hatalma, annál többet én sem tudnék tenni érte.

4. A mélység hívása

Kyrtrud és Kaszás türelmesen sétálgattak a kis falvakat összekötő utakon, amelyek fel-le tekeregtek a dombok és a kertek között de összességében nyugat felé vezették a két vándort.

A vén vadász az életkorához képest meglepően jól bírta az utat, de azért nehezen tudott lépést tartani az életteli alakváltóval.

Estefelé Felsőgermes falujában a vén mestert egy tarka szoknyákba és kendőkbe bugyolált parasztasszony:

– Ó, hát már is visszaérkezett, tisztelendő atya! Amikor tegnap át-sietett a falun, nem is köszönt be sehová, pedig nekem nagy szükségem volt ám a segítségére! Imádkoztam az egekhez, hogy minél hamarabb hozzanak vissza és lám meghallgatták a kérésemet!

– HOLTAK SEREGEI – fohászzkodott a vadász hagyományosabb köszönés helyett –, NYISSÁTOK MEG AZ EGEK KAPUJÁT, ÉS ADJATOK BÉKESSÉGET!

Kiri egy pillanatig azt hitte, hogy a társa teljes erőből fog lesújtani, de a bot fehér lángokba burkolt vége elegáns mozdulattal ereszkedett le a nőszemély homlokára, aki ájtatos tekintettel fogadta az égi áldást, majd nyugodtabb hangon folytatta a beszédet:

– Köszönöm, mester... Azért könyörgök segítségért, mert egy gonosz lélek szállt meg a kertemben lévő kút mélyén... Ezzel a két szememmel láttam, ahogy az egyik macskám felmászik a kút kávájára, megbabonázva néz lefelé, aztán a mélységbe veti magát. Hangos csobbanást hallottam, aztán dermesztő nyávogást, de mire odaértem a kúthoz, már nem lehetett hallani semmit. Ahogy a kút fölé hajoltam, engem is hívni kezdett a sötétség szeme... úgy éreztem, hogy valaminek egyszerűen szüksége van rám odalenn...

A nő megremegett, ahogy felidézte az élményt, de Kaszás odalépett mellé és egy gyors mozdulattal megfogta a vállát. Banditák ellen ezután a bal kéz hátracsavarása következett volna, most viszont a vadász csak egy halk fohászt mormolt, hogy újra előhívja a holtak nyugalmat.

– Az volt az egyetlen szerencsém – folytatta a parasztasszony egy megkönnyebbült lélegzetvétel után –, hogy amikor megpróbáltam bemászni a kútba, begörcsölt a derekam és lezuhantam a káva mellett a földre. A friss élmény még mindig csábított, de mire feltápászkodtam, visszanyertem a józan eszemet...

– Úgy emlékszem, hogy ebben a faluban áll egy kápolna... – mondta Kaszás a kopasz halántékát vakargatva. – Kértél segítséget az ottani paptól?

– Még szép, hogy kértem, de az a semmirekellő kölyök csak elszedett tőlem tíz fáradtságos munkával összekuporgatott pénzt, aztán meg nem tudott semmit csinálni a kísértettel... Valami puccos uraságnak a fattya, de nem tud bánni az égi hatalommal.

– Rendben, akkor gyerünk a templomhoz, elbeszélgetek ezzel az egyházfival...

A szelíden omladozó kis templomépületből hamar előkerült egy fehér talárba öltözött figura, aki nagyjából húsz éves lehetett, de dús, göndör, fekete szakállával egészen tekintélyes embernek tűnt. A pap széles, de nem túl őszinte mosollyal végigmérte Kaszás kopott fekete köpönyegét és hosszú botját, majd színpadias hangon szólalt meg:

– Üdvözöllek, idegen vándor! Wynnheil vagyok, a Szent Germes kápolna papja. Te ki vagy és milyen segítségért fordulsz az egek örökévaló hatalmához?

– Kaszás vagyok, a Vasas Szent Ulefus vadászrendből. A holtak seregeit én is segítségül tudom hívni, de most téged kereslek, azzal kapcsolatban, hogy állítólag gonosz lélek szállt meg egy kutat a faluban.

Wynnheil először a vén vadászra nézett csúnyán, de aztán a templomkert kapujánál várakozó nőszemélyre irányította a bosszús tekintetét, és panaszkodni kezdett:

– Na az egy ronda ügy volt! Az az átkozott szipirtó – itt kinyújtott kézzel mutogatott a nőre, akinek az arcát vörösre festette a düh – megzavarta az esti elmélkedésemet valami ostobasággal, hogy felfalta egy kísértet a macskáját. Még a gonosz lelkek kiűzéséért járó húsz ezüstöt sem tudta kifizetni, de ennek ellenére mentem vele a gazos kertjébe, hogy megnézzem azt a romlott lelket.

– És mit láttál? – kérdezte Kaszás udvarias hangon.

– A kútban nem volt semmi, csak szintiszta mocsok. Amikor előhívtam a megtisztulás tüzét, olyan fertelmes bűz tört elő, hogy megsédültem és kis híján belebillentem a fertőbe. Az egek szent nevére

mondom, ez a boszorkány szándékosan hívott elő egy megátalkodott lelket, hogy elveszejtessen engem.

– Nincs ilyen hatalmam – tiltakozott a megvádolt nő –, de ha lenne is, akkor sem lennék olyan ostoba, hogy a saját kutamra mondjak rontást! Most folyton a szomszédba kell átjárnom vízért, aki már úgy néz rám, mintha szomjas vámpír lennék!

– Lehet, hogy a sötét szertartás sok macerát igényel, amit csak a saját kutadnál tudtál megcsinálni... – kötözködött a pap a szakállát simogatva.

– És most milyen terveid vannak a kúttal? – kérdezte Kiri, aki éppen visszaoldalgott a templomkertből egy félérett almával a kezében.

– A falu ura elutazott egy hete, férjhez adja a lányát. Amikor visszatér, elintézem vele, hogy a boszorkányt száműzzék, az átkozott kutat meg töltsék fel kövekkel, hogy a gonosz lélek benn rohadjon az idők végezetéig.

– Más tervet ajánlok, fiam – szólalt meg Kaszás a fejét csóválva. – Kifizeted nekem a „gonosz lelkek kiűzéséért járó hús ezüstöt”, aztán megyek és lehívom a holtak seregeinek a dermesztő erejét erre a szellemre. A gazdasszonyt meg hagyd békén, nem boszorkány.

– Hogy képzeled, idegen? – kérdezte a pap felháborodva. – Meg sem mutatod a hatalmat és rögtön fizetséget kérsz?!

– Nekem nem sürgős a pénz. Megyek és kiűzöm a szellemet, aztán majd kifizeted, ami jár nekem – jelentette ki Kaszás határozott hangon, majd megfordult, és intett a templomkert kapujánál álló nőnek, hogy mutassa az utat.

– De hiszen... – szólalt meg Wynnheil, majd vörös fejével követte a hosszú léptekkel távolodó kopasz alakot.

A társaság pár perc alatt megérkezett a faluszéli, viszonylag nagyobb, de elhanyagolt parasztházhoz. A kertben összevissza növekedtek a különféle virágok, zöldségek, bokrok és gazok, amelyek között

legalább hat változatos színű macska bujkált.

A kút a ház mögött volt egy kis füves terület közepén, de nyílását eltakarta egy ócska ajtólap, amit hat otromba vasszöggel szögeztek hozzá a kút feletti kis tetőt tartó oszlopokhoz.

Kaszás előhúzott két kést a köpönyege alól és az egyiket odadobta Kyrtudnak, aki a váratlan pengét egy rövid sikollyal fogadta, de azért elkapta. Ezután gyorsan munkához láttak és az egyszerű, de masszív dobókésekkel kifeszgették a szögeket az enyhén korhadó faanyagból.

Eközben a kíváncsi falusiak összegyűltek a porta nyitva hagyott kapuja előtt, a gazdasszony pedig elhajtotta a bátrabb macskákat is a kút környékéről. Wynnheil eleinte tanácstalanul töprengett, és csak akkor emelte fel a szavát, amikor már összegyűlt öt-hat báméskodó és csak az utolsó szögek voltak hátra:

– A kutat az örökkévaló egek nevében zártam le a benne rejlő gonosz hatalom miatt. Ha felnyitjátok, ti fogtok felelni a falura szabadított veszedelemért!

– A gonosz lélek el fog pusztulni, nem állhat meg a holtak seregei ellen – jelentette ki Kaszás határozott hangon.

Végül a vén vadász kihúzta az utolsó szöveget, hátrált egy lépésnyit és a botjával lebillentette az ajtólapot a kútról. A gazdasszony egy almafa törzséhez támaszkodva bámulta a feltáruló veszedelmet, a kezével pedig görcsösen kapaszkodott egy derékmagasságban növekedő ágba.

A pap próbálta megőrizni a tekintélyét, de azért hátrált két lépést, hogy biztonságos távolságban legyen a veszélytől. Mindenki elnémult, de a kútból nem hallatszott semmi zaj...

Kaszás a báméskodók felé fordulva felemelte az utolsó szöveget, majd zengő hangon imádkozni kezdett:

– HOLTAK SEREGEI, NYISSÁTK MEG AZ EGEK KAPUJÁT...

A vadász háta mögött Kiri két gyors, de halk lépéssel a kút mellett termett és két kézzel a kávéra támaszkodva lenézett. Odalenn, a sötét víz felszínén, megcsillant egy körkörös hullám, egyenletesen de-

rengő fényvel könyöknyi átmérőig duzzadt, majd hirtelen megdermedt... Ahogy a leány a mélységet nézte, a fénykoszorú közepén visszanezett rá a mélység feketénél is feketébb szeme... Az alakváltó elméjébe ki-mondatlan gondolatok hangzottak fel, amelyek nem emberi szavakból álltak, de mégis érthetőek és megindítóak voltak:

– *Elszakadtam tőled... de újra itt vagy... térj vissza hozzám...*

– ...ÉS ADJATOK MINDENT FELEMÉSZTŐ TÜZET... – fohászkodott tovább Kaszás pár lépéssel arrébb, de mégis nagyon messze...

A szurokfekete vízben megszorult lélektörődék a vadon szellemeinek egy kis darabja lehetett, ami valahogy elszakadt a nagy egésztől és csapdába esett a mély veremben. Szerencsére a kút belső oldala egyenetlennek tűnt, így Kiri látta, hogy könnyen le tud mászni a szerencsétlen páráért...

A gazdasszony felsikoltott, ahogy látta, hogy az idegen lány felemeli a lábát és elkezd mászni. Kaszás először a döbrent nő felé fordult, majd annak tekintetét követve észrevette társát, aki már a kút káváján gubbasztott és a második lábát emelte fel a talajról. A hórihorgas vénember földre dobta a szöveget és egy gyors lépés után rávetődött a lányra, aki éppen belebillentette magát a kútba.

A vadász vékony, de hosszú ujjai mereven markolták a bokát, de a lezuhanó test súlyától hangos reccsenéssel tört el a lábszár. Most már a fejjel lefelé függő lány is visított, ahogy végigfutott a testén a fájdalom. Egy vakmerő falusi legény a kapáját a zöldségek közé dobva futott a kúthoz, hogy segítsen a földön fekvő idegennek.

Kiri a sötétség felett függött, vonaglott a szenvedéstől és mereven bámulta a mélységben lapuló csupasz lelket, ami éppen őt kereste és most oly közel járt a sikerhez... A lány rúgott egyet felfelé, de nem tudott szabadulni a szorult helyzetből...

A fekete vízben lebegő szellem hívása egyre sürgetőbbé vált, majd a tetőpont után a vágyakozást felváltotta a csalódás... és a maró gyűlölet. Az ifjú alakváltó hirtelen rádöbrent, hogy a kísértet magánya

feneketlen és enyhíthetetlen volt... ez a szerencsétlen töredék maga volt a magány... a csordából kiszakadt vad elveszett lelke...

Ahogy Kiri kiemelkedett a kútból, még egy utolsó pillantást vetett a vízben örvénylő, dühöngő lélekre, majd összekuporodott az életteli pázsiton és hagyta, hogy a vadon hatalma átjárja a testét.

Amikor az ostoba lány végre biztonságosan feküdt a kút mellett, Kaszás felegyenesedett, magába szívta az egek hatalmát és leporolta a köpönyegéről a száraz pitypang-magvakat. A parasztleány, akinek az ereje sokat segített a mentőakcióban, aggódva próbálta megigazítani a természetellenes szögben álló lábat, majd hátrahőkölt, ahogy a törött végtag megmozdult és elkezdett lassan visszaállni az egészséges helyzetbe.

Wynnheil rámutatott a fokozatosan gyógyuló sérülésre és riadt hangon kezdett kiabálni:

– Megszállta a lidérc! El kell pusztítani!

Ezek után karjait széttárva felnézett az égre, és túlvilági hatalmat hordozó hangon kántálni kezdett:

– EGEK ÖRÖKKÉVALÓ SERE...

A pap váratlanul összecsuclott, ahogy Kaszás kiütötte belőle a szuszt a hosszú bot előrelendített végével. A tömeg felmordult, Wynnheil pedig a mellkasát szorítva, döbbenet bámulta a kopasz idegent. A vadász mélyen belenézett az elkerekedett szemekbe és kimért hangon szólalt meg:

– A lány alakváltó, jóindulatú hatalom gyógyítja! Ha már nem tudad kiűzni a lidércet a kútból, ne most vitézkedjél az egek hatalmával!

A szerszámaikat mereven markoló parasztlak közül senki sem akart nekiesni a határozott vénembernek, aki pár pillanat feszült várakozás után lehajolt, hogy megkeresse a szöveget a fűben.

– Mit csinálsz? – kérdezte Wynnheil, aki néhány mély lélegzetvétellel sikeresen tompította a fájdalmat.

– Elpusztítom a gonosz lelket még addig, amíg a kíváncsi társam

biztos nem tud újra belemászni a kútba. Senki más se menjen a kút közelébe! A következő próbálkozót nem kihúzom, hanem belelököm...

A fenyegetés után Kaszás végigpásztázta a jelenlévőket, majd újrakezdte a fohászt:

– HOLTAK SEREGEI, NYISSÁTK MEG AZ EGEK KAPUJÁT ÉS ADJATOK HALÁLHOZÓ HATALMAT A KÚTBAN LAPULÓ KÍSÉRTET ELLEN, AMELY ELEMÉSZTETT EGY BALSORSÚ JÓSZÁGOT ÉS EMBEREKET IS A HALÁLBA AKART CSÁBÍTANI!

A falusiak döbbenet figyelték, ahogy a mennydörgő hatalom lesújtott a magasból, majd megállapodott a vadász által ég felé emelt apró fémdarabkán. A szög hegye körül ujjnyi szikrák táncoltak és sercegetek, amelyeknek a ragyogása még a délutáni napfényben is vakítóknak tűnt...

A gazdasszony letérdelt és fejet hajtott a vadász előtt, mintha a kopott köpönyegbe öltözött idegen maga a király lett volna. Kiri felnyögött, ahogy megérezte a halál közelségét, de nem veszítette el a gyógyító hatalommal való kapcsolatot. A mellette térdeplő parasztleány döbbenet szólalt meg a villám becsapódása után:

– Ez egy ítélkező... !

Kaszás egy hosszú lépéssel a kút mellett termett, majd egy lendületes mozdulattal elhajította a szikrázó szöveget egyenesen lefelé. Egy pillanattal később hangos csobbanás jelezte, hogy a végzetes hatalmat hordozó fémdarabka elérte a vizet.

Az ítélkező körbefordulva végigmérte a jelenlévőket, majd odalépett a kúthoz, lenézett az üres sötétségbe, várt pár pillanatot mozdulatlanul... és egy könnyed mozdulattal hátrébb lépett.

A falusiak egy pillanatig bámulták a győzedelmes idegent, aztán egyvalaki tapsolni kezdett, a többiek meg lelkesen csatlakoztak. A pap megkönnyebbültsége csalódással keveredett, így ő csak néhány erőtlen tapsot hozott össze, amikor Kaszás éppen felé fordult. A gazdasszony közelebb sétált a kúthoz és tétovázva a vadászhoz fordult:

– Szabad már... belenézni?

– Igen, de nem fogsz látni semmit. A szög keresztülvágott a vizeken és elvitte az egek hatalmát egészen a kút fenekéig.

A kapu környékén ácsorgó parasztok elkezdtek szétszéledni; még a segítőkész parasztlegény is elsietett, hogy elvigye a kapáját a veteményesből még azelőtt, hogy a gazdasszony felfigyelt volna erre a részletre. Wynnheil a szakállával játszadoxva várta ki azt a kis időt, ami után Kyrtrud feltápáskodott és óvatosan odalépett a kúthoz. Kaszás a biztonság kedvéért a lány mögé állt, amit a pap aggódva figyelt, de a kút valóban üresnek bizonyult.

– Most már nincs benne semmilyen lélek – szólant meg a leány tétozva. – Elpusztult... annyira magányos volt... – folytatta elmerengve – és éreztem, hogy velem teljes lehetne...

– Ez egy közönséges gonosz lélek volt – válaszolt Kaszás száraz hangon. – Hazudott az érzelmeivel és elrabolta az akaratodat. Úgy tett, mintha a társaságodra vágyott volna, de valójában csak ártó szándékai voltak.

Eközben a pap úgy döntött, hogy időszerű lenne eloldalogni és elhagyni a kertet, de Kaszás utánaszólt:

– Wynnheil!

A fehér talárba öltözött fiatalember megfordult, visszanézett és türelmetlen hangon kérdezett vissza:

– Mit akarsz még, idegen?

– A gonosz lélek kiűzéséért járó hús ezüstöt.

– Nem ígértem semmit. Harácsolj a banyától, ha pénz kell!

– Te harácsolnál pénzt a gazdasszonytól, pedig nem is tudtad megállítani a mélység erőit. Ha fizetsz, még ma továbbutazok; ha nem, akkor megvárom a földesurat, és elmondom neki, hogy kudarcot vallottál az egek szolgálatában és a falu védelmében.

Kiri elégedetten és megkönnyebbülten mosolyodott el, ahogy látta, hogy Kaszás nem akarja gyarapítani a parasztok nyomorúságát; Wynnheil pedig először elfehéredett, aztán elvörösödött.

– Rendben van, te vén gazember! Gyere velem, a templomban fizetek... és verjen meg téged az ég haragja!

– Viszont kívánom! – válaszolt Kaszás széles mosollyal az arcán. A pap riadtan felnézett, majd lépteit szaporázva megindult a templom felé.

A kopasz mester távozása után a parasztasszony odamerészkedett Kirihez, és fontoskodva kezdte kérdezgetni a lányt:

– Jól vagy? Fáj még a lábad? Hozzak borogatást?

– Minden rendben, nem tört el semmim... – tiltakozott a lány hátulva – csak a sípcsontom, de már az is összeforrt.

– Ez nem tréfadolog, kislányom! A menyem egyszer megcsúszott a nedves füvön és...

– Ezt nézd! – szakította meg a történetet Kiri, ahogy cigánykereket hányva átpördült az anyáskodó nőszemély mellett a kapu felé.

Két átfordulás egészen elegánsan sikerült, de aztán hirtelen előugrott egy megtermett macska, a lány pedig megbillent és elterült a káposzták között. Ez a baleset azonban nem járt csonttöréssel, úgyhogy a fiatal alakváltó azonnal felpattant és elkezdte leporolni a ruháját.

A gazdasszony teljesen ledermedt, ahogy egyszerre próbált aggodalmaskodni a leány épségéért és dühöngeni a legyalult zöldségekért. Kiri inkább nem várta meg a néma vívódás végét, hanem kiszaladt a kertből és egy harsány kiáltással búcsúzott:

– Sietnem kell, vár a mesterem! Minden jót!

– De hát... ! – kezdte a döbbent nő nagy lendülettel, de elharapta szavait, ahogy a lány eltűnt a kerítés mellett növény bokrok lombja mögött.

Kaszás a falu szélén, az omladozó templom előtt találkozott a kocogva érkező társával és azonnal intett is neki, hogy induljanak el az úton. A templom ajtajából a fiatal pap gyilkos tekintettel bámulta őket és a

környező portákon is volt néhány szentelen kölyök és gyanakvó idősebb paraszt, akiknek a jelenléte miatt célszerű volt gyorsan távozni.

Közismert volt, hogy aki egy vadásznak árt, az a testvériség kíméletlen bosszújára számíthat, de azért minden vadász figyelt arra, hogy ne adjon ilyen keserű feladatokat a bajtársainak.

Amikor egy sövény sor mögé befordulva eltávolodtak a falutól, Kaszás szemrehányó kérdéssel fordult a mellette sétáló lányhoz:

– Miért ugrottál bele abba az átkozott kútba?

– Kíváncsi voltam – válaszolt Kiri különösebb aggodalom nélkül. – És te miért törted el a lábam?

– Mert majdnem elnyelt téged a mélység – válaszolt a vén vadász egy mély lélegzetvétel után –, és csak így tudtalak elkapni.

– Egyébként is nem beleugrottam a kútba, hanem elkezdtem lemászni. A kút belső fala egyenetlen volt, simán lejutottam volna a vízig. De még ha lezuhanok, azt is túléltem volna, ugyanúgy, ahogy otthon is túléltem már ilyet. Kétszer is.

Kaszás csontos ujjaival megmarkolta a homlokát, majd fáradt hangon magyarázni kezdett:

– Emlékszel, hogy mit mondott az a nő a kútba esett macskáról? Ennek a gonosz léleknek valószínűleg olyan hatalmas volt, amivel a szerencsétlen jószágot vagy megbénította, vagy egyszerűen szétmarta.

Kiri arcáról eltűnt a könnyed mosoly, Kaszás pedig komoran folytatta a magyarázatot:

– A léleknek a testet átformáló erejét nem csak gyógyít, hanem pusztítani is tud. Egy sötétben bujkáló lidérc átka persze nem olyan erős, mint a túlvilág megtisztító tüze, de könnyen lehet, hogy az is legyűrte volna a te fokozatos gyógyulásodat. A hatalmad elég arra, hogy egy békés faluban felelőtlenül éldegélj, de ha a mezei munka helyett a vadászatot választod, akkor számíts arra, hogy itt lesznek szörnyek, amelyek téged is meg tudnak ölni.

– Értettem, mester – válaszolt Kyrtrud a szokásosnál komolyabb

hangon, majd némán bámulta az előttük leereszkedő vörös napkorongot.

5. fontos küldetés

A közbeiktatott szelleműzés ellenére a vadász és tanítványa szürkületkor megérkeztek Alsógermes falujába, ahol Kaszás lekanyarodott arra az ösvényre, ami a patak mellett vezetett a kovács házához és műhelyéhez. Az idős, de nagydarab kovács széles mosollyal nyitott ajtót a későn érkező vendégeknek:

– Üdvözöllek, kedves barátom! Mi lett azzal az elátkozott medvével? Valaki más hamarabb ért oda, hogy ilyen hamar visszafordultál?

– Én is üdvözöllek, Holemund mester! A medve még megvolt, mikor megérkeztem, de gyorsan végeztem vele.

– Jó hallani! És ezt a szőke lányt hol szerezted? – kérdezte a kovács, ahogy végigmérte a második vendéget. – Ha a fiam látna ilyen szép telt kebleket, nem is törődne semmi mással egy hónapig...

– Vörös Kyrtrud vagyok, Skognar falujából származom, megküzdöttem a medvével és Kaszás felajánlotta, hogy csatlakozhatok a testvériséghez.

– Bámulatos, akkor találkozhatsz is majd a fiammal! Ő két éve lépett be a rendbe, amikor az Ebermunt nagyúr által küldött boszorkányok és gazemberek gyötörték ezt a vidéket.

A lány mosolyogva bólintott, a házigazda pedig rövid gondolkodás után folytatta:

– És hogy tudtál szembeszállni a medvével? A fiam úgy mesélte, hogy ahhoz jól kell forgatni a lándzsát, a falvakban pedig azért kevesen akadnak, akik ezt kitanulják...

– Egyszerűen rátehenkedtem és elszállt! – válaszolt Kyrtrud határozott hangon.

Holemund elkerekedett szemekkel próbálta értelmezni ezt a kijelen-

tést, amit a lány vigyorogva figyelt. Végül Kaszás tisztázata, hogy miről is van szó:

– A lány alakváltó, átváltozott egy hat mázsás vadtulokká és felöklelte a medvét, ami ugyebár nem sokkal volt nehezebb két mázsánál, így repült két lépésnyit és összezúzott csontokkal esett a földre.

– De akkor... – kérdezte a kovács tétovázva – miért akarod a rendetekbe fogadni? Hiszen te az égi hatalommal állsz kapcsolatban, Wynnheil atya pedig úgy tanította, hogy az alakváltókat romlott lelkek szállják meg...

– Először is, Wynnheil egy ostoba kölyök, aki lehet, hogy szépen beszél, de nem sok értelmes dolgot tud tanítani. Vigyázz arra, hogy ne bosszantsd fel, de ne hidd el, amit mond.

Kaszás egy biccentéssel üdvözölte a kovács ősz hajú, alacsony feleségét, aztán folytatta a magyarázatot:

– Másodszor pedig az alakváltók hatalmát természeti szellemek adják, amelyek erősen kötődnek az életteli világhoz, így nem tudnak át lépni az örök békességbe, de általában nem romlottabbak az embereknél, akiket az élő test szintén a világhoz köt. Akit egy igazán romlott lélek száll meg, az olyan megcsonkított holttesteket hagy maga után, amelyeket nehéz elfelejteni... Ehhez képest Kiri csak szemtelenséget és vakmerőséget kap az alakváltás mellett, és ezekkel tud bosszantó lenni, de azért teljesen kezelhető.

A kovács és a felesége is elgondolkodott azon, hogy jelezzék-e Kaszásnak, hogy a mögötte álló lány éppen számárfület mutat neki, de végül egyikük sem szólalt meg.

– A bölcselők sokat papolnak – folytatta a vadász – tisztaságról, békességről és harmóniáról, de amikor egy fenevad ólálkodik a falu szélén, akkor ezerszer többet ér egy erős és erőszakos alakváltó, mint egy szent életű remete, aki még az élőholtakkal szemben is békés megoldást keresne. Aki nem csak elmélkedni akar, hanem valóban fontos küldetéssel rendelkezik, az minden eszközt felhasznál, az égi tűztől kezdve az

acélpengéken át a vadak nyers erejéig.

– Jól mondd, vadász! – helyeselt a kovácsmester. – Amelyik szerzetes elfordul a világtól és csak a békességet keresi, azt igaziból agyon kéne vágni. Azzal ő is megtalálná a teljes békességet és nem is élőködne tovább mások munkájának gyümölcsein...

– Ennyi bölcselkedés elég lesz mára – szólalt meg a háziasszony, ahogy előrébb lépett és átkarolta a férje derekát. – Most fáradjatok be, harapjatok valamit, aztán kerítetek nektek fekhelyet is.

Fél órával később már mindkét vendég mélyen aludt, hiszen azért fárasztó volt számukra a hosszú gyalogút. A kiadós pihenés után másnap elfogyasztották az egyszerű, de tápláló reggelit, elbúcsúztak az idős házaspártól és továbbindultak. A kovács mély hangon kiáltott a távolodó alakok után:

– Majd ha újra erre jártok, meséljétek el, hogy mit művel a fiam mostanában!

Néhány házzal arrébb, a falu szélén Kaszás komor tekintettel fordult a mellette sétáló lányhoz:

– Remélem, hogy már nem én leszek az, aki majd meghozza nekik a legény halálhírét...

Az út második napján a délelőtt eseménytelenül telt, délután viszont a Sebes-vízen átvezető komp őrei feltartóztatták és a közeli várba vezették a két vándort. Kiri harcra készen méregette a két lándzsával, sisakkal és fegyverkabáttal felszerelt legényt, akik kísérték őket, de Kaszás nyugalomra intette a lányt.

A folyóparttól induló úton felmászva hamar elérték Sebesdomb várának a vaskos fatörzsekből emelt falait. A két gerendából rakott kaputorony között belépve láthatóvá vált a sürgölődő emberekkel teli várudvar, a különféle istállók, műhelyek és házak, valamint a háttérben a fekete kőből épített öregtorony is.

A sok szolgálta mellett maga a vár ura is éppen az udvaron volt, az istállóktól sietett talán a lakhelyéül szolgáló torony felé, így a vadászok egyik kísérője odaszaladt hozzá és alázatos meghajlással köszöntötte:

– Nagyúr! Vadászok érkeztek a komphoz és parancsodat követve felhoztuk őket a várba!

A hetyke bajszú, díszes ruhába öltözött uraság elmosolyodott, körbenézett és kényelmesen odasétált a másik katona mellett ácsorgó két idegenhez. Kaszás kimért, de elegáns mozdulattal hajolt meg; Kyrtrud pedig riadtan próbálta utánozni a mesterét, így összehozott egy éppen elfogadható meghajlást. Ebben a helyzetben még ő sem mert szemtelenkedni.

– Adalgan vagyok, Sebesdomb és a környező földek ura – mondta a nemesember a kezeit széttárva. – Ha kelet felől érkeztetek, akkor egész nap az én alattvalóim birtokain jártatok...

– Engem Kaszásnak neveznek és Vasas Szent Ulfeus követője vagyok – mutatkozott be a vén vadász határozott hangon. – Azért küzdök, hogy elhozzam az égi békességet és a holtak nevében ítélkezzek a homály erői felett.

Adalgan acélszürke szemei a parasztlány felé fordultak.

– Vörös Kyrtrud vagyok, nagyságos uram! És a vadon erejével küzdök a fenevadak ellen... pontosabban fogok küzdeni... – szólalt meg a lány nagy lendülettel, de aztán összezavarodott és riadtan nézett jobbra-balra. – Skognar lakója vagyok... de az uraság elbocsájtott... és csatlakozni fogok...

Oldalt egy katona nevetgélni kezdett, ami végleg belefojtotta a lányba a szót. A vár ura egyszerűen levegőnek nézte szégyenkező parasztlányt, és visszafordult Kaszás felé.

– Azért rendeltelek ide, mert égi hatalmat hordozó vadászokat keresek egy fontos küldetésre. Egy pásztorkölyök kihozott egy aranygyűrűt a birtokom északkeleti részén álló romokból, aztán még aznap feldobta a bocskorát valami rontás miatt. Úgy döntöttem, hogy összegyűjtök

néhány szent embert, akik majd elmennek a romokhoz, elúzik a kísérteteket, megkeresik a kincset... – mondta az uraság, majd kis hatásszünet után széles mosollyal folytatta: – És természetesen tisztas jutalmat kapnak a fáradozásukért...

– Ha jól értem – válaszolt az ítélkező némi gondolkodás után –, ez a vállalkozás még csak most kezdett szerveződni...

– Honnan veszed ezt, vadász?

– Három napja, Skognar felé utazva is átkeltem a kompon, de akkor még nem hívtak ide a vitézek. – Az uraság elismerően bólintott. – Most én éppen a rendünk központjához sietek az újonc beavatásához, de ott biztos találkozok majd fiatalabb testvéreimmel, akik mindent hátrahagyva fognak idesietni, ha meghallják, hogy ősi romokról és elrejtett kincsről van szó.

– Nekem tapasztalt mesterek kellene, nem kezdők, akik vagy rémülten menekülnek, vagy a fűbe harapnak. Küldd tovább azt a lányt a rendházatokba, vagy akárhová, aztán csatlakozz is a szolgálatomban álló papokhoz!

– Én csak olyan szörnyetegek ellen küzdök, amelyek emberlakta vidékre támadnak és megtörik a békességet. Az arany üres csillogása nem ér annyit, hogy amiatt bolygassam a romokban nyugvó rémségeket...

– Térj észhez, vénember! – mordult fel az uraság fenyegető hangon, majd arasznyira kihúzta kardját az aranyberakásokkal díszített hüvelyből. – Ezen a világon az arany és az acél uralkodik. Elhiszem, hogy csodálatos kapcsolatban állsz az égi hatalommal, de ha dacolsz az akaratommal, akkor itt és most az égbe száll a lelked.

A báméskodók közül a fegyvertelen szolgák távolabb húzódtak, a harcosok pedig felmérték a terepet és előhúzták a fegyvereiket. Még a kapu mellett álló tornyok tetején ebédelő íjászok is félrerakták az ételt, hogy elővegyenek pár nyílveessőt.

– Én nem kívánom megzavarni a békességet – jelentette ki a vadász –, de nem tartozom szolgálattal neked, nagyúr. Ígérhetsz nekem

aranyat, de nem vagyok kapzsi kalmár, aki mindent elvállal, ha eleget fizetnek neki. Fenyegethetsz engem acéllal, de nem vagyok gyáva féreg, és ha meggyilkolsz, akkor elégedetten fogom nézni az egekből, ahogy a testvéreim bosszút állnak értem.

– Tisztelem az elszántságodat és ravaszságodat... Kaszás – szólalt meg az uraság, ahogy lassan előhúzta és a válla fölé emelte a csillógó pengét. – Egyetlen mozdulattal elpusztíthatnálak... de nem vagyok barbár, aki ilyen könnyen átadná neked a győzelmet.

A harcosok egy emberként eresztették le a fejszéket és lándzsákat, de továbbra is éberem figyelték a két idegent. Néhány pillanatig mindenki némán várakozott, majd Kaszás fenyegetően végigpásztázta a bámészkodókat és határozott léptekkel megindult a kapu felé. Az útjában álló vitézek oldalaztak egy-egy lépést, így Kyrtrud is elindulhatott a mesterét követve.

– Megállj, te lány! – kiáltott rá az uraság kurtán.

Kyrtrud visszafordult és megmerevedett. Az arcvonásai egy pillanatra eltorzultak, de aztán elfojtotta a természet erejét és visszafordította az alig elindított átváltozást. Kaszás is visszafordult, közelebb lépett a lányhoz és szúrós szemekkel nézett a nemesemberre.

– A vén vadászt védelmezi a testvériség – szólalt meg az uraság fenyegető mosollyal az arcán –, de te még nem csatlakoztál hozzájuk... Ráadásul Skognar falujából származol... ahol a földesúr Kövér Ebermunt bárót szolgálja... és ez az uraság felmentett a hagyományos szolgálatok alól... talán azért, hogy inkább alattomos eszközökkel teljesíts szolgálatot...?

– Nincsen semmiféle titkos megbízásom – tiltakozott a lány. – Egyszerűen csak küzdeni akarok a szörnyek ellen...

– Emlékezzetek, vitézek – fordult a várúr a csatlósai felé –, hogy hány alkalommal küldött ellenünk kémeket, boszorkányokat, zsványokat és fosztogatókat az a disznóképű uraság! Két éve maga a király is elmarasztalta ezért, de hát bármikor előfordulhat, hogy visszatér a

régi álnok szokásaihoz...

– HOLTAK SEREGEI, HALLJÁTOK SZAVAM! – vágott közbe a vadász.
– Tanúsítom, hogy lánynak nincsen álnok szándéka. Bocsáss el minket, nagyúr!

– Az esküd meggyőzően zeng, ítélező – kötözködött Adalgan –, azonban csupán két napja érkeztél Skognar falujába. Nem tudhatod, hogy vannak-e alattomos tervei a lánynak. Én azonban könnyen ki-deríthetem ezt... ha meghívom Hogrun mestert, aki művészien bánik a késekkel... és bárkiből kiszedheti a titkokat...

Kiri riadtan pásztázta a körülötte álló harcosokat, akik erőszakos vigyorral nyomatékosították uruk szavait. Kaszás is a lányt figyelte, felkészült arra, hogy ha megkezdődik az átváltozás, akkor biztosíthassa a szükséges időt néhány jól irányzott dobókéssel. A vár népe a hatalmas létszámfölényüknek köszönhetően nem aggódott, de a vén vadász úgy érezte, hogy nem tudnák megakadályozni azt, hogy a hirtelen megjelenő vadtulok kitörjön a kelepecéből.

– Azonban amint már mondtam, nem vagyok barbár – jelentette ki az uraság barátságosabb hangon. – Esküdj fel a szolgálatomra, vadász, és amíg hűségesen szolgálsz, addig haja szála sem fog görbülni a tanítványodnak.

– Számptalan engedelmes szolgád van, nagyúr – válaszolt Kaszás a harcosokra mutatva –, és nem kell sokat tenned a kényelmes életért, de te mégis minden eszközt megragadsz azért, hogy teljes mértékben megvalósuljon az akaratod. A rendünket sokan tartják irgalmatlannak, de még közöttünk is kevesen akadnak, akik hozzád hasonló tisztasággal követik Vasas Szent Ulfeus példáját.

A nagyúr már készült arra, hogy félbeszakítsa a prédikációt egy erőteljes kardvágással, de a váratlan elismerés annyira megzavarta, hogy azt még a csatlósai is láthatták az arcvonásain.

– HOLTAK SEREGEI, HALLJÁTOK SZAVAM! – hangzott fel újra az északi népek esküje. – Elfogadom az ajánlatodat, nagyúr, és amennyi-

re a halandó testem korlátai és korábbi ígéreteim engedik, részt veszek a romok feltárásában, miután a kapitányom elé kísértem ezt a lányt. Szolgálatom véget ér akkor, ha két munkahéten át nem találunk aranyat, de legkésőbb az első havazáskor.

– És miért engedjelek el? Mi biztosítja, hogy visszatérsz hozzám?

– Amíg a földön járunk, nincsen bizonyosság. Bármikor elfoghatnak vagy megölhetnek engem, de akár téged is elragadhat időközben a halál. Azonban megteszem, amit tehetek, és ha nem bízol a képességeimben vagy félsz attól, hogy átverlek, akkor annak sincs értelme, hogy szolgálatodba hívj engemet.

Adalgan nagyúr hirtelen felkacagott, majd kardjával a vadászra mutatva megszólalt:

– Nézzétek ezt a vénembert, vitézek! Kopott göncökbe öltözik, botot forgat acélpenge helyett, hontalanul járja az országutat, testét elsorvasztotta a nélkülözés, a halál kapujában áll... de mégis több tekintélyt hordoz, mint sok dúsgazdag fejedelem.

Ezek után az uraság visszacsúsztotta a kardot a díszes hüvelybe és belenézett a vadász szemébe:

– Úgy határoztam, Kaszás, hogy te fogod vezetni a romok feltárását. Ha valóban annyira rátermett vagy, mint amennyire szentelen és elszánt, akkor nem jelenthet neked nehézséget ez a felelősség. Természetesen ha átversz vagy kudarcot vallasz, akkor itt fog véget érni a hosszú életutad...

– A holtak seregei elsöpri a gonosz lelkeket, és ha nem korlátozod az eszközeimet, akkor felkutatom és megbüntetem azokat is, akiket tolvajlásra ösztönöz az arany csillogása. Az viszont csupán szóbeszéden és sejtéseken alapul, hogy kincs van a romok között: alaposan át fogjuk kutatni a területet, de nem ígérhetem, hogy elégedett leszel azzal, amit találunk.

– Rendben van, vadász – válaszolt a várúr enyhe csalódással a hangjában. – Akkor most távozhatsz a kapitányodhoz, de igyekezz, hogy tíz

napon belül visszatérj ebbe a várba. A testvériségből hozhatsz magaddal öt főt, akiket hasznosnak ítélsz, de az én alkalmas alattvalóim és más vadászok is csatlakozni fognak a romok átkutatásához. Földet túró parasztokat a hűbéreseim küldenek majd, de azért már te felelsz, hogy azok egy morzsányi aranyat se tudjanak lopni.

Kiri nagy lendülettel indult meg a kapu irányába és megkönnyebbülten láthatta, hogy most félreálltak az útjából az örök. Kaszás is elindult a lány után hosszú, de viszonylag méltóságteljes léptekkel. Adalغان egy darabig nézte őket, majd odakiáltott a kapuőrnek:

– Gibulf! Adjál tíz ezüst előleget az ítélkező mesternek! Csak nem hagyhatom, hogy éhen pusztuljon, mielőtt ellátná a megbízását...

Kaszás visszafordult, és fenyegető tekintettel lenézett a tömzsi, de jó erőben lévő harcosra, aki odasietett és ügyetlenkedve, egyesével pakolászta az érméket a mozdulatlan vadász kitért tenyerébe. A vár népe mosolyogva figyelte a jelenetet, de senki sem mert hangosan felnevetni...

6. Répáslak

A két vándort második próbálkozásra már átengedték a sebesvízi kompon. A nagydarab, borostás révész a szekereket is elhordozó kompon helyett csak egy kis csónakot vett elő, amit a fiai nélkül is vízre tudott tenni. A két utazó imbolyogva mászott be a megszurkült, de tiszta padokra, a vízi ember pedig beletaposott a hullámokba a csizmájával és elkezdett egy megtisztító fohászt kántálni:

– Atyáim, jöjjetek... ADJÁTOK HATALMATOK! ATYÁIM, ŰZZÉTEK... A VIZEK LELKEIT! ATYÁIM, IRTSÁTOK... A MÉLYSÉG SZÖRNYEIT!

A folyóvíz felett metsző túlvilági hatalom söpört végig... A fiatal alakváltó vacogva markolta a csónakot, ahogy a megtisztító hatalom az őt támogató természeti szellemet is fojtogatni kezdte...

A révész bemászott a csónakba és megindult a túlsó part felé. Az imádság tovább zengett minden egyes evezőcsapással:

– ÚZZÉTEK...! IRTSÁTOK...! ÚZZÉTEK...! IRTSÁTOK...! ...

Kyrtrud a piszkoszöld vizek felett imbolyogva már haláli nyugalommal túrta a szívéig hatoló fagyos hatalmat... Az anyaföld támogatása nélkül csupán egy volt a számtalan parasztlány közül... Nem volt ereje arra, hogy dacoljon az egek törvényével, viszont így már az égi fuvallat sem akarta elsöpörni őt...

Az út végén Kaszás egy ügyes mozdulattal ugrott ki a fűcsomókra, a vadontól elszakított alakváltó viszont elgémberedett tagokkal, dideregve mászott ki a part menti sárba. A vén vadász előkerített két ezüstpénzt fizetségképpen, amit a révész elégedett mosollyal tett el. Eközben a szilárd parton Kiri is talpra állt, és amikor kicsit összeszedte magát, szemrehányó hangon kezdett kérdezősködni:

– Egyébként mi szükség volt erre a dermesztő kántálásra? Azt tudom, hogy a Nagy Folyóban nagy csúfságok élnek, de az messze van és aligha úsznának fel onnét észrevétlenül...

– A vizek szeszélyesek és előbb-utóbb minden elömászik belőlük – válaszolt a révész fintorogva. – Erre a környékre csak húsz évente jutnak el akkora rémségek, amelyek vízbe tudnak borítani egy csónakot, de én már harminc éve hordozom az embereket nap mint nap... Ha nem védelmeznének az égbe szállt őseim, már én is közöttük lennék.

– Jól beszél a mogorva barátom – helyeselt Kaszás is. – Aki a romlott lényekkel akar szembeszállni, annak nincs olyan, hogy „túl óvatos”.

– Hát... én nem vagyok túl óvatos... – morfondírozott a szőke lány, majd letépett néhány szép kék bogyót a dús vízparti növényekről és megkóstolta őket.

Ezután a vadászok elbúcsúztak és folytatták az útjukat, a révész pedig a hátuk mögött újabb fohászba kezdett, hogy visszafelé is átszelje a folyót. Néhány perc séta után a szekérút elfordult jobbra, észak felé, Kaszás viszont leereszkedett a dús fűvel borított rétre és intett Kyrtrudnak, hogy egy arrafelé haladó ösvényen menjenek tovább.

Ezt a lápos területet a tavaszi áradások idején elöntötte a folyó, de a nyári meleg időben a nádasok, lecsüngő lombú fűzfák és égbe törő nyárfák között csak elvétve lehetett nyílt vizet találni.

A közeli falvakban sok történetet meséltek az errefelé lakozó mo-csári szellemekről, Kaszás azonban a lelkébe hívta a holtak hatalmát, a kóbor lelkek pedig észlelték és nagy ívben elkerülték ezt a dermesztő erőt. A vén vadász nem is vette észre a gyorsan eltűnő ködpamacsokat, Kyrtrud viszont kíváncsian figyelte, ahogy a lidércfények felbukkantak, megriadtak és visszabújtak a dús növényzetbe.

Az út során csak egyetlen helyen bukkant fel emberekhez köthe-tő jel, és az is csak egy régi kőoszlop volt, amely egy vízbe fúlt se-besdombi nagyúr emlékét őrizte. A tapasztalt vadász az öreg fákat, vadcsapásokat és jellegzetes fajtájú bokrokat figyelve szelte át a va-dont, de Kiri azért félt attól, hogy eltévednek a dús növények és vizes területek között. A lány megpróbálta elrejtteni a félelmét, és nagyon megkönnyebbült, amikor nagyjából egy óra séta után, egy bodzabokor mögött kikanyarodva felbukkant egy páfránnyal benőtt kőkerítés.

Kiri csak a magasba nyúlva tudta volna elérni a kerítés tetejét, de Kaszás tudta, hogy hogyan kell átjutni: oldalirányban áttört néhány burjánzó bokor gallyai között, majd a fal mellett növekedő vadringlófa ágait használta létraként. Kiri követte a mesterét és nagy huppanással ugrott le a kőfal tetejéről.

A két vándor egy jól gondozott kertbe érkezett, ahol rendezett so-rokban növekedtek a különféle zöldségek. Távobabb, a ragyogó nap-korong alatt egy épület tömzsi tornya emelkedett ki különféle fák dús lombja közül.

– Ez itt Répáslak – szólalt meg a vadász –, a Szent Kullán kolostor és a szerzetesek ízletes répája. Maradjunk csendben, és akkor kisurran-hatunk anélkül, hogy vendégül látnának minket. Az apát jóindulatú ember, de az egek titkairól való hosszadalmas elmélkedéseit csak az

tudja elviselni, aki maga is az égi nyugalomra támaszkodik.

A kert burjánzó növényei között könnyű volt elkerülni a kolostor épületét, ahonnan ájtatos énekek halk foszlányai szűrődtek ki. A kolostorkert külső, országuóra néző falai jó állapotban voltak, de a súlyos gerendákból ácsolt kaput lezáró vasreteszt belülről könnyen ki lehetett nyitni.

Az ajtószárny fenyegető nyikorgással tárult fel, úgyhogy odakinn Kaszás a biztonság kedvéért futni kezdett, hogy az esetleg kiérkező szerzetesek ne találhassák meg. Kiri mosolyogva lódult utána, és amikor a vénember egy bokor mögött az árokba kuporodva kifújta magát, szemrehányó hangon szólalt meg:

– Ejnye, mester! Amikor büszkén besétáltál a falunkba, azt hittem, hogy legfeljebb akkor fogsz futni, ha az ellenségeidet üldöződ, erre meg most úgy menekültünk, mint a gyerekek, akik átszöktek a szomszédba gyümölcsöt lopni.

– A siker érdekében... minden eszközt meg kell ragadni... – magyarázta az ítélkező a szagatatott lélegzetvételek között. – A futás csak akkor szűgyen, ha ügyetlenül csinálod és mégis elkapnak... Egyébként meg a gyerekeknél se az a baj, hogy futnak, én pedig nem hoztam el semmit a kolostor kertjéből.

– Nos... én viszont igen – válaszolt Kiri és felemelt egy zsenge répát. – Gondoltam, megkóstolom, hogy milyen ez a nevezetes zöldség, ha még te is ízletesnek nevezed.

A vadász a fejét csóválva csendre intette a lányt, ahogy a távolból halkán felhangzott a kapu nyikorgása. Kiri óvatosan kikukucskált a bokor szélső ágai között és láthatta, ahogy két szürke csuhába öltözött alak körbenéz a kapu előtt. A szerzetesek nem sokat keresgéltek, hiszen tudták, hogy már messze járhat az, aki kinyitotta a kaput. Amikor visszatértek, Kiri jelezte, hogy szabad a terep és a két utazó előmászott az árokból.

Répáslak egészen nagy település volt: a középén áthaladó országút mentén és négy kisebb utcában nagyjából kétszáz parasztház állt. Skognar környékén, a dombok között ennyi ember szétköltözött volna öt-hat kisebb faluba, hogy közelebb éljenek a művelhető földekhez, de itt a jó termőtalaj, a Hosszú-patak vize és a szerzetesek útmutatása összetartott egy kis híján ezer fős közösséget.

A falu virágzásában központi szerepe volt annak is, hogy errefelé haladt az az országút, ami a déli hegyvidék bányavárosait összekötötte a király közvetlen irányítása alatt álló Koronabirtok földjeivel. A királyi út forgalmának köszönhetően a malom és a különféle mesteremberek műhelyei mellett egy fogadó is működött a faluban.

Kyrtrud először azt hitte, hogy az „Agancsos Farkas” név egy ötletes tréfa, és megdöbben, amikor valóban megpillantotta a különös fenevad koponyáját a kapu felett.

– A fogadós, Fekete Askulf – magyarázkodott Kaszás – fiatalabb korában íjászként irtotta a szörnyeket, és valamiért mindig versenyezni akart velem. Aztán összeszedett elég pénzt meg egy feleséget, kilépett az Ezüst Szövetségből, és letelepedett. Azt mondja, hogy megunta a vadászatot...

Még nem volt vacsoraidő, de az étkezőhelyiségben így is sokan voltak: jobbra egy nagyobb asztal körül hét jó erőben lévő férfi beszélgetett, a baloldali sarokban két vén paraszt kuporgott, a pult mögött álló fogadóssal pedig egy alacsony papnő és két fegyverkabátba öltözött szálas legény beszélgetett.

– Üdvözöllek, Kaszás! – szólalt meg Askulf mosolyogva, ahogy meglátta régi riválisát. A délvidéki férfi ősz hajában már csak elvétve látszottak fekete szálak, de izomzata még mindig figyelemre méltó volt. – Látom, gyorsan végeztél azzal a medvével... és még egy lányt is összeszedtél. Te is letelepszel végre?

– Dehogyan is! Épp ellenkezőleg, Kyrtrudot is meghívtam, hogy csatlakozzon a testvériségünkhöz.

– És harcolni is tud, vagy csak arra kell, hogy becsalogassa hozzátok a vitézeket?

– Azért ez egy vadászrend, nem bordélyház...! – válaszolt Kaszás a fejét csóválva.

– Na és Geilhild? Egymás után három harcost is elcsábított a rendükből!

– És te meg sajnálsz, hogy téged kihagyott? – szólt közbe Kiri.

A fogadás és a papnő szúrós szemekkel, a fiatal harcosok pedig jót derülve néztek a lányra, aki gúnyos mosollyal fogadta a felé forduló idegeneket. A papnő ünnepélyes, de azért utazásra is alkalmas szürke köpönyegén megcsillant a csillagot ábrázoló, fél tenyérnyi ezüstlemeze; a mögötte álló legények fegyverkabátját pedig hasonló, de lándzsahegyeket ábrázoló jeleket lehetett látni.

Kaszás gyorsan összeszedte a gondolatait és magyarázkodni kezdett:

– A vadászok sem nálunk, sem nálatok nem tesznek szüzességi fogadalmat, Askulf barátom. – Hátról az egyik lándzsás harcos sokat mondó vigyorral veregette vállon az elpiruló társát. – Mindenesetre most már figyelj arra a kapitányunkra, hogy a fiatalabb testvéreink ne kavarjanak akkora galibát, mint Geilhild.

A fogadás gyors biccentéssel nyugtázta a kijelentést, a papnő pedig folytatta a kérdezősködést:

– És azóta mi történt azzal a boszorkánnyal? Az utóbbi években nem hallottam felőle...

– Megpróbálta kikélni egy rablóbanda táborát, de elkapták és kegyetlenül meggyilkolták. – A fiatal vadászok arcáról lefagyott a mosoly. – Úgy mesélik, hogy egy pap egész éjszaka imádkozott a megcsönkített holttest felett, mire végre nyugalmat talált az elgyötört lélek. Néhány testvér szerint az egész megbízás egy csapda volt, és ők majdnem olyan bosszút indítottak, ami az egész testvériséget háborúba sodorta volna.

A kapitány alig tudta lenyugtatni őket...

Askulf lehajtotta a fejét és a történet végén tétovázva szólalt meg:

– Pedig mindig azzal tréfálkozott, hogy neki kilenc élete van...

– EZEN A VILÁGON BÁRKIT BÁRMIKOR UTOLÉRHET A SZENVEDÉS ÉS A HALÁL... – válaszolt a papnő halk, de túlvilági hatalmat hordozó hangon.

A komor, keserű igazság végigsöpört a fogadón és betört a jelenlévők lelkébe, még a nagy asztal körül tréfálkozó szekeresek sem tudták elengedni a fülük mellett. Kaszás csak egy gyors bólintással fogadta ezt a közismert tényt, Kyrtrud viszont vacogva húzta össze magát, ahogy hirtelen farkasszemet nézett a mulandósággal. A sarokban az egyik paraszt az asztalra csapott a korsójával, feltápáskodott, és fenyegető hangon szólalt meg:

– És téged pedig különösen hamar utolér majd a szenvedés és halál, ha nem hagysz minket békében inni! Felvágom a torkodat, mint egy disznónak! Átkozott halálmadár!

Az egyik fiatal vadász már indult volna a sarokban letámasztott lánzsákért, de a másik paraszt is felkelt, hogy lenyugtassa a cimboráját:

– Haggyad a papnőt, igazat beszél! Iszogatással nem menekülhetünk a halál elől, viszont elpazarolhatjuk a hátralévő életünket... és a pénzt, ami az unokáinknak sokat jelentene...

A koszos ruhát viselő vénember enyhén dülöngélve megindult az ajtó felé. Haragos cimborája még egyszer végigmérte a harcias ifjú vadászokat és az elégedetten mosolygó papnőt, majd lehajtotta a fejét és tétovázva megszólalt:

– Bocsánatot kérek... vadászok. Megyek én is... hogy kibéküljek a fiammal...

– AZ EGEK ADJANAK NEKTEK BÖLCSESSÉGET! – zengett fel újra a papnő hangja, ahogy a két félig-kijózanított alak kilépett az ajtón. Kyrtrud halkán felszisszent, ahogy újra végigfutott a testén a túlvilág lehelete.

A parasztek távoztása után a nagy asztal mellett újraindult a beszélgetés, a fogadós pedig szemrehányó hangon fordult a papnőhöz:

– Romburga nővér! Én tisztetem az egek hatalmát, de mindennek megvan a maga helye. Én sem szervezek ivászatot a kápolnába, te se prédikálj a fogadóban, mert elűzöd a vendégeimet!

– Te pedig mérgezed a vendégeid lelkét... – zsörtölődött a papnő, majd Kyrtrud felé fordult és újból előhívta az egek hatalmát. – **ÉS TÉGED, LEÁNYOM, MIÉRT ZAVAR AZ EGEK SZENT HATALMA? NETÁN SÖTÉT ERŐKET REJTEGETSZ?**

A kérdések hideg acélként hasították a lelket, de a fiatal alakváltó szívében ott fortyogott a nyers életerő... És még a Kaszás által mutatott példához is jól illett volna az, ha a kötözködő nővér egy csattanós pofont kap válaszként...

– Elég ebből, Romburga! – szólalt meg Kaszás határozott hangon, ahogy belépett a farkasvagyort villantó lány elé és közelségével hátrálásra kényszerítette a papnőt. Az ő beszéde nem hordozott túlvilági hatalmat, de így is kézzelfoghatóvá tette, hogy a halál csak egy karnyújtásnyira van. – A lány alakváltó és a védelmemet élvezi... bár téged amúgy is kék-zöldre verne, ha felhergeled.

– Csalódtam benned, Kaszás! – válaszolt a papnő, ahogy belenézett a fölé magasodó alak szemébe. Most már nem az egek hidegen zengő hangján beszélt, hanem egy sértődött nőszemély csípős, gyűlölködő szavaival. – Sok vadász mesélt már a ragyogó hatalmadról, erre mikor találkozok veled, leállsz védelmezni egy félig paraszt, félig vadállat fajzatot!

– Mégis mit akarsz? Azt kívánod, hogy pusztuljanak a vadállatok? És a parasztek?

– Azt kívánom, hogy tanulják meg végre, hogy hol a helyük! – fakadt ki Romburga a levegőt markolászó kezekkel. – Felőlem lehet valaki gyarló, de legalább ismerje fel korlátait!

– A holtak seregei előtt minden lélek egyenlő – jelentette ki Kaszás

egy mély lélegzetvétel után. – Az égi hatalom nem egy csillogó ékszer, amivel büszkélkedhetsz és felsőbbrendűvé válsz, hanem egy hatékony eszköz, amivel szolgálhatjuk a népet és elhozzuk a békességet.

Ahogy a vén vadász az utolsó szavakat mondta, hirtelen előrenyújtotta a jobb kezét és a hosszú ujjával megragadta Romburga homlokát.

– NYUGODJ MEG!

A papnő arcát egy pillanatra eltorzította a düh, de aztán szétterjedt a lelkében a Kaszás által előhívott égi hatalom és tántorogva hátrált egy lépést. Kaszás merev, kifejezéstelen arccal nézte ellenfelét, aki pislogva próbálta összeszedni a gondolatait.

A kínos csendet a pult mögött álló fogadós törte meg:

– Ez még mindig nem kápolna, szóval a hitvitáknak sem itt van a helye... Mesélj inkább arról, Kaszás, hogy milyen kalandjaid voltak mostanában!

– Nem volt semmi különös, a medvét könnyen legyőztük. Kyrtrud lerohanta vadtulokká változva, én pedig ítéletet mondtam az összetört fenevad felett, mielőtt a gonosz lélek elmenekülhetett volna. Utána visszaindultam, hogy a délvidéki kapitányhoz kísérjem a lányt, de útközben még kiűztem egy hívogató lidércet egy kút mélyéről.

– És utána jártál, hogy ki idézte meg azt a gonosz lelket? – kérdezte az egyik fiatal vadász.

– Úgy tűnt, hogy nem egy ember küldte oda – válaszolt Kaszás. – Nem hinném, hogy valakinek érdekében állt volna így gyötörni azt az egyszerű parasztasszonyt.

– Akkor mégis hogy kerülhetett a kútba? – csodálkozott a fogadós.

– Igazlító Szent Umatis úgy tanítja – válaszolt Romburga nővér –, hogy a gonosz lelkek a feneketlen mélységből néha nem a tengerek romlott vizén keresztül, hanem a sziklákon és talajon átkúszva emelkednek fel.

– Már ha hiszünk a bölcselőknek, akik csak vizsgálgatják a gonosz lelkeket, ahelyett, hogy irtanák őket... – kötözködött Kaszás.

– Én láttam a lidércet, és nem a formátlan mélységből érkezett, hanem a vadonból szakadt ki – szólt közbe Kyrtrud is. – Olyan volt, mint egy félénk, elveszett állat szelleme...

– Te már csak tudhatod – fintorgott a papnő, majd rövid hallgatás után újra felnézett a vén vadász hórihorgas alakjára:

– Akkor te most elutazol erről a vidékről, hogy elvidd a kapitányhoz ezt a... lányt. Hallottál esetleg valami megbízásról Sebesdomb földjein vagy azon túl a dombok között?

– Miért kérdezed? – kérdezett vissza Kaszás kifejezéstelen arccal.

– Úgy terveztem, hogy a társaimmal arrafelé fogunk vadászni. Ha hallottál valami gonosztevőről vagy fenevadról, de már nem tudtad felkutatni, akkor szívesen átvállaljuk...

– Sebesdombi Adalgan nagyúr papokat és papnőket gyűjt egy viszonylag nagyszabású tervhez. Engem is erőszakosan, a kardját lóbálva próbált marasztalni. Még egy Hogrun nevezetű kínzómestert is szóba hozott...

Romburga nővér szeme először felcsillant, de utána lefagyott az arcáról a mosoly, ahogy meghallotta a részleteket. Kaszás az utolsó szavak után fenyegető vigyorral nyomatékosította a figyelmeztetést, a papnő pedig határozott hangon válaszolt:

– Az az uraság nem csak kegyetlen, hanem bolond is, ha olyanokra akar kínzómestert uszítani, akik az egek támogatását élvezik...

– Adalgan azzal fenyegetőzött, hogy Kyrtrudot hajtja tömlőcbe koholt vádakkal – mutatott Kaszás a háta mögött álló lányra. – És hát neked is van két társad, akik nem tudják túlvilági hatalommal elfojtani a szenvedést...

A két legény elfehéredett, a papnő pedig tétovázva szólalt meg:

– Akkor talán jó lenne másfelé menni...

– Gyertek a délvidékre – szólt közbe a nagyobb asztaltársaságból egy loboncos hajú, jó erőben férfi, aki már egy ideje a vadászok beszélgetését figyelte. – Az embereimmel onnan viszünk jőféle követ, amiből

majd a királyi palota díszítéseit fogják faragni, és hallottuk, hogy a bányászok bajban vannak, mert elszemtelenedtek a trollok. Arrafelé verik a királyi ezüstpénzt, biztos jutna belőle bőven annak, aki elveri azokat a túlnövekedett vadembereket...

A papnő elgondolkodott egy kicsit, majd a társai felé fordult:

– Na, akkor inkább vadásszunk arrafelé! A trollok erősek és pofátlanul gyorsan gyógyulnak, de az egek támogatásával biztosan legyőzzük őket.

– Úgy emlékszem – szólalt meg Kaszás –, hogy Adalgan nagyúrnak van egy vámháza a királyi út mellett, az almási hídnál...

– Valóban, szekerenként két ezüstöt behajtottak a csatlósai – tette hozzá a szekeresek vezetője.

– Valószínűleg a sebesdombi harcosok ott is megállítják a papi hatalmat birtokló vadászokat, de ha szerzel rongyos ruhákat és visszafogod magad, akkor nem fogják kitalálni, hogy nem egy falusi vénasszony áll előttük.

A papnő gyilkos tekintettel nézett fel a vadászra, de nem válaszolt semmit.

Ezek után az Ezüst Szövetség három tagja elbúcsúzott, hogy elintézzenek pár dolgot: Romburga a Szent Kullán kolostorba ment, hogy folytasson egy régi vitát a kántorral, de előtte ráparancsolt a két leányra, hogy gyakorolják a fegyverforgatást és kerítsenek neki valami egyszerű ruházatot.

– Remélem, hogy valóban túljutnak az Almás-patakon – jegyezte meg Kaszás halkán a távozásuk után, Kyrtrud felé fordulva.

– Miért törödsz velük? – válaszolt a lány némi sértődöttséggel a hangjában. – Ráfér arra a pökhendi nőszemélyre, hogy a nagyúr emberei úgy terelessék, mint egy birkát.

– Ha a trollok verik laposra, azt nem bánom – csóválta kopasz fejét a vadász –, de a kincskereséshez nem hiányzik még egy kiállhatatlan

alak...

A délután hátralévő részében Kaszás kikérdezte a fogadóst és a szekereseket, hogy milyen híreket hallottak, majd két ezüstért kibérelt két fekhelyet a közös hálóteremben és azonnal ledőlt pihenni a pokrócokra, amit a fogadós idősebb lánya felhozott neki. Fiatalabb korában ezt az időt a harci fogások gyakorlására szánta volna, de mostanában már a gyalogút is felemésztette az erőtartalékait...

Kiri eközben lenn maradt és kíváncsian hallgatta Askulf végeláthatatlan történeteit a régi vadászatokról, vacsorára pedig becsatlakozott a szekeresekhez, akik együtt vettek egy nagy tál gőzölgő pörköltet.

A vacsoraidő vége felé a vén vadász is felbukkant, hogy harapjon valamit. Askulf először kenyeret és vizet rakott elé, de az „Annyira azért nem vagyok szerzetes!” tiltakozás után mosolyogva hozta elő a táplálóbb ételeket.

7. Visszatérés

Másnap reggel mindenki arra ébredt, hogy Romburga már napkelte előtt felverte a két „álomszuszék, mihaszna” társát, hogy időben indulva egy napon belül átjuthassanak az országútnak az Adalgan nagyúr birtokára eső szakaszán.

Kyrtrud még félálomban, ásítózva fogadta a kötömböket szállító társaság két fiatalabb tagjának a változatos jókívánságait. A legények nagyon sajnálták, hogy a lány a délvidéki kapitányhoz igyekszik, így nem tarthat velük; egyikük még a csapat vezetőjénél, Farastan mester-nél is megpróbálta kialakítani azt, hogy visszafordulhasson a kőfejtő felé.

Nem sokkal később Kaszás is felbukkant az Askulf felesége által összehozott útravaló élelemmel. A vén mester egy cikornyás jókívánsággal magára vonta Farastan figyelmét, és előállt azzal a kéréssel,

hogy Kirivel együtt szeretne csatlakozni a szekerekhez. A legény, akinek az alkudozását félbeszakította a kérdés, zavarodottan szólalt meg:

– De hiszen a lány azt mondta, hogy a délvidéki kapitányhoz mentek, mi pedig éppen a délvidéki bányáktól utazunk északra...

Kaszás elmosolyodott és hosszú, csontos karjaival mutogatva magyarázkodni kezdett:

– Számotokra a „délvidék” azt a hegyes-völgyes tartományt jelenti a gazdag bányákkal, kényeskedő uraságokkal és goromba trollokkal... Vasas Szent Ulfeus viszont a Nagy Folyótól északra élt, ahol a fejedelmek civakodnak a tengeri fenevadakkal, burjánzó erdőkkel és jeges szirtekkel megvert földeken. A rend megalapítása után minden fejedelem földjein egy-egy kapitány vezette a testvéreinket, és amikor a folyótól délre is beszálltunk a vadászatba, akkor egyetlen új kapitányra bíztuk Lurzuria egész királyságának az ügyeit.

– De hiszen Lurzuria önmagában nagyobb, mint az északi baltalóbáló barbárok összes fejedelemsége... – csodálkozott Farastan.

– Vigyázz, kit nevezel barbárnak! – mordult fel Kaszás, majd nyomatékostásképpen előrántott a köpönyege alól egy rövid, de fenyegetően csillogó harci baltát. – Lehet, hogy régebb óta járom az országodat, mint te magad, de attól még nem fogom túrni, ha őseim földjét sértegetik.

Kyrtrud jóízű kacagással fogadta a mestere kirohanását; a nagy bajszú, markos szekeres pedig riadtan hőkölt hátra, majd némán bámulta a hosszú ujjak között táncoló fegyvert. Kaszás elégedetten elmosolyodott, majd egy újabb hirtelen mozdulattal elrakta a baltát és folytatta a magyarázatot:

– Északon a valódi vadászok mellett Vasas Szent Ulfeus követőiehez tartozik sok templom, kolostor, vendégház és ispotály is, így a délvidéki kapitányunk feladata nem különösen nagy a többiekhez képest. Arrafelé jól működik az a kiterjedt közösség is, de azért én élvezem, hogy ezeken a földeken minden testvérem tudja, hogy milyen farkasszem

nézni egy fenevaddal...

– Még mindig kellemesebb lehet, mint veled farkasszemet nézni... – mormolta egy hátrébb álló szekeres, amit Kaszás széles vigyorral fogadott.

– Akkor hát természetesen jöhettek velünk – szólalt meg Farastan, ahogy kicsit összeszedte magát –, ha a lány nem tereli el teljesen az ifjabb társaim figyelmét.

– Nem fogja! Odafigyelünk a dolgunkra! – válaszoltak kórusban a legények.

A robusztus szekereket a négy-négy ökör ütemesen húzta az országúton. A nyári melegben fojtogatóan szállt a por, de a szekérhajtók így is nagyon örültek, hogy nem kell az esőzések után maradósárral birkózni.

Kyrtrud kényelmesen végigfeküdt a leghátsó szekér rakományán, Kaszás pedig az első szekéren kért helyet és éberrel figyelte az utak peremét. Természetesen útonállóknak nem mutatkoztak, hiszen a faragatlan kőtömbök elrablása nehezebb munka lett volna, mint a tisztességes földművelés.

Este a társaság a Bölcs Gotzon nevét viselő kolostornál kért és kapott szállást, ahol a szekeresek értékelték a tiszta fekhelyeket, de bosszankodtak azon, hogy egy hordócska ital sem akadt a szent embe-reknél. Kaszás tüzes, de jó hangulatú vitába keveredett két szerzetessel, Kyrtrud pedig unalmában segítette etetni és terelgetni az ökröket.

Az egyik legény még a nap folyamán kitervelte, hogy az alakváltás előtt le kell tenni a ruhákat, így elkezdte unszolni a lányt, hogy mutassa meg a csodálatos képességét. Kiri viszonylag hamar belement a dologba, behúzódott az udvar sarkába, levette a ruháit és előhívta a vadon hatalmát. A két legény egy rozoga kerítés résein átkukucskálva bámészkodott, de nem voltak felkészülve arra, hogy milyen az, amikor a női test hirtelen felpuffad, eltorzul és kiszőrösödik.

Az ötletgazda azon nyomban rosszul lett és megszabadult a vacsorától, társa pedig szintén elsápadt, de legyűrte a hányingert. Kiri nem lepődött meg túlságosan és komótos léptekkel került meg a kerítést, hogy odasétáljon a legényekhez; viszont az udvar túloldalán egy idősebb szerzetes is kilépett a kolostorból, hogy megvizsgálja a furcsa hangok forrását.

A jobb állapotban lévő legény tekintete vadul cikázott az öklendező társa, a böszme vörös tulok és az oldalról gyanútlanul közeledő bozontos szakállú alak között, majd fojtott hangon rákiáltott az alakváltóra:

– Változz vissza!

Ennek köszönhetően a kikerkező Druktbalt testvér fenyegető vadállat helyett csupán egy anyaszült meztelen, ringó keblű leánnyal és két riadtnak tűnő, rossz bőrben lévő legénnyel találkozott. Kiri egy pillanatra azt hitte, hogy a vénember ott helyben gutaütést kap, de aztán az egyházi az ég felé emelte tekintetét, vett néhány mély levegőt, és rekedt hangon förmedt rá a fiatalokra:

– Mégis mit képzeltetek magatokról, ostoba kölykök?! Ez egy kolostor, nem egy mocskos kupleráj!

– Elnézést... – nyögte ki a hátrébb álló legény, ahogy a kerítésre támaszkodva felegyenesedett. A legények ijedtnak tűntek, Kiri viszont nem szólt semmit, csak szemtelenül rámosolygott az idős férfira.

– Akit ilyen romlott viselkedés sújt, az a kolostor regulái szerint egy hetet fog böjtölni a toronyba zárva, hogy megtisztuljon a lelke! És ez mindenkire vonatkozik, aki belép e szent falak közé!

– Arra már nem lesz szükség, tisztelendő atya – szólalt meg a lány hirtelen felcsillanó szemekkel. – Ezek a legények idehívtak ebbe a félreeső sarokba és levetkőztettek, de Szent Gotzon közbeavatkozott és undorrá alakította a testi vágyaikat...

Druktbalt végigmérte a vacsorának a kerítés tövében fekvő maradványait és a legényeket, akik valóban nem sóvárogva, hanem idegenkedve néztek a meztelen lány felé, majd megcsóválta a fejét és beletörődve

szólalt meg:

– Akkor hát takarítsátok fel azt a mocskot, te pedig vedd magadra a rongyaidat, aztán takarodjatok! AZ EGEK TÜZE TISZTÍTSA MEG A LELKETEKET!

Másnap reggel Farastan meglepetten tapasztalta, hogy az egyik szekeres, akit már mindenhol keresett, a kápolnában térdelve fohász-kodik égi nyugalomért. Amikor magyarázatot követelt, a zavarodott legény valami ostoba ürügyet hordott össze rémálmokról meg rozsdabarna szőrről...

Az esti kaland után az út nyugodtabban folytatódott, Kyrtrud megszabadult a körülötte legyeskedő legényektől és békésen bámulhatta a földeket, házakat, templomokat, várakat és más érdekességeket, amelyek mellett elhaladtak.

A szerzetesek csak délután találták meg azt a néhány nyomot, amelyet az alakváltó patái hagytak a kerítés mellett az agyagos talajban. Ezeket a bizonyítékokat és Druktbalt beszámolóját figyelembe véve a szent emberek hamar egyetértésre jutottak, hogy az előző estén egy nőstényördög surrant be a kolostorba, aki megpróbált veszedelembé csábítani két gyanútlan utazót, de Bölcs Gotzon közbenjárása megmentette az ifjak életét.

A kolostorkert falainak az újraszentelése három napon át tartó böjtölést és virrasztást jelentett, viszont a csodálatos esetnek a híre fokozatosan elterjedt a vidéken, és még évtizedekkel később is hurcoltak a kolostorba olyan nemesifjakat, akikben az idősebb rokonaik szerint túlságosan erős testi vágyak éltek.

A szekérút harmadik napján dél körül Kaszás odament Kirihez, és botjával megbökte a kocsin ülve bambuló lányt.

– Nézd ott azt a fehér határkövet! Ez már a Koronabirtok, és estére megérkezünk a rózsáskerti árvaházhoz.

– Miért megyünk árvaházba?

– A testvériségnek kevés épülete és birtoka van az országban, és közülük ez az árvaház van a legjobb helyen, a Koronabirtok közepén. Emiatt a kapitányunk, a legjobb gyógyítónk és néhány más testvér általában itt tartózkodnak, hogy mindenhol elérhetőek legyenek.

– És egyáltalán miért van az Ir... egy vadász-testvériségnek árvaháza?

A vén ítélkező gondolkodott egy keveset, aztán csontos ujjaival gesztikulálva magyarázni kezdett:

– A rablók és gyilkosok kölykeit kell valahová tenni, hiszen csak nem ítélkezhetünk felettük szüleik vétkei miatt...

Kaszás a felnézett az égre, ahogy visszagondolt a fertelmes átkokért megítélt boszorkány három riadt gyermekére...

– Aztán persze a fenevadak és gazemberek áldozatai után is sok árva maradt...

Akit lehetett, azt a rokonoknál hagytak, de mindig voltak, akik a vadászok segítségére szorultak...

– És sajnos – tette hozzá végül a mester – az is előfordult már, hogy testvéreink gyermekei kerültek oda egy balsorsú vadászat után...

Persze aki kiskorúakról gondoskodott, az elvileg nem is folytathatta volna a veszélyes vadászatot, de ez a tilalom sem volt elegendő...

Estefelé a szekerek elérték a királyi palotához, ahol már várta őket az út szélén, a száraz fűben ücsörögve a kőművesmester csinos szőke lánya. Farastan elkezdte egyeztetni, hogy hova vigyék a köveket, Kiri pedig próbálta kilesni, hogy a szolgák házain túl hol lehetnek a palota épületei, majd a vén vadászhoz fordult:

– Ezek szerint valóban itt él a király? Te láttad már személyesen? Hogy néz ki?

– Ez itt az Őszi Palota, most pedig még nyár van – válaszolt Kaszás egy finom mosollyal. – A király folyamatosan járja az országot, hogy fenntartsa az alattvalók hűségét: most még az északi tartományokat járja, ősszel itt szemlézi a Koronabirtok lovagjait, télen a délvidéki hévforrásoknál emelt palotában pihen, a tavaszi áradások idején pedig a szárazabb keleti országrészeket keresztül utazik majd.

– Egyébként meg a dicső királyunk nem annyira különleges... – szolt közben az egyik szekeres. – Az uralkodóház a délvidékről származik, így olyan fekete haja van, mint nekem vagy Farastannak, de nem sugárzik belőle bűvös hatalom, ahogy azt a vénasszonyok mesélik.

A két vadász még egy bő félórát sétált, mire megpillantották a szántóföldek között vezető kisebb út végén a vérvörös rózsákból ültetett sövény. A bokrok mögött fák álltak, de közöttük néhol látszott az épület régi, megszurkült zsindeleteteje is. Az út végét erős gerendákból ácsolt kapu zárta el, ami mellett egy tömzsi, de lőrésekkel ellátott őrház állt.

Ahogy közeledtek, Kyrtrud elismerően mérte végig a rózsákat:

– Ezek a bokrok jól megnöttek, még tulokká változva, vastag bőrrel sem lenne kedvem áttörni rajtuk...

– Örülök, hogy meglátod a lényeket... ahogy azt Ulfeus is tanítja...

– válaszolt a vén vadász elégedett mosollyal.

– Ha már itt tartunk... – szólalt meg a lány elgondolkodva – a kapitány miért veszi körül magát és a rend központját ártatlan gyermekekkel...?

– Hát élvezi a kölykök társaságát... – szúrt közbe Kaszás, de közben kíváncsian figyelte, hogy fiatal társa mit fog mondani.

– Itt a koronabirtok közepén csak a király küldhet olyan sereget, ami átjut a burjánzó sövényen... Annyi harciosa nyilván nincs a testvériségnek, hogy az egész ország hadaival szembeszálljon, viszont még egy uralkodó hírnevének is rosszat tenne az, ha árvák vérével mocskolná be

a kezét... Fondorlatos védelem, különösen az ellen, hogy tűzzel füstöljék ki a vadászokat az épületből...

– Egy ártatlan kölyköt sokszor nehezebb megölni, mint egy edzett harcost... – válaszolt a vén mestert, majd mély levegőt vett, ahogy eluralkodtak rajta a sötét emlékek. Kyrtrud maga is töprengett egy keveset, majd komor hangon szólalt meg:

– Azért van igazság abban, hogy irgalmatlannak hívnak titeket.

– De neked is közöttünk van a helyed – válaszolt a vadász egy különös mosollyal, ami egyszerre volt barátságos és fenyegető.

A beszélgetés közben a két megfáradt utazó eljutott a kapuig, ahol egy gyermekhang köszöntötte őket a lőrésen keresztül:

– Jó estét, vándorok! Mit kerestek a rózsáskerti árvaháznál?

– Kaszás vagyok, az ítélkező – mutatkozott be a fekete köntösbe öltözött alak, ahogy közelebb lépett. – Nyisd ki a kaput!

– Igenis, vén mester!

A kapu túoldaláról zörgő-kopogó hangok hallatszottak, majd kinyílt a gyalogosoknak való kisebbik szárny. Kaszás határozott léptekkel vonult be az udvarra, Kyrtrud pedig kíváncsian, bámészkodva követte.

Az udvaron különféle gyümölcsfák álltak, alattuk pedig csenevész fű küzdött az állandó taposással. A kapu mellett a nagyjából tízévesnek tűnő kapuőr várakozott lelkes mosollyal az arcán. A göndör hajú kislány egyszerű barnás ruhát viselt, de egy valódi, hegyes hajítódárdát szegezett Kyrtrud felé és elszántan figyelte az idegen mozdulatait.

A kaputól egy jó kőhajításnyira állt az árvaház kétemeletes épülete magasodott. A fehérre meszelt falon az ablakok csak vékony sötét rések voltak, hogy a kölykök ne tudjanak kimászni, az ellenségek pedig ne tudjanak bemászni.

A bejárati ajtó tetején nehéz vasból kovácsolt bilincs függött, nagyjából olyan magasságban, hogy egy rossz gyerek lába éppen leérjen, ha a csuklójánál fogva rögzítik. Az egész hely inkább tűnt erődnek vagy szerzetesek lakhelyének, mint gyermekek otthonának...

8. Nem gyerekjáték

Kaszás türelmesen várakozott, ahogy a társa felmérte a terepet, aztán megindult, de nem a szívnak tűnő ajtó felé, hanem balra, hogy megkerülje az épületet. Előttük, az udvar sarkában egy füveskert volt kialakítva, ahol szépen virágzott a zsálya, a kamilla, a levendula és számtalan más tarka növény.

A virágok között egy kékesszürke papi palástot viselő nőalak hajladozott, ahogy határozott mozdulatokkal kihúzgálta a gazokat a kertből. Amikor közelebb értek, a kertészkedő leány felnézett és széles mosollyal üdvözölte Kaszást:

– Jó újra látni téged, nagy tudású testvérem!

Kiri kritikus tekintettel pásztázta kertben álló figurát, aki hozzá hasonlóan a felnőttkor alsó határán mozoghatott, azonban olyan eleganciával született, amit az úri kisasszonyok drágakövekkel, arannyal és selyemmel sem tudtak utolérni.

Ezen a lányon még a díszítetlen, poros ruha is az egek határtalan kékségét idézte, a fekete hajfürtöket rögzítő apró ezüstcsatok pedig lángnyelvekként csillogtak a lenyugvó nap fényében. Kaszás is végigmérte fiatal papnót, majd barátságos, szinte tréfásnak nevezhető hangon köszöntötte:

– Én is üdvözöllek, királylány! Nagyot nőttél azóta, hogy utoljára láttalak...

– Majd szeretnék beszélni veled, ha alkalmas lesz.

– Természetesen, Kunidana! Lerakom az újoncot a gyermekmegőrzőnél, aztán mondhatod is.

A papnő a hosszú léptekkel haladó vénember után lódult és jóindulatú, de lekezelő kíváncsisággal odalépett Kyrtrud mellé. Az ifjú alakváltó dacos tekintettel nézett vissza: nem élvezte, hogy a „királylány” úgy mosolyog rá, mint egy kisállat vagy parasztgyermek felett bábészkodó nemesasszony. Egy pillanattal később aztán eltűnt a mosoly, és

óvatos figyelem bukkant fel az előkelő arcon...

Az árvaház oldalsó homlokzata és néhány roskatag, de hófehérre meszelt melléképület között elhaladva a társaság kiért egy füves területre, ahol egy papnőkhöz illő köntöst és fejkendőt viselő, kis termetű figura figyelt tucatnyi összevissza szaladgáló gyermeket. Ahogy közelebb értek, a ráncos arcú, de életteli nőalak hirtelen megfordult és köszöntötte őket:

– Az erőszak legyen veletek, testvéreim! És téged is üdvözöllek, leányom!

Kyrtud elkerekedő szemekkel fogadta a szokatlan jókívánságot, Kaszás viszont nem lepődött meg és szinte azonnal válaszolt:

– Ulfeus bölcsessége vezéreljen téged is, Erkanfléd nővér! Itt hagyom nálad ezt a Kyrtrud nevű lányt, aki szeretne csatlakozni a testvériséghez, és elmegyek, hogy megbeszéljek valamit Kunidánával.

A szürke köntösbe öltözött nővér némán bólintott, egy pillanatra visszanezett a játék felé, majd a tekintetével követte, ahogy Kaszás és az elegáns vadász-lány megfordul és visszasétál a füveskert felé. Eközben Kyrtrud érdeklődve figyelte, ahogy egy hatévesnek tűnő szőke kislány megtesz három elnyújtott lépést, majd egy visítva menekülő fiú felé hajítja a két kézzel markolt labdát. A dobás célba talált, így az „áldozat” csalódottan kocogott oldalra, két másik kölyök pedig meglődött, hogy lecsapjanak a labdára...

– Szóval te lennél Kyrtrud... – szólalt meg a barátságosan mosolygó nővér, ahogy megigazított egy ősz hajtincset és felnézett a lányra. A fürkésző tekintetben a gyermeki kíváncsiság keveredett a hosszú élet-tapasztalattal és az egek határtalan békességével. – Mivel érdemelted ki a vén hóhér figyelmét?

– Megrohamoztam és elsöpörtem egy medvét – válaszolt Kiri határozott hangon.

– Derék dolog! Ezek szerint alak... – monda a papnő elgondolkodva, majd hirtelen előrehajolt és így a hátulról-oldalról érkező labda fél

arasznyival a lobogó fejkendő felett süvített el.

– ...váltó lennél? Milyen állattá tudsz változni? – folytatta a nővér felegyenesedve, majd hirtelen lerogyott és fél térdre ereszkedett, amikor egy tízévesforma fiú elérte, felkapta és felé lódította a labdát...

– Jó nagy vadtulokká! – válaszolt Kyrtrud, majd felsikoltott, ahogy a fiú második lendítésre már valóban eldobta a labdát, és telibe találta a vadászjelölt könyökét.

A következő pillanatban már a gyerekek kórusa ismertette a szabályokat:

– Kiütöttelek! – Kiestél! – Menj a sarokba!

Kiri zavarodottan forgolódva figyelte a gúnyolódó kölyköket, Erkanfed nővér viszont előrenyúlt a földön fekvő labdáért, egy gyors mozdulattal lábon dobta azt a fiút, aki éppen kiütötte a beszélgetőpartnerét, majd a kezébe visszapattanó labdát azonnal továbbdobta egy szemtelen lányra, aki nem figyelt eléggé. A gúnyolódás elhalt, ahogy a három áldozat egyszerre megindult a játéktér sarkát kijelölő vödör felé, a túloldalon pedig a gyerekek lendületes dobásokkal próbálták levadászni egymást.

Az idős nő a játékkal alig törődve követte Kyrtrudot és tovább kérdezősködött:

– És miért döntöttél úgy, hogy szeretnél közénk állni?

– Egyszerűen jó volt teljes lendülettel harcba rohanni – jelentette ki a lány harcias vigyorral, majd visszanézett a nővérré és sietve folytatta: – És persze az is fontos, hogy ezzel segíthetek másoknak...

A nővér eközben megfordult, ahogy közeledett a játék zaja, de már nem tudta elkerülni a kitámasztó lábára célzott dobást. Ezután két gyors, de sikertelen támadás következett, majd egy loboncos barna hajú kislány ugrálva ünnepelhetett, ahogy leterítette az utolsó ellenfelét is. Eközben a második helyezett fintorogva elsétált a vödörig, majd mindenki visszaszaladt a pályára és újraindult a játék.

Ebben a menetben a tapasztalt nővér esett ki először: egy mellette

álló kölyök elkapott és ezzel kivédett egy dobást, majd villámgyorsan továbbhajította a labdát. Kiri lendületesen ugrálva háromszor is kitért a rá irányított támadások elől, viszont amikor labdához jutott, akkor ő sem tudta eltalálni a gyerekeket.

– Látom, megy a játék! – kurjantott fel egy marcona, sebhelyes arcú férfi, aki az épület felől lendületes léptekkel közeledett a gyerekekhez.

– Beszállhatok?

– Most nem! – válaszolt egy kislány.

– Majd a következőbe igen! – tette hozzá a labdát tartó kölyök, majd egy rutinos dobással kiütötte Kirit, aki a harcosra figyelt a játék helyett.

– Akkor át is adom neked a gyerekek felügyeletét – szólalt meg a vödör mellett ácsorgó nővér is, majd intett Kyrtrudnak, hogy kövesse.

Ahogy lassan visszaindultak a füveskert felé, a fiatal alakváltó kérdő tekintettel nézett a társára, aki a nagydarab harcosra visszamutatva magyarázkodni kezdett:

– Ő Berker testvér, egy nemesember a keleti határvidékről. Azután csatlakozott hozzánk, hogy a pusztai törzsek betörték a birtokaira és lemészárolták a családját.

Kiri dermedten megtorpant, és hirtelen mozdulattal nézett vissza a szőke alakra, aki lendületes léptekkel csatlakozott az árvák zajos se-regéhez.

– Ez a tragédia már tíz éve történt – tette hozzá Erkanfed –, de a lovag a mai napig visszasírja a négy szép leányát, így ha erre jár, akkor mindig sokat játszik a gyermekekkel, hogy ezzel is tompítsa a bánatát.

Kyrtrud csendben lehajtotta a fejét, a papnő pedig a vállára tette a kezét és halkán folytatta:

– Te kalandokat, dicsőséget és szebb életet keresel a vadászatban, azonban sok olyan testvérünk is van, akik vezekelnek vagy gyászolnak és igazából a szép halált keresik.

– Kaszás is közéjük tartozik?

– Sokan gondolják úgy – válaszolt az idős nő mosolyogva –, de ha a vén róka tényleg a vértanúhalált keresné, akkor már régen a túlvilágon pihenhetne. Többször is kikeveredett olyan harcokból, ahol más vadászok a fűbe haraptak... – Itt már eltűnt a mosoly és Kyrtrud láthatta a lélekben felbukkanó gyászt, ahogy a papnő felnézett a mindenkit befogadó egekre.

– Ezekben a helyzetekben Kaszás indíthatott volna elkeseredett rohamot, ami nem lett volna teljesen hiábavaló... de azért nagy eséllyel lezárta volna az életet.

– Én is hallottam már tőle, hogy „Vadász vagyok, nem dajka” – monda a lány a vén mester száraz hangját utánozva.

– Pontosan – helyeselt a papnő, akinek az arcán ismét megjelent egy jóízű mosoly. – Persze azért így is jó mellette harcolni, hiszen mások önfeláldozó húzásokkal sem tudják utolérni azt, amit ő biztonsággal teljesít...

A beszélgetés közben a két nő elérte a füveskertet, ahol a papnő a köntösét igazgatva letelepedett a kertecske közepén álló egyszerű padra. Kiri lendületes lépésekkel körbenézegette a növényeket, mintha keresne valamit, majd óvatosan lecsípett egy kis ágat a levendulabokor hátuljáról és elkezdte lassan rágcsálni az élénk ízű leveleket. A papnő csóválta a fejét, de látta a lány elégedettségét, így nem szólt semmit.

Néhány pillanattal később egy tizenkeves éves lány törte meg a csendet, aki egy nagy favágó fejszével a vállán előresétált az udvar hátuljából, és zengő hangon köszönt az idős nővérnek:

– Az erőszak legyen veled, Tányi néni!

Az idős papnő széles mosollyal intett a leánynak, aki az épület sarkánál elfordulva már ment is tovább a kert túloldalára...

– Miért kívánt a lány erőszakot békesség helyett? – kíváncsiskodott Kunidana. – Az én falumban a papnő csúnyán elnászpángolta volna azokat, akik így káromolják az egeket...

– Ez egy régi tréfa a vadászrend tagjai között...

– De hát azt mondják – kötözködött Kiri –, hogy az Ir... Ulfeus követői nem tréfálnak...

– Ez aljas rágalom – kontrázott rá az idős nő széles mosollyal az arcán. – Sokan korlátokat szabnak, hogy milyen eszközöket használnak, a mi közösségünk viszont minden hasznos dolgot komolyan vesz, még a tréfálkozást is...

Az ifjú alakváltó kuncogva fogadta a választ, az idős nő pedig komolyabb arckifejezéssel magyarázni kezdte a tréfát:

– Nem sokkal a rendünk alapítása után volt egy nagyszabású megbízás, ahol majdnem minden vadászunk harcba szállt az élőholtak ellen és legyőzték az ellenséget, de a testvérek fele is elesett a véres küzdelemben. – A papnő újból feltekintett a nap utolsó sugarai által vörösrre festett égre, ahogy megemlékezett a vitézekekről, akik már négyszáz éve nyugodtak odafenn.

– Ezután a temetési szertartáson a pap úgy zárta a holtak búcsúztatását, hogy „A BÉKESSÉG LEGYEN VELETEK!”, majd nem sokkal később a túlélőket is ugyanezzel a köszönéssel akarta útjára bocsájtani.

Kiri megborzongott, ahogy Erkanfled az idézetbe is belerakta a túlvilág jeges tüzét, kézzelfoghatóvá téve a gyásszal teli pillanatokot.

– Persze ezt a vadászok lázadózva fogadták és hangoztatták, hogy ők még nem kérnek a békességből... Aztán valaki kitalálta az erőszakos köszöntést, a többiek pedig azonnal átvették...

– Így már világos... De nem okoz az ilyen üdvözlés véres félreértéseket? Valaki azt hiszi, hogy sértés, a vadász visszaüt...

– Csak a testvéreinket üdvözljük így, meg néhány arra érdemes vitézt, akik közénk valók lennének... és tudják, hogy honnan ered a tréfa. Egy parasztnak vagy földesúrnak valóban békességet kell kívánni – magyarázott az idős nővér, egyformán leszólva a rangban alatta és felette állókat –, a vadász viszont egész életében az erőszakos célpontokat keresi és ő maga is erőszakot használ, hogy győzzön.

Kyrtrud széles farkasvigyorral válaszolt az utolsó gondolatokra.

– Ezek szerint téged nem fognak elriasztani – kíváncsiskodott a papnő tapogatózva – a vadászok durvább eszközei...?

– Még szép, hogy nem! A mindenén átgázoló vadtulok szelleme él bennem, nem valami békésen kérődző tehénke kipárolgása...

A nővér megmosolyogta az alakváltó szavait, de aztán csendben figyelte tovább a lányt, mintha a lelkének a titkait akarta volna kifürkészni... Kyrtrud pár pillanatig hallgatott, majd hirtelen kifakadt:

– Álljunk csak meg... – tiltakozott maga elé emelt kezekkel – mennyire durva eszközökről van szó?

– Örülök, hogy azért rákérdeztél – válaszolt a papnő megkönnyebbült hangon. – Nem használunk akaratrablást, holt szolgákat vagy kínvallatást, csak azért kérdezősködtem, mert vannak olyan ájtatos figurák, akik úgy érzik, hogy már a gyilkosok elleni véres küzdelem vagy tolvajok megbotozása is bemocskolná a szent kezeiket. Néha olyanok is akadnak, akiket az zavar, hogy alakváltók is vannak a testvériségben, de nálad ez nyilván nem kérdés...

– És a meggyilkolt gyermekek? – kérdezősködött a lány csípős hangon, ahogy visszagondolt Kaszás szavaira.

– Jobban jársz, ha nem mesélek róluk, sötét történetek... A gonosz lelkek hátborzongató dolgokra képesek, de úgy érzem, hogy a testvéreim a legkisebb rosszat választották azokban a nehéz helyzetekben... Legalábbis a tudásuk által szabott korlátok között...

Kiri gyanakvása fokozatosan átalakult aggodalommá, ahogy látta a nővér lelkében kavargó undort és gyászt. Ijesztő volt belegondolni abba, hogy akadtak olyan romlott lelkek, amelyek ellen még a vadászatot támogató túlvilági hatalom sem biztosított tiszta győzelmet...

– Mindenesetre ezek a rút feladatok úgyis a papságra tartoznak – folytatta a nővér derüesebb hangon, ahogy az égi hatalom kiűzte a lelkére vetülő árnyékot. – Te majd a nyers erőddel legázolod az útonállókat és megbirkózol a böszme szörnyetegekkel, az alattomos kísérteteket pedig nyugodtan rábízhatod azokra a testvérekre, akik a holtak seregeit

hívják segítségül.

– Rendben van... – válaszolt a lány, ahogy rendezte a gondolatait. – Abban szívesen részt veszek, hogy a gonosztevők megkapják a méltó büntetésüket, ha pedig valóban visszataszító dolgot rejtegetne a testvériség, azt úgyse fogom most azonnal kideríteni...

– Aztán arra is fel kell készülni, hogy a vadászoknak nincsenek kivételes előjogai, és csak akkor alkalmazhatnak erőszakot egy galád alak ellen, ha a megbízójuk feljogosítja őket vagy teljesen egyértelmű a helyzet. Emiatt a rablók, tolvajok, pusztító örültek és más nincstelen bajkeverők ellen gyakran kell küzdeni, a szegényeket gyöttrő uraságok ellen viszont szinte sohasem hívnak vadászokat.

– Pedig őket megbízás nélkül is letámadhatnák a vadászok, és ha a csapat megszerzi az uraság összeharácsolt pénzét, akkor még kifizetődő is lenne a dolog...

– Mi vadászok vagyunk, nem rablók – válaszolt a nővér szigorú hangon. – Most jó hírünk van és országszerte örömmel... vagy legalábbis tisztelettel fogadják a testvéreinket, de ha felhatalmazás nélkül megtámadnánk néhány uraságot, akkor úgy szétvernének és elűznének bennünket, mint egy közönséges rablóbandát.

– Értem, értem... – válaszolt Kyrtrud némi csalódással a hangjában.

– És végül az erőszakkal kapcsolatos harmadik és talán legsúlyosabb kérdés az, hogy aki harcba száll, az a saját életét is kockára teszi. A vadászat nem gyerekjáték és sajnos sok testvérünk volt, akiket meggyilkoltak a zsványok, széttéptek a fenevadak vagy halálba csaltak a lidércek... – A papnő ismét felnézett az égre és most már a fiatal alakváltó is csatlakozott ehhez az egyszerű megemlékezéshez. – El tudnád fogadni azt, hogy rád is lesújthat a halál bármelyik vadászaton?

Kyrtrud pár pillanatig töprengett, de aztán határozottan válaszolt:

– Természetesen! A boldoguláshoz kockáztatni kell, és van bennem annyi bátorság, hogy felvállaljam a küzdelmet.

9. Toborzás

Erkanfed nővér feltápászkodott a padról, odalépett a vadászjelölt elé, mélyen belenézett a lány szemébe és barátságos hangon szólalt meg:

– Örülök, Kyrtrud, hogy eljöttél közénk és így megismerhettelek. A vadászatokon sokat ér az a nyers erő, amit alakváltóként hordozol, így méltó vagy arra, hogy belépj Vasas Szent Ulfeus követőinek a közösségébe. Én azért sajnálom, hogy a vadon ereje arra ösztökél, hogy a kockázatos küzdelembe rohanj, de támogatni fogunk abban, hogy az életed akkor se legyen hiábavaló, ha sok más ifjú testvérhez hasonlóan te is hamarabb fogsz meghalni nálam...

Kyrtrud elmerengve nézett fel a szürkés, gyorsan sötétedő égre...

– *Nyugodtan gondold ÁT...* – üzenté az idős papnő egy szelíd gondolattal, amelyet az égi békesség halvány, alig érezhető foszlányai kísérték...

A leány elméjében előtört az a régi emlék, amikor a magas fűből hirtelen felugrott a fekete macska, a tehén megriadt, ő pedig lezúgott a jószág hátáról és hirtelen az erdei forrás mellett találta magát, a nagy bükkfa gyökereire fektetve...

Az ébredés után az első emlékkép az volt, ahogy az apja babonás régi fohászokat mormol felette és hideg forrásvízzel öntözi a fejét, újra meg újra visszaszorítva a hasogató fájdalmat...

Azokban a nehéz percekben olyan kétségbeesés uralkodott a férfi borostás arcán, amelyet később még a hajmeresztő csínytevések sem tudtak újra előhívni. Néhány pillanattal később futva érkezett az édesanya is, aki elsöre azzal sem törődött, hogy a hirtelen mozgástól felsírt a karjai között hordozott csecsemő, Kiri kisöccse.

Ezek után már összefolytak az emlékek... A megkönnyebbült vagy éppen gyanakvó szomszédok kíváncsiskodása... A sötét vérfolt a baleset

helyszínén... A szigorú büntetés, amelynek a nyomai percekben belül begyógyultak... A papnő fenyegető prédikációi a lelket megrontó hatalomról... A sok csínytevés, amelyek még a két úrfi merészségét is felülmúlták... A különös álmok és utánuk az első átváltozás leírhatatlan érzése...

Kiri tudta, hogy a forrás szellemétől visszakapott életet illendő lenne megbecsülni és békességben lélni... A kedves kis faluban, ahol szorgalmasan dolgozhat, összeházasodhat egy vidám legénnyel, az anyaföld áldásával könnyedén szülhet gyermekeket, a kevés szabadidejében pedig tovább pukkaszthatja a házsártos úrnőt...

A forrás szelleme azonban kalandvágyat is adott az ifjú alakváltónak és ez feldúlta a békés álmokat: a legények körül egyre több volt a zúr, a gazdák folyton követelődztek néhány átgondolatlan ígélet miatt, az úrnő pedig egy ló áráról is lemondott azért, hogy megszabaduljon a tréfáktól...

Abban a kis zugban egyszerűen nem volt hely egy vadtulok számára...

A leány kitört az emlékek világából, megrázta a loboncos szőke haját, majd határozott hangon válaszolt a türelmesen várakozó nővérnek:

– A vadon ereje visszaadta az életemet, így akkor is hálát érdemel, ha ezután belevisz a küzdelembe és végül mégsem fogom elérni az öregkort...

– Egészen bölcs meglátás – bólintott a papnő elismerően – bár már látom magam előtt, hogy mekkora marhaságokat fogsz erre támaszkodva elkövetni...

A mélyenszántó beszélgetést hirtelen megszakította, hogy az alakváltó gyomra hangosan korogni kezdett.

- Mikor ettél utoljára, leányom?
- Kora délután ettük meg az útravaló végét...
- Akkor bekísérlek a konyhába, és kerítünk valami harapnivalót...
- indult meg a nővér az épület felé. – De persze legelhetsz is a kert

végben, ha szeretnél gyorsan a fűbe harapni...

Amíg Kyrtrud az idős papnóvel beszélgetett, Kunindna bevezette az ítélkező-mestert az árvaház épületébe és benyitott egy előkelő vendégeknek szánt, de üresen álló szobácskába. Itt a lány a fekete haját igazgatva lekuporodott az ágy sarkára, majd intett a társának, hogy nyugodtan üljön be kényelmes karosszékekbe.

– Itt régóta nem volt vendég, úgyis takarítani kell majd – tette hozzá mosolyogva, ahogy a vénember tétovázva rázogatta a poros köntösét.

Végül Kaszás kényelmesen hátradőlt, kifújta magát, és megszólította a türelmesen várakozó lányt:

– Mivel járhatok a kedvedben, királylány?

– Már annak örülök, hogy újra találkozhattunk – válaszolt a lány, egy biccentéssel hangsúlyozva a tiszteletét. – Amikor öt éve elköszöntünk a Nagy Folyó partjánál, már attól féltem, hogy az volt az utolsó találkozásunk...

– Azért az északföldi testvérek biztos mesélték, hogy még élek...

– Valóban eljutott hozzám néhány hír... A Vashegyek között irtottad a vámpírokat... Kelepcébe csaltál egy felségáruló várkapitányt a Folyóközben... A zsinat megbízottjaként beavatkoztál a templomosföldi hitvitákba... Az utolsó télen, amikor már itt voltam a rend központjában, te trollok ellen harcoltál a Délvidéken...

– Így felsorolva valóban nem megnyugtatóak ezek a hírek, de valójában csak a templomosföldi ügy volt veszélyes... – morfondírozott a vadász a mellkasát végigsimítva. – Ugye nem arra akarsz rábeszélni, hogy hagyjam abba a harcot?

A lány felnevetett, ahogy látta a kopasz férfi elgyötört arckifejezését.

– Az bölcs tanács lenne, de meghagyom a kapitánynak... Én inkább arra kérek, hogy vigyél magaddal a következő utadra.

– Biztosan hallottad már, hogy vadász vagyok, nem dajka... – válaszolt Kaszás, bár a szigorú arcvonásait meglehetősen nevetségessé tette

a kényelmes testhelyzet.

– Én pedig vadász vagyok, nem kislány – válaszolt Kunidana az életkorához képest rendkívüli eltökéltséggel. – A holtak seregei évek óta támogatnak tudással és hatalommal, és most már a testem is készen áll a küzdelemre.

– Hallottam arról, hogy ősszel felesküdtél Ulfeus bilincseire még északon, aztán a havazás előtt pont visszaérteztél ide. Azóta milyen megbízásokat teljesítettél? Mennyi tapasztalatot szereztél a vérre menő küzdelemben?

– Sokféle feladatot kaptam, de mind fejlesztette a türelmemet...

– Szépen tudod körülírni azt, hogy rád sózták az alja munkát... – válaszolt az ítélkező nevetgélve – Mégis, miket osztottak rád?

– Tél folyamán az árvákat gondoztam, mert ügyesebb voltam benne, mint a faragatlan harcosaink... Egyetlen megbízást kaptam, amikor a Sasbércek tövéhez hívtak, hogy megítéljek egy tetten ért erőszaktevőt.

– Télen utaztál a Koronabirtok szélére? De hiszen az...

– Odafelé három nap, visszafelé a viharok miatt öt nap.

– Na meg aztán... – folytatta a vén vadász a fejét csóválva – ennyire fiatalon még engem sem küldtek el embert ölni, pedig én akkor a Szürke Erdő határában éltem, nem Lurzuria virágzó királyságának a kellős közepén...

Az ifjú papnő egy szelíd mosollyal és egy bólintással lezárta a kérdést, majd folytatta a beszámolót:

– Tavasszal az árvízzel érkező lények ellen küldtek.

– Remélem, azért nem birkóztál a mocsári szörnyetegekkel...

– Megtisztító énekeket használtam. Volt, hogy alkonyattól hajnalig.

Kaszás elismerően bólintott, és csontos ujjjaival végigsimította a tor-kát, amit néha már a huzat is kikezdett...

– És azután milyen feladatokat kaptál? – szólalt meg a vén vadász némi hallgatás után.

– A Vashegyek közé mentünk Berker testvérrel, egy bujkáló gyilkost

kerestünk. Másfél hónapon át követtük a hegyi nép falvaiban, míg végül egy csúszós út mellett, egy szakadék fenekén találtuk meg.

– Igen, Berker mesélt arról a csúf ügyről, hogy a nagyúr végül nem fizetett, mert nem ti öltétek meg az „élve vagy halva” keresett célpontot. Jól tettétek, hogy nem csináltatok galibát... Aztán a dicső nagyúr legközelebb majd úgymint megemelt díjat fog előre kifizetni, ha valami fenyegeti a birtokait.

– Akkor majdnem találkoztunk... Én két nappal az érkezésem előtt mentem el, hogy újra kifaragjam Szent Umatis szobrát.

– Micsoda?! Egyáltalán mióta tudsz szobort far...? – kérdezte a vén vadász döbbenetesen, majd a homlokára csapott. – Igen, a holtak seregeiben minden szakma képviselői megtalálhatóak... Te az ítélezéstől a fürkészésig válogathatsz a vadászok eszközei közül, de bármilyen közönséges mesterséget is művelhetsz, ha arra van szükség...

– Az égiek bőkezűen megajándékoznak... – bólintott Kunidana. – Persze közel sem tudok annyira mély és szerteágazó tudást befogadni, mint amivel te rendelkezel.

– Viszont amit kapsz, azt szorgalmasan kihasználod – válaszolt Kaszás elismerően. – És még fiatal vagy, könnyen elérheted és túlszárnyalhatod a képességeimet... ha túléled a küzdelmeket...

Az ifjú papnő mosolyogva fogadta a dicséretet, majd mozdulatlanul ülve elgondolkodott azon, hogy hogyan tudná felhasználni az előtte álló életet. Eközben már sötétség honolt a szobában: a keskeny ablak északnyugatra nézett, de így is alig szűrődött be rajta fény. A karosszékben pihenő vadász egy ideig figyelte a lány homályba burkolózó alakját, majd végül újabb kérdéseivel megtörte a csendet:

– És hogyhogy szobrászkodással bíztak meg? Ilyen közönséges megbízást nem vállalunk, még akkor sem, ha meg tudjuk csinálni...

– Egyik testvérünk botlásait tettem helyre. Gyanúsítottak vallatása közben azt hazudta, hogy Szent Umatis szobra, ami a helyi kápolnában állt, rémálmokkal sújtja a hazugokat. Egy haramia hamis vallomással

lerázta magáról a gyanút, aztán éjjel véletlenül nem bírt aludni, így hát ellopta és elégette a szobrot, hogy szabaduljon az átoktól...

Kaszás fintorogva, mosolyogva, majd újból fintorogva fogadta a beszámolót, de végül inkább nem mondott semmit az ügyvel kapcsolatban.

– És ezután milyen feladat következett?

– Csupán három napja tértem vissza. Remélem, hogy a következő feladatot már együtt teljesíthetjük.

– Most a szokásos vándorút helyett egy hosszabb megbízásra toborzok embereket. Az ország közepén lévő dombvidéken, Sebesdomb földjeinek a peremén némi aranyat talált valami kölyök, Adalgan nagyúr pedig elhatározta, hogy feltúrja az elátkozott és elfeledett romokat, hogy kincset keressen közöttük. Úgy érzem, hogy a te sokoldalú képességeid is hasznosak lennének, de ez egy veszélyes és kiszámíthatatlan feladat, így arra kérek, hogy gondold át, hogy vállalod-e a kockázatot.

– Veled tartok – vágta rá Kunidana rövid töprengés után. – Ha a testvéreim harcolnak valahol, akkor nekem is ott a helyem.

A vén vadász egy fanyar bólintással nyugtázta a gyors választ, majd tovább érdeklődött:

– És tudsz még testvérekről, akiket lehetne hívni?

– Berker lovag.

– Nagyszerű! Ő jól ért a keleti lovas harcmódorhoz, és azon túl az égi hatalommal is egyre szorosabb kapcsolatot ápol, úgyhogy a kísértetek ellen is hasznos lesz a tudása. Többiek?

– Útonállókat keresnek a királyi lovagokkal együtt. Aktív vadászok között csak Berker testvér és én vagyunk itt... meg persze a kapitány és Egill mester, de ők nem utazhatnak el hosszú feladatokra.

– És arról hallottál esetleg, hogy valaki hamarosan visszaérkezhet?

– Aintza nővér. A főpohárnok elátkozott pincéit vizsgálja négy napja, innen egy napi járóföldre észak felé.

– Már megint? Tavasszal is kétszer hívta már a pohárnok azzal

a panasszal, hogy a délről behozott drága borok hűggyá változtak a pincéjében, de egyik alkalommal sem találta meg a kísértetet és ezek szerint a megtisztító szertartásoknak sem volt tartós hatása... – mondta Kaszás a fejét csóválva. – Pedig Aintza sokat tanult a Szent Városban és nagy szakértője mindenféle vad léleknek...

– Akkor visszahívhatnánk, hátha a romok között több sikere lenne...

– Ha csatlakozik, akkor már egészen jó csapatunk lesz... – helyeselt a vén vadász – Aztán ha még valaki visszaérkezik, azt esetleg utánunk küld...

A sötét vendégszoba ajtaja hirtelen megmozdult, Kaszás pedig az utolsó mondatot elharapva felugrott-kigurult a vendégmarasztaló szék-ből, majd előkapta a kis harci baltáját és felkiáltott:

– FÉNYT!

A fegyveren fellobbanó hófehér lángok beragyogták a szobát, táncoló árnyékokat vetítettek a falakra és végül, de nem utolsósorban láthatóvá tették Kyrtrud szőke hajfürtjeit és meglepett arcát szűk ajtó-résben. A lány elsőre hátrahőkölt, de egy pillanattal később már kedélyesen üdvözölte Kaszást:

– Hát itt vagy, mester! Hallottam a hangodat...

A vén vadász megkönnyebbülten sóhajtott fel, és leeresztette a fegyvert, de továbbra is fenntartotta a túlvilági fényt. Kunidana is felállt az ágyról, hogy egy mosollyal és biccentéssel üdvözölje a másik lányt. Eközben Erkanfed nővér is megérkezett, teljesen kitérte az ajtót, és köszöntötte a többi vadászt:

– Az erőszak legyen veletek!

– Viszont kívánom! – vágta rá Kaszás harcias vigyorral. – És a beszélgetés hogy sikerült?

– Talpraesett lányt kerítettél, jó vadász lesz belőle – válaszolt az idős papnő barátságos mosollyal.

– Ha a kapitány is befogad – tette hozzá Kyrtrud némi aggodalommal a hangjában.

Kunidana csengő hangon felkacagott, de pár pillanattal később elfojtotta a vigasságot egy mély lélegzetvétellel, ahogy az alakváltó szűrős szemekkel nézett rá. Ezután a vadászjelölt hirtelen mozdulatokkal fordult előbb a hórihorgas vén vadász, majd az szelíden mosolygó idősebb papnő felé, végül hirtelen felkiáltott Erkanfled nővérré mutatva:

– Akkor te vagy a kapitány?! ...Tányi néni!

A leleplezett vezető két finom tapssal fogadta a felfedezést, majd zengő hangon szólalt meg:

– És természetesen befogadlak a közösségünkbe. HOLTAK SEREGEI, HALLJÁTOK SZAVAM! KYRTRUD NŐVÉR A MAI NAPTÓL FOGVA A TESTVÉRÜNK! ÉLETÉT OLTALMAZZUK, HALÁLÁT MEGBOSSZULJUK, BOTLÁSÁT HELYRETESSZÜK, GYŐZELMÉT ÜNNEPELJÜK!

– Az erőszak legyen veled! – kiáltott fel Kaszás a lángoló baltát a magasba emelve.

– Még sok-sok éven át! – tette hozzá Kunidana dallamos hangon.

A frissen felavatott vadász nagy lendülettel lehajolt és átölelte a kapitányt, aki korához képest egészen jól bírta a szorítást. Kicsivel később Kaszás is odalépett, hogy egy barátságos, de határozott vállveregetéssel egyrészt köszöntse fiatal testvérét, másrészt pedig kiszabadítsa az idős papnőt.

Erkanfled kapitány néhány mély levegővétel után elégedett mosollyal nézett fel az alakváltóra:

– Holnap egy ünnepi ebéddel fogjuk megünnepelni a csatlakozásodat, ahol majd bemutatkozol az összegyűlt vadászok előtt... Most nem lesz nagy tömeg, mert sok testvérünk harcol a betyárok ellen, de attól, hogy ők vadásznak, még nem fogjuk késleltetni azt, hogy te is belevágj a küzdelembe...

– Aztán meg úgyis hallanak majd a hőstetteidről... – tette hozzá Kaszás, aki most egészen vidámnak tűnt és játékosan forgatta a túlvilági lángokat hordozó kis baltáját.

– Vagy a rút halálozdról! – kiabált közbe egy éles gyermekhang a

kapitány háta mögül, a sötét folyosóról...

10. felszerelés

Ezek után végül Kaszás kísérte el Kyrtrudot konyhába, hiszen ő sem evett többet a lánynál. Bóra nővér már a hálóteremből került elő, de némi zsörtölődés kíséretében azért előkerítette a vacsora maradékait.

Kaszás pár mondatban beszámolt a toborzásról, a nagyjából harminc évesnek tűnő, jó erőben lévő szakácsnő pedig lendületes mozdulatokkal veregette vállon az új tagot:

– Szóval alakváltó vagy, húgocskám, és úgy döntöttél, hogy felcspasz vadászna...

A leány lendületes bólintással válaszolt.

– A falusi nyomorhoz képest jó lesz ez, de azért ne készülj évtizedeken át tartó küzdelemre. Én a bátyámmal és négy barátunkkal együtt léptem be a rendbe, de már mind rég abba hagytuk a harcot... – A nő lelkében sajátos módon keveredett a bánat és a megkönnyebbültség. – Ha elég ügyes vagy, akkor jó helyen szállsz ki, egyébként meg a fűbe harapsz...

– Fűbe harapni nem is rossz dolog... – vágta rá az alakváltó tele szájjal. – Amikor éppen tulok az ember...

– Marhaságokat beszélsz, Bóra! – tiltakozott Kaszás is, miután lenyelt egy falatot. – Persze Kiri is, de tőle nem is várok többet.

Az idős vadász felszisszent, ahogy az alakváltó lábán rúgta az asztal alatt, majd a harcos-ösztöneit követve olyan rúgással válaszolt, amitől hangosan reccsent valami a lány bokájánál. Az alakváltó felnyögött, majd összeszorított fogakkal túrta a fájdalmat, és cikázó szemekkel keresett valami visszavágási lehetőséget...

– Elég legyen! – kiáltott fel a szakácsnő, majd hatalmas csattanással rácsapott az asztalra. – A konyha nem gyakorlótér! Takarodjatok kifelé, ha csak harci tapasztalatra éheztek!

Kiri figyelmét továbbra is lekötötte a lábfejétől szétsugárzó fájdalom, Kaszás viszont dacos tekintettel fogadta a rendreutasítást a nála jóval fiatalabb nőtől, amivel kiérdemelt egy szaftos repetát:

– És ezt te igazán tudhatnád, nagy tudású testvérem! Mindenki azt hiszi, hogy te vagy az égi nyugalom megtestesülése, közben meg úgy kaskodsz, mint a legrosszabb kölykök az árvaházban! Megérdemelnéd, hogy hajlott korod ellenére a sarokban térdepelve...

– Rendben van, érettem... – szólt közbe a vén vadász lehajtott fejjel és a szakácsnő felé emelt tenyérrel. – Ha a lány legközelebb szemtelenkedik, körültekintőbben fogom helyretenni...

– Téged kéne helyretenni, Kaszás! Amíg ilyen példát mutatsz a fiatalabb vadászoknak, addig hiába próbálsz nyers erővel nevelni őket...

– Mi a baj a viselkedésével? – kérdezett közbe Kiri, talán azért is, hogy jelezze, hogy a vadon erejével ennyire gyorsan túltette magát a sérülésen.

– Az, hogy a halálba visz – vágta rá a harcias nőszemély, majd tömzsi ujjával rámutatott a nyúlánk alkatú vénemberre: – Ez a díszpéldány a rendkívüli tapasztalatával sok bajból kivágja magát, de aki a példáját követve erőszakoskodik, az sosem fog ennyi tapasztalatot összegyűjteni, mert ezerszer is megdöglik előtte!

– Akkor ő hogyan élte túl? – kötözködött tovább a lány.

– Mert én gondolkodom, felmérem, hogy mire elég az erőm – válaszolt Kaszás nyers hangon – és az alapján cselekszem. Aki birka módjára követi mások példáját, az megérdemli a pusztulást!

Bóra lelkében fellobbant a gyász és a harag, majd válasz helyett lekevert egy hatalmas pofont a vén mesternek, aki kis híján lerepült padról, majd csontos ujjait felemelve, tétovázva szólalt meg:

– Bocsánat... Nem arra akartam utalni...

Kiri megrökönyödve bámulta a mester arcán vörösödő ujjnyomokat és majdhogynem el is feledkezett a saját gyorsan gyógyuló sérüléséről. A szakácsnő a szőke lány felé fordult, majd felsóhajtott és magyaráz-

kodni kezdett:

– Még gondolni sem szeretek az utolsó vadászatomra, de ha nem mesélek róla, akkor úgyis elpletykálnák mások... Három évvel azután történt, hogy Ulfeus követői meghívták a csapatunkat, de újra a Vas-hegyek között vadásztunk és a régi társaim közül voltak velem hárman. Megbízta minket azzal, hogy fogjunk el egy boszorkányt, aki a hegyek között bujkál. Abban bíztunk, hogy meglephetjük a banyát, ha a éjjel, a kunyhója mögött tátongó szakadékból mászunk fel hozzá...

Bóra egy konyhai ronggyal letörölte a könnyeit, majd folytatta a beszámolót.

– Elvállaltam, hogy én viszem fel a kötelet, mert engem támogat a vadon hatalma, de nem másztam elég gyorsan és ügyesen, így a többiek is elindultak utánam. Már majdnem elértem a sziklafal tetejét – Kyrtrud fájdalmasan felnyögött, ahogy rájött, hogy mi következik. –, amikor kifordult egy kődarab a lábam alól, megcsúsztam, lezuhantam és magammal sodortam a társaimat is. Amikor visszanyertem az eszméletem, két társam már holtan feküdt alattam és mellettem, az utolsó vadász-testvér pedig törött gerinccel szenvedett, és az ügyetlenségemet átkozta, mielőtt kilehelte volna a lelkét...

Az egykori vadász erőtlenül ereszkedett le a padra a beszámoló után, Kaszás, pedig a nő izmos vállára tette a kezét és önmagához képest egészen barátságos hangon szólalt meg:

– Ez valóban szörnyű baleset... Én is megsirattam a testvéreket, derék legények voltak... Viszont ne köss büntudatot a gyászhoz, mert a halálukat nem te okoztad, hanem a balsors és a saját türelmetlen ostobaságuk!

– Meglehet... – válaszolt Bóra tétovázva. – De neked könnyű dolgod van: az égi tűz kiégeti a lelkedből a kapcsolatokat, amik az elveszett testvérekhez kötnének...

– Nem kiégeti, megtisztítja – válaszolt az ítélkező határozott hangon. – A botlások, viszályok, megrázó emlékek, ösztönös vágyak és

más visszahúzó erők semmivé foszlanak, viszont megmarad a lényeg, ami erőt ad arra, hogy tovább harcoljak.

– Én viszont találtam valamit... – válaszolt a szakácsnő először tétozáva, majd egyre határozottabb hangon –, ami értékesebb a nyers küzdelemnél. Itt a konyhában továbbra is élvezhetem a testvéreim társaságát, meg táplálhatom az árvákat, de nem kell azon aggódnom, hogy mikor tör rájuk a halálos veszedelem...

– Leszámítva azt az esetet – szólt közbe Kaszás –, amikor a gombás hústól annyian kifeküdtek...

– Lassú tűzön sütögettem volna azt a gazembert – válaszolt a szakácsnő, ahogy fellobbant a lelkébe a harag –, ha nem tudott volna mindenkit meggyógyítani az ebéd után... Minek tárol valaki annyi savanyított galócát, amivel az egész királyi udvart meg lehetne mérgezni...?

Kyrtrud elkerekedő szemekkel nézte a szakácsnőt, aki riadtan kapta a szája elé a kezét.

– Erről nem fogsz beszélni senkinek – jelentette ki Kaszás határozott hangon, a lányra szegezett tekintettel. – Kész szerencse, hogy annak idején szinte mindenki elhitte Egill mester magyarázatát, hogy a romlott hús okozta a bajt.

– És mi történt a két további vadással – fordult Kiri a szakácsnőhöz, hogy gyorsan témát váltson –, akikkel együtt léptél be a rendbe...

Bóra nővér pár pillanatig tétozott, ahogy változatos érzelmek kavargtak a lelkében, aztán végül elmesélt még egy keserű történetet:

– Tammur testvér már gyerekkorában is könnyen dühbe gurult, a három barátjának a halála után pedig egyre többet ivott, de még két éven át vadászott. Végül elfogadott egy munkát egy özvegy úrnőtől, de a fenevad elejtése után összeveszett a megbízójával a pénzügyeken és megölte a nemesasszonyt...

– Haragjában egyszerűen felkapta, majd földhöz vágta a szerencsétlen nőt – tette hozzá Kaszás. – Félelmetes ereje volt neki... A gyilkosság után megsebesített két parasztot és elmenekült, egész Folyóköz erről a

gaztettről beszélt. Még a Nagy Folyón túlról is érkeztek testvérek, hogy helyretegyék ezt a végzetes botlást és végül ők hívtak villámot a szökevény fejére.

– Szóval az avatáskor mondott „botlását helyre tesszük” valójában embervadászatot ígér? – kérdezte az újdonsült vadász némi sértődöttséggel a hangjában. – Nem árt tudni...

– Ha kell, igen – jelentette ki Kaszás száraz hangon.

Ezután a lány és a vén vadász szótlanul kanalazgatott, a szakácsnő pedig takarított egy keveset, majd megtörte a csendet:

– Viszont tartozok még neked egy vidámabb történettel is, húgom. Így is végződhet a vadászat, ha valaki elég éber és szerencsés... Szóval a bátyám nyolc évet lehúzott vadászként, de aztán a Farkas-dombok között megbarátkozott a félreeső Szilfás-völgy urával, feleségül vette a földesúr lányát, és egy csodálatos fiúgyermek apja lett.

– Azért annyit hozzátennék – szólalt meg Kaszás kaján vigyorral – hogy ez a három esemény pont fordított sorrendben történt. De hát minden jó, ha a vége jó...

– Ébresztő, hétalvó!

Kiri felnyögött, ahogy másnap felriadt az álmából, majd felült és pislogva körbenézett a vadászok hálótermében. A nap már jócskán besütött az ablakréseken, a többi ágy pedig már üres volt, de a fiatal alakváltótól balra ott állt Kunidana nővér egy harci baltával a kezében.

– Mit akarsz...? – kérdezte a frissen avatott vadász, majd egy nagy ásítás után próbált egy fokkal barátságosabb lenni: – Menjek valahová?

– Ezt a balta mostantól a tiéd – válaszolt a fiatal papnő, majd nyéllal előre odanyújtotta a baltát a másik lánynak.

– Minek kapom ezt? Mit kezdjek vele? – kérdezte Kiri, ahogy fintorogva forgatta az alkarnyi hosszúságú fegyvert.

– Északföldi hagyomány, minden testvér tart magánál. Sokszor jól jön...

– De én bármikor átváltozhatok vadtulokká – tiltakozott az alakváltó –, és a szarvaimhoz képest semmit nem ér egy ilyen kis fémdarab...

– Próbáltál szarvakkal tűzifát hasogatni?

– Miért...? – kezdett kötözködni az ágyban üldögélő leány, de elharrapta a kérdést. – Na jó, arra valóban hasznos lehet egy ilyen eszköz... – ismerte el némi bosszúsággal a hangjában.

– El kell mennem, hogy visszahívjam Aintza nővért, valószínűleg csak holnap érek vissza – mondta Kunidana témát váltva, majd próbálta figyelmen kívül hagyni a másik lány arcán látható örömet. – Te még tehenkedhetsz, de majd keresd a kapitányt, ha felkelsz...

Kiri fenyegetően meglódtította a baltát a papnő felé, aki megszokásból meghajolt, majd megfordult és távozott. A szőke lány egy darabig bámult utána, majd elsuvasztotta a baltát a párnája alá és visszadőlt, hogy aludjon még egy kicsit.

Amikor Kiri végre felkelt, első útja a konyhához vezetett, ahol Bóra nővér négy kondér gőzölgő ételt felügyelt és két árva lányt ugráltatott. A szakácsnő egy „hagyjál helyet az ebédnek” indoklással nem adott utó-reggelit az éhes alakváltónak, aki inkább gyorsan eliszkolt, mielőtt őt is bevonták volna valaminek a pucolásába.

Az éhség ellenére nem haragudott túlságosan: a konyhában szálló illatok alapján valóban úgy tűnt, hogy megéri rákészülni az ünnepi ebédre.

A kapitányt keresve Kyrtrud bejárta az árvaház homályos folyosóit, az épület közepén lévő kis, négyzetes belső udvart és a rózsasövényvel körbevett kert zugait is. Végül a lány már majdnem későbbre halasztotta a dolgot, amikor az idős nővér megkönnyebbült mosollyal elősétált az árnyékszékét rejtő kunyhóból... Kiri felnevetett, ahogy belegondolt abba, hogy ez a törtfehér papi köntöst viselő nénike vezeti az országszerte

híres... vagy inkább hírhedt vadászrendet...

– Az erőszak legyen veled, ifjú testvérem! – köszönt a papnő szívélyesen.

– Veled is, kapitány! – válaszolta leány kissé tétovázva, de az idős nővér jóindulatú mosolya jelezte, hogy nem ragaszkodik az illemszabályok merev követéséhez.

– Megkaptad a baltádat? – kérdezte Erkanfled, egy pillanatra előhúzza a hímezett vörös rózsákkal szegélyezett köntös alól a saját hasonló fegyverét.

– Igen... Izé... A párnám alatt felejtettem... – válaszolt Kiri elpirulva.

– Bölcs dolog éjszakára oda rejteni, de most gyere velem, és elintézzük, hogy nappal is kényelmesen tudjad hordozni.

A papnő rövid, de fürgé léptekkel megkerülte az árvaházat és be ment a főbejáraton, odabenn pedig hamar megállt egy ajtónál, amit kulccsal kellett kinyitni.

– A pincét raktáráként használjuk, ezért zárva tartjuk, hogy csak a legravaszabb kölykök tudjanak odalenn randalírozni.

A lépcsőn leereszkedve hűvös, nyirkos levegő fogadta a két vadászt. Odalenn Erkanfled nővér hirtelen megtorpant a sötétben és felkiáltott:

– SZENT SZIKRA!

A nővér markolásra kitárt, ráncos ujjai felett hófehér láng lobbant fel; az alakváltó pedig az arca elé rántotta a kezét és éles hangon tiltakozott:

– Ez parasztvakítás!

A felkiáltást halk, jóízű kacagás fogadta, majd az idős nővér megindult, hogy a lomok között megkeresse, amiért jöttek. A téglából rakott, boltíves mennyezetet négy-öt lépésenként vastkos oszlopok tartották, amelyeket általában körbevettek az odatámasztott vagy kupacokba zsúfolt holmik. Kyrtrud csodálkozva pásztázta a táncoló árnyékok között lapuló dolgokat, a bölcsőktől kezdve egészen a koporsóig...

Végül a kapitány a pince közepe felé megállt egy ládánál, amelynek a

vaskos tetejét bal kézzel csak nehézkesen, nyikorgás kíséretében tudta felemelni. Az idős nő jobb kezével közelebb emelte a fényt, turkált egy keveset a ládában, majd büszke mosollyal kiemelt egy kékesszürke ruhadarabot.

– Ez mi akar lenni...? – kérdezte a lány csalódott hangon, ahogy átvette és széthajtogatta az apácákhoz illő, Kunidana ruhájára emlékeztető köntöst. – Én nem vagyok papnő, miért hordanék ilyen ruhát?

– Mert békés nővéreknek nézel ki még akkor is, ha elfátyolozod az arcodat és fegyvereket rejtegetsz a ruhád alatt. – Kiri arcán a keserűséget fokozatosan felváltotta egy galád vigyor. – Ezen túl kevesen gondolnak arra, hogy égi hatalmat idézzenek egy papnő ellen és ez a köntös úgy lett összerakva, hogy alakváltáskor gyorsan lecsatolható legyen. Vetkőzz csak le, és megmutatom, hogy mit tud...

A vetkőzés és öltözés egy tálcányi régi fakupa leborításával járt, de végül sikeresen lezajlott. A köntös fő trükkje az volt, hogy a vállakról előrelógó díszítőkendők alatt egy vízszintes vágat kötötte össze a két hónaljat, ami aztán a karok belső oldalán a csuklókig folytatódott. Ennek köszönhetően a nyakkivágás alján lévő rózsamintás ezüstcsat kioldása után négy anyagsarok vált szét és ha az alakváltó ezen túl az övet is kioldotta, akkor az egész ruha leemelhető volt hátrafelé.

– És ezzel mit csináljak? – kérdezte a lány a csupasz kezével intgetve, miközben a ruha végighasított ujjja továbbra is a csípőjéig lógott.

– Mondjuk ne mozgasd a kezed, és akkor nem feltűnő – válaszolt a papnő kapásból, amit a leány egy grimasszal nyugtázott. – Egyébként meg a ruha belső zsebében találsz vékony madzagot, amit végigfűzhetsz a vágat két oldalára varrt füleken: az összetartja őket, de szükség esetén egyetlen hosszú mozdulattal ki lehet rántani.

Kyrtrud bólintott, aztán hajladozott egy keveset, hogy kitapasztalja a szokatlan öltözék korlátait.

– Jó lesz? – kérdezte Erkanfled nővér, aki továbbra is türelmesen tartotta az égi hatalmat és mosolyogva figyelte a lány lobogó szőke

haját.

– Megteszi. Paraszt vagyok... illetve voltam, nem válogatok az ilyes-
miben – válaszolt az alakváltó, ahogy a telt keblek körül eligazgatta a
ruha ráncait, meghúzta az övet, majd elkezdett valamit piszkálni a
combja körül. – Mi van itt belül a lábamnál?

– Egy zseb, ahová becsúszthatod a baltádat – mondta a nővér
életkorát meghazudtoló vigyorral, majd előkapta a saját fegyverét, és
megmutatta, hogy a balta pengéje hogyan illik bele a bőrrel megerősít-
ett kis zsebecskébe. A térd felett a nyelet is rögzítette egy hurok, így
még mozgás közben sem volt nagyon feltűnő, hogy a viszonylag merev
szövet alatt elrejtett fegyver lapul.

Ezután Kyrtrud indult is volna felfelé, de a kapitány rásózott még
egy fátylat, egy elrejthető kiskést, egy apró erszényt és egy övre akaszt-
ható kulacsot is, ha már a raktárban voltak.

Amikor végül kijöttek, a leány rögtön a konyha felé indult volna,
de Erkanfled jelezte, hogy az ebéd még arrébb van és most inkább az
új ruha használatát kellene gyakorolni. Az első alkalom rögtön mutat-
ta, hogy a kapitánynak igaz van: az övcsat csúnyán beszorult, így a
felfúvódó test kis híján széttépte az övet.

A kezdeti kudarcok után már gyors fejlődés következett és az alak-
váltó egészen jól begyakorolta, hogy jobb kézzel kioldja az övet, bal
kézzel lerántja a nyaknál lévő csatot, a lelkében pedig ezekkel egyidő-
ben előhívja a vadon hatalmát.

11. Ulfeus bilincse

Amikor Kyrtrud már kellően begyakorolta a villámgyors vetkőzést, Er-
kanfled kapitánnyal együtt visszasétált a kert hátsó, félreeső részétől a
főépülethez. Ahogy kifordultak egy nagy mogyoróbokor mögül, lecsa-
pott rájuk egy hét-nyolc évesnek tűnő kislány:

– Tányi néni! Már mindenütt kerestelek! Még a budiban is! –

Az idős nővér forgatta a szemeit, Kiri pedig jóízűen felnevetett. – Bóra nővér üzeni, hogy szinte mindennel megvan, úgyszólván kezdődhet a műsor!

– Ez nem holmi vásári műsor – fakadt ki a papnő színlelt, eltúlzott felháborodással – hanem egy magasztos szertartás, ahol felavatjuk Vasas Szent Ulfeus egy újabb követőjét!

– Értettem, kapitány! – vágta rá a kislány katonásan, majd sarkon fordult és elszaladt.

A „műsor” az árvaház épülete előtt kezdődött, ahol a bejárattal szemben egyszerű padokat raktak le. A közönségben nem volt túl sok felnőtt: Kaszás, Bóra nővér, Berker lovag, három idősebb férfi és négy nő, akik vélhetően az árvák gondozásáért feleltek. Ezen túl legalább kéttucat változatos korú gyermeket tereltek össze: az egyik nővér még egy csecsemőt is kihozott a szertartásra, az első sorban pedig ült három harcias legény, akik alig lehettek fiatalabbak Kyrtrudnál.

Erkanfed kapitány az épület nehéz bilincsekkel díszített ajtajához vezette az alakváltót, majd zengő hangon szólt az egybegyűltekhöz:

– Az erőszak legyen veletek, testvéreim! Növekedjétek testben és lélekben, drága gyermekeim! **HOLTAK SEREGEI, ÜNNEPELJETEK VELÜNK!**

– Holtak seregei, ünnepeljétek velünk! ...velünk! – visszhangozta a rekedt vénemberektől kezdve a kisgyermekekig mindenki az áldás szavait.

– Azért gyűltünk most össze, mert ez az ifjú nő, Vörös Kyrtrud úgy döntött, hogy csatlakozik a rendünkhöz és a romlott lények ellen fordítja az erejét!

– Nem mintha olyan sok lenne neki – szólt közbe egy zömök kamaszlegény az első sor jobboldali végéről.

– Köszönöm, Isenborn! – válaszolt a kapitány fenyegető mosollyal. – Pont alkalmas lesz arra, hogy megverekedj Kyrtruddal és megmutathassa a képességeit.

A legény arcán széles mosoly jelent meg, ahogy belegondolt abba, hogy birkózhat egyet a lánnyal...

– Használhatod a képességeidet – tette hozzá Erkanfed semleges hangon. Isenborn szemei elkerekedtek, majd felállt és elkezdte tétovázva lerakni a ruháit. A fiatalabb gyermekek ütemesen tapsolva kántáltak:

– Lás-suk a med-vét! Lás-suk a med-vét!

Kyrtrud néhány lassú lépéssel felállt a legénnyel szemben, és fölényes mosollyal, kényelmesen nyújtózkodva készült a küzdelemre.

– *Jól kezeled a ruha ujjait záró szalagokat* – üzente hangtalanul a kapitány, aki a többi nézővel ellentétben észrevette, hogy mire szolgáltak a nyújtózkodó mozdulatok.

Végül aztán Isenborn az ágyékkötő meglazításával egyidőben felordított, felpuffadt és dús barna szőrt növesztett. A másik alakváltó az ordítást még szoborhoz illő nyugalommal hallgatta, de egy pillanattal később ő is kioldotta a csatokat és megindította az alakváltást...

Kyrtrud a bal szemével fizetett azért, hogy szemtelenül sokáig várt az átalakulással: ahogy felvette az állati formáját, azonnal kapott is egy hatalmas pofont a medvétől. Egy ember azonnal szörnyethalt volna egy ilyen ütéstől, a tulok viszont megtántorodott, de talpon maradt, annak ellenére, hogy az éles karmok kivájták a szemét és lenyúzták az arcáról a húst.

A sebzett nagyvad hátáról lobogva fordult le a kékes apácaruha, ahogy az elrejtett balta súlya lerántotta. A közönségben néhányan felvisítottak, mások viszont vérszomjasan ordítottak. Kyrtrud leszegette a fejét és megpróbálta felöklelni a medvét, ami közben a vaskos tuloknyakat karmolta végig egy gyengébb mozdulattal.

Isenborn megtántorodott, ahogy a szarv megakadt a hónaljánál és teljes erővel meglökte. A medve úgy zuhant hátra, mint a felnőtt férfi által félresöpört gyermek, de aztán két gyors mozdulattal arrébb ugrott és megpróbált átszaladni a tulok bal oldalára, hogy kihasználja az első

támadással szerzett előnyt.

Kyrtrud imbolyogva hátrált, ahogy megpróbálta tekintetével követni az ellenfelét. Az első sorból kiáltozva ugrottak fel legények, egy pillanattal azelőtt, hogy a tulok hátsó patái felrúgták és földbe tiporták a padot. Ezután a hatalmas vörösesbarna jószág előrelődult és megrohmozta az árvaház fala mellett igyekvő medvét. A közönségben egy vénember felkiáltott dühösen, de hiábavalóan:

– A vakolatra vigyázz!

A hatalmas ütközés pillanatában hallani lehetett, hogy valami hangosan reccsen, utána pedig Isenborn fülsértő ordítása söpört végig a közönségen. Ahogy a porfelhő eloszlott, Kyrtrud hátrált egy keveset, a medve viszont erőtlenül rogyott le a földre. A közönség döbbszent, némán bámult, ahogy a fekvő alakváltó combját vörösre festette a kiömlő vér. A kapitány közelebb lépett, és finoman tapsolva lezárta a két bestia küzdelmét:

– Köszönöm, ELÉG LESZ.

A vadtulok az ép szemével ránézett az idős nőverre, majd leszegte a fejét, összezsugorodott, a vörösesbarna szőr helyett szőke haját növesztett, és felegyenesedett emberi alakját. Az alakváltó óvatos mozdulatokkal tapogatta meg az arcát, ahol még mindig szétszagotott húscsapatok hirdették a medve erejét, de a vérzést már csillapította az anyaföld gyógyító hatalma.

Ezután a leány győzelemittasan végigmérte a közönséget, felvette és kirázta a ruháját, majd nekilátott az öltözködésnek. A kikapart szemből irgalmatlan fájdalom sugárzott, amitől egy közönséges parasztlány a földön vonaglott volna, de aki a vadon erejét hordozta, az még összetört testtel is készen állt a küzdelemre.

Az már nagyobb kihívást jelentett Kyrtrudnak, hogy a békés öltözködéssel törődjön a báméskodó legények végigpofozása helyett, de végül a lelkébe idézte a forrás felett álló vén bükkfa rendíthetetlen büszkeségét és ezáltal elkerülte a méltóságon aluli bunyót.

Eközben a kapitány odafordult a fal mellett fekvő medvéhez:

– Űgyesen kezdted a harcot, Isenborn. – A megsebzett alakváltó egy mély nyögéssel fogadta a dicséretet. – Ha ráakaszkodtál volna a tulokra, akkor egészen jó esélyed lett volna, de így, hogy óvatoskodtál és távolról akartad megkerülni, lehetőséget adtál egy rohamtámadásra... És most kivételesen nem nem neked kedvezett a méretkülönbség.

Ezután Erkanfled a megtépázott arcú, de büszkén lány felé fordult és őt is kiosztotta:

– Te pedig nem sokáig fogsz vadászni, ha ennyire halogatod az alakváltást. Ha a medve a szemed kikaparása helyett a koponyádat akarta volna bezúzni, akkor lehet, hogy azonnal véget ért volna a küzdelem. – Az alakváltó elismerően bólintott, majd felszisszent, ahogy megmozdultak az arcán feltépett izmok.

Ahogy Kyrtrud az ép szemével végigmérte a közönséget, megkönnyeb-
bülten láthatta, hogy a kölyöksereg elismerő tekintettel néz fel rá és
nem forral bosszút a legyőzött legény miatt.

Űgy tűnt, hogy a véres küzdelem még a kisebb gyermekeket sem
rázta meg túlságosan; hiszen aki itt nevelkedett, az ugyanúgy meg-
szokhatta a vadászok összecsapásait, ahogy egy falusi gyerek életének
is része volt az állatok levágása.

Időközben a közönség újra felállította a felrúgott padot, a legidő-
sebbnek tűnő lány pedig előresétált, óvatosan hordozva egy vaskos
könyvet. A kapitány bátorító mosollyal intett a barna hajú, kopott ru-
hájú, szeplős árvának, hogy jöjjön közelebb, majd a tömeg felé fordult.

– Most pedig hallgassuk meg példaképünk, Vasas Szent Ulfeus rövid
legendáját!

A leány aggodalmaskodva lenézett a medvére, aki még mindig moz-
dulatlanul feküdt, de talán már kevésbé vérzett, majd kinyitotta a meg-
sárgult pergamenlapokat és olvasni kezdett:

Gilaros pogány fejedelem idejében a Nagy Folyó északi partján, a

Vasfiak nemzetségében született egy fiúgyermek, akit Valfiznak nevezék. Ez a fiú felnövekedék, megismeré a fejsze forgatását és lón erős vitézzé. Népének gonosz szokásait követvén Valfiz is átkel vala a folyón és nyolcz esztendőn át fosztogatja vala az egek hatalmát tisztelő törzseket.

Az utolsó portyázása során Valfiz betört egy kolostor pinczéjébe, de egy éber szerzetes rázárta az ajtót, a hitvány czimborái pedig meglepedkezvén róla hátrahagyák. Az apát jámbor és bölcs ember volt, így nem hívott villámot az elfogott fosztogató fejére, csupán béklyót rakott a lábaira és azt parancsolá neki, hogy pusztítás helyett a templom újjáépítésére használja az erejét.

Valfiz nyolcz esztendőn át munkálkodik vala a templom építésén és ezalatt megismeri vala a szerzetesek nyelvét és Bölcs Gotzon tanítása-it. A nyolczadik esztendő végén az apát szerfelett elcsodálkozék, mert hallotta vala, hogy az északi fogoly az egek hatalmát dicsóíti, a hogy erejét megfeszítvén felhelyezi a kupola tetejét lezáró rézsüveget.

A templom felszentelésekor a szerzetesek szétzúzák Valfiz béklyóit és Ulfeus testvér néven az egeknek ajánlván befogadák őt a közösségükbe. A rablóból lett szerzetes nyolcz esztendőn át elmélkedik és tanul vala a kolostorban, de egyre többször járja vala környező vidéket, hogy az egek hatalmával és a saját edzettségével harcba szálljon a különféle szörnyetegek ellen.

A nyolczadik esztendőben újabb északföldi rablók érkezének a kolostorhoz, de Ulfeus kiáll a kapu elé és az északiak nyelvén viadalra hívta a vezérüket. Elő is jött egy nagy termetű harcos a seregből, aki leveté a ruháit és medvévé változván megtámadá Ulfeust, de ő lesújtott a nehéz favágó fejszéjével és felhasítá a vad koponyáját. Ezt látván az életben maradó rablók igen megrémülének és hívák Ulfeust, hogy legyen az új vezérük.

Ulfeus kiment a rablók közé, de nem csatlakozott a gonosz harczukhoz, hanem tanította őket az egek hatalmáról és a tiszta lélek út-

jairól. Nyolcz napon át tanít vala Ulfeus a kolostor előtti mezőkön, a szerzetesek pedig vivék ételt és italt az északiaknak. A nyolczadik napon a harcosok elvonulának vissza a földjükre és Ulfeus is velük mene, hogy a Nagy Folyótól északra hirdesse Bölcs Gotzon tanításait.

Északföldön nyolcz esztendőn át tanít vala Ulfeus, bejárván minden nemzetség földjeit és pusztítván az útjába kerülő fenevadakat. Jeir fejedelem, Gilaros fia és örököse felettébb erőszakos férfiú vala, aki üldözteti vala Ulfeust és társait, engedelmesen követvén a pogány papok minden kívánságát. Egy napon azonban Jeir egyik leánya követet küldött, hogy szeretné megismerni az egek titkait, és Ulfeus elment a fejedelem házához, és nyolcz napon át tanítá a leányt egy rejtett szobában.

A vérszomjas pogány papok azonban ünnepséget szerveztek és gyermekeket hurczoltak vala, hogy feláldozzák őket a mélység szörnyetegei előtt. És kiméne Ulfeus hozzájuk és irgalmatlan haragra gerjedvén lehívta az egek villámain a pogányokra, és a túlvilág tüze elemésztette a hamis papokat. Az áldozatra szánt gyermekek mind elfutának és szabadságot leltek, de a fejedelem íjásza üldözék Ulfeust és elfogák őt, a kezeit a háta mögött egymáshoz láncolván vas bilincsekkel.

A vasra vert tanítót Jeir fejedelem elé vitték, aki egy barlangban faragott csarnokban trónolt. A pogány zsarnok erősen faggatá a foglyot, mondván: Eddig a hegyek és erdők között bujkálva menekültél a harcosaim elől, miért jöttél most ide nyíltan a házam elé? Ulfeus nem akará veszedelembé sodorni a fejedelem leányát, ezért hazugsággal felele: A közrendű népek már az egész országban hallhatták a tanításaimat, így most eljött az ideje annak, hogy te is halld az igazság szavát, ó fejedelem!

A pogány főpap a fogolyhoz mene és rámutatott, mondván: Erre a hamis tanítóra nincsen szükség, mert én minden kérdésre megfelelek neked. A mélység urai felfedtek előttem minden titkot, még az örökké tartó fiatalságot és a tengerek átszelését is. A fejedelem és az előkelők elhitték a pappnak a hamis szavait és gyúnyolák a közöttük lévő tanítót,

hogy mutassa meg a tudományát.

Ezeket hallván Ulfeus az egekhez fohászkodék, majd körbetekeré a lánczokkal a bal kezét és a lánczot megfeszítvén összézúzta a saját ujjait, hogy le tudja rántani bilincset a véres kézzől. A harcosok és papok azonban tovább gúnyolódának, hiszen a csarnokban csak a lidérczek romlott, halovány fénye világított, így nem láthatták a fogoly szabadulását.

És szóla Ulfeus a fejedelemhez, mondván: Felteszek egy kérdést ennek a papnak és ha válaszol rá, akkor elismerem, hogy nagyobb a tudása, de ha nem tud felelni, akkor bocsáss szabadon és ismerd el, hogy az egek bölcsessége a feljebbvaló! És mondá a király Ulfeusnak: Tedd fel a kérdésedet! És fordula Ulfeus az előtte álló főpaphoz, mondván: Mikor történt utoljára, hogy tanácsoltál valamit a fejedelemnek és ő nem engedelmeskedett az akaratodnak?

A tömegben zajongás támadt, a hogy a főpap szólni készült, de Ulfeus egy harci kiáltással szent tűzbe burkolá a kezére csatolt vasat és előrelendíté a jobb kezét, hogy elnémítsa a főpapot. A véres, lángoló bilincs eltalálta a főpap állát, bezárván a hazug száját, a túlvilág tüze pedig megégeté a romlott testet.

A lánczokat a levegőben megfordítván Ulfeus másodjára is lesújtott, a főpap nyaka köré tekeré a megszentelt vasat és erősen szorította azt. És az álnok férfiú gerincze kettétörött a szorítástól, úgy, hogy a teste erőtlenül hullott a földre, a benne rejlő korcs lelket pedig azonnal elragadá az egek hatalma.

A többi papok odasietvén a mélységhez fohászkodának és a vérüket onták, hogy új életet adjanak szószólójuknak. A holttest azonban értelem nélkül való szörnyetegként támadt fel, a mi marczangolta a pogányok húsát, de egyetlen szóval sem tudott válaszolni Ulfeus kérdésére. És zúgolódás támada a vitézek és előkelők között, kik mindannyian látták vala, hogy a mélység papjai hatalmaskodnak, de az egek segedelmével elpusztíthatóak.

Jeir fejedelem azonban vérszomjas és ostoba ember vala, és nem hallgatott Ulfeus szavaira, hanem parancsola a harcosainak, a kik néhez tusakodás után levágták és megölték az egek hírnökét. És Ulfeus lelke megpihent az örök békeességben, a testét pedig a király emberei a szörnyetegek elé vetették. És a melyik szörnyetegek ettek a szent ember húsából, azok mind elpusztulának, és a fertelmes dögöket hatalmas máglyán égeték a szolgák.

A pogányok zsarnoki uralma azonban csupán három esztendőn át folytatódott, hiszen Jeir leánya az egek titkait tovább fürkészvén elsőpró hatalmat kapott a holtak seregeitől, amivel megszerzé a trónust és uralkodék Fehér Úrnő néven az összes északi földek felett.

A Fehér Úrnő megtisztította az országot és csodás tetteivel felülmúlta az előtte járókat, de mindig hálával emlékezik vala Vasas Szent Ulfeusra, aki a pogányság fészkebe behatolván elvitte vala hozzá az igazság magvait.

A legenda végén a szeplős leány egy eltűzött mozdulattal meghajolt, majd visszasétált a helyére. A felolvasás után Kyrtrud megkönnyebbülten és kissé meglepetten tapasztalta, hogy az arcbőre teljesen visszánőtt, újra két szemmel látta a világot és még a történet sem volt túlságosan unalmas.

Az ilyen gyógyulást a falusiak irigykedve csodálták és rendkívül gyorsnak tartották, de valójában a pillanatok alatt lezajló küzdelemhez képest még mindig nagyon lassú volt.

A győztes harcosok életét persze megkönnyítette az, hogy a vadon hatalma bezárta sebeiket és nem kellett gyógyítót keresgélni; viszont komoly küzdelem után a legyőzötteket azonnal megkötözték vagy legyilkolták volna, úgyhogy ők bánhatták, ha csodálatos gyógyulást birtokoltak a közönséges erő és harci tapasztalat helyett...

Most persze leszámolás helyett felolvasás követte a harcot, így a megsebzett medvének bőven volt alkalma arra, hogy felépüljön és be-

somfordáljon az épület sarka mögé. Kiri kíváncsian és némi kárörömmel figyelte, hogy Isenborn hogy fogja visszaszerezni az öltözékét, de a felolvasás után egy nyurga legény összekapkodta a széthajigált ruhákat és elvitte őket a falsarok mögé. Ezek után Erkanfled kapitány újból kiállt a közönség elé, és hatalomtól zengő hangon áldást mondott:

– KÖVESSÉTEK VASAS SZENT ULFEUS PÉLDÁJÁT A KÜZDELEMBEN ÉS ADJA AZ ÉG, HOGY MÉLTÓN HORDOZZÁTOK AZ Ő SZENT NEVÉT!

Kyrtrud általában elrettentő példaként tekintett a papok rideg és üres életútjára, de most friss élmény volt a medvétől kapott pofon, és úgy érezte, hogy aki törekeny emberi testben is kiállt egy ilyen fenevad ellen, az valóban méltó volt arra, hogy kövessék. Különösen úgy, hogy még győzni is tudott...

– Most következik a hagyományos eskütétel – folytatta a kapitány –, amikor a frissen befogadott testvérünk egy kis időre megkapja Ulfeus bilincseit. Kyrtrud, kérlek gyere ide a kapuhoz...

A leány egy fintorral fogadta a gondolatot, hogy vasra fogják verni, de hamar túltette magát a dolgon, és kíváncsian kérdezgetni kezdte a bilincsek bezárásával piszmozgó idős papnót:

– Tényleg ezekkel a láncokkal törte ki Szent Ulfeus a pogány főpap nyakát?

– Igen és mégsem – válaszolt Erkanfled mosolyogva. – Az eredeti vasakat a Fehér Úrnő megőrizte, de aztán a rendünk kapitányai szétosztották és másolatokkal kipótolták őket. Hozzánk csak négy eredeti láncszem került – magyarázott a nővér, rámutatva a lánc jobb oldalára –, de persze úgysem a hideg vas őrzi az emlékeket, hanem a mi lelkünk.

Amikor mindkét kéz rögzítve volt, a kapitány hátrébb lépett és elégedetten végigmérte a leányt, aki a kezeit feltartva fészkelődött a bilincsekben.

– Még az eskü előtt – szólt közbe egy középkorú, szigorúbbnak tűnő nővér a közönségből – szeretném tisztázni, hogy nem kell Ulfeus példáját követned a szabaduláshoz, ki fogunk engedni a bilincsből.

– Hálásan köszönöm! – szólt vissza Kyrtrud maró gúnnyal a hangjában. – Miért, ki lenne olyan hülye, hogy kitépi a kezét ezekből a vasakból?

Hirtelen nagyon sokan néztek csúnyán a megbilincselte leányra, aki behúzott nyakkal pontosított:

– Mármint ha nem egy pogány fejedelem előtt áll, hanem megkérhetné a társait is...

– Aki vadásznak akar állni, azok között mindenféle örült előfordul – válaszolt a kapitány a fejét csóválva. – Éppen egy alakváltó volt az, aki kitépte a kezét a bilincsek közül: az ujjai perceken belül visszánöttek, a kiontott vért viszont csak gyaluval lehetett leszedni az ajtólapról...

Kyrtrud elmerengett a történeten és galád mosoly jelent meg az arcán, ahogy belegondolt abba, hogy néhány jól elhelyezett vértócsával mennyi bosszúságot és mekkora zűrzavart okozhatna...

– Az eskü olyan dolgokat emel ki, leányom – szólalt meg a kapitány, megszakítva Kiri álmodozását – amelyek rád igazak. Remélhetőleg. Én elmondom a hagyományos eskü darabjait, te pedig gondold át és ismételd el őket.

– HOLTAK SEREGEI, HALLGASSÁTOK AZ ESKÜT!

– Holtak seregei, hallgassátok az esküt!

– KÉSZEN ÁLLOK A KÜZDELEMRE ÉS A HALÁLRA...

Ezt már átbeszéltük, kapitány...

– Készen állok a küzdelemre és a halálra...

– ...MEGVAN BENNEM A VADÁSZATHOZ SZÜKSÉGES ERŐ,

Még szép!

– ...megvan bennem a vadászathoz szükséges erő,

– ...ÉS NEM LÁNCOL MÁS KÖTELESSÉG E VILÁGHOZ.

Erősek a családi kötelékek, a szülők aggodalma és a vér szerinti testvérek gyermeki szeretete... De mindez csak éberségre kötelez, nem a lehetőségek feladására...

– ...és nem láncol más kötelesség e világhoz.

– NEM TÉVESZTEM SZEM ELŐL A KITŰZÖTT CÉLT...

Még szép!

– Nem tévesztem szem elől a kitűzött célt...

– ...MEGŐRZÖM ÉS ÖREGBÍTEM A RENDÜNK HÍRNEVÉT,

Inkább hírhedségről kellene beszélni, szóval teljesíthető lesz...

– ...megőrzöm és öregbítem a rendünk hírnevét,

– ...ÉS NEM GYARAPÍTOM AZ ÁRTATLANOK GYÖTRELMEIT.

Ez azt jelenti, hogy nem tréfálkozhatok bárkivel? Na jó, lassan illene már felnőni...

– ...és nem gyarapítom az ártatlanok gyötrelmeit.

– NEM RIADOK VISSZA AZ ERŐSZAK ALKALMAZÁSÁTÓL...

Még szép!

– Nem riadok vissza az erőszak alkalmazásától...

– ...DE KÉSZEN ÁLLOK A JÓZAN TÁRGYALÁSRA IS,

Izé... Kaszás szintje azért teljesíthetőnek tűnik...

– ...de készen állok a józan tárgyalásra is,

– ...ÉS NEM VETEM MEG A SZOKATLAN ESZKÖZÖKET SEM.

Akkor mégis illik ide a vértócsákkal keltett zűrzavar...

– ...és nem vetem meg a szokatlan eszközöket sem.

– HA EZEK MEGVÁLTOZNAK, BEFEJEZEM A VADÁSZATOT...

Azért jó, hogy nem kell halálíg harcolni...

– Ha ezek megváltoznak, befejezem a vadászatot...

– ...DE EMLÉKEZNI FOGOK HARCOS TESTVÉREIMRE,

Még szép!

– ...de emlékezni fogok harcos testvéreimre,

– ...EZEN A VILÁGON ÉS AZ ÖRÖK BÉKESSÉGBEN IS.

A falunkban a papnő rendszeresen szidott, hogy a lelkem túl romlott és sosem fog az egekbe szállni... de ha mégis ott kötök ki, akkor biztos nem felejttem el, hogy milyen társaság vezetett el oda...

– ...ezen a világon és az örök békelességben is.

12. A megszentelt pince

Az eskütétel után már a lakoma következett, amihez a vadászok gyorsan kihoztak az udvarra két nagy és robusztus asztalt. Kyrtrud mosolyogva nézte, ahogy a harmadik, fehér vászonnal leterített asztal látszólag szabadon siklott a levegőben, ahogy tucatnyi kisgyerek alábújt és megemelte.

A kölyköket nem csak a segítőkészség mozgatta: egy harcias „Faltörőő koss!” felkiáltással célba vették a kapitányt, aki éppen egy késekkel telepakolt kosarat hozott elő. Az alacsony vénasszony az utolsó pillanatban táncolt félre egy fiatal vitézeket megszegyenítő mozdulattal, ami után a bal kezével még a kosárból kibillenő nagykest is elkapta.

Ezután a rosszcsontok hada egy újabb csatakiáltással továbblódult Kaszás felé, a hórihorgas vadász azonban nem is próbált kitérni, hanem ferdén betámasztotta a harci botját a rögtönzött ostromgép elé. A bot alul fennakadt egy szívós fűcsomón, a felső végével pedig szépen illeszkedett az asztallap és a két asztallábat összekötő merevítődeszka közé, így a nagy lendület felemelte a nehéz bútor első végét...

A hirtelen felágaskodó és lefékező asztal nehéz lábai porfelhőt felverve csapódtak a száraz fűre, a kölykök pedig visítva dőltek egymásra, majd a terítő alól kibújva nagy lendülettel szaladtak szét mindenfelé. Kaszás felvette a botját és gúnyos mosollyal figyelte a vert hadak menekülését, Erkanfed kapitány pedig hangos kiáltással próbálta nevelni az árvákat:

– Látjátok, gyerekek? Így tud egy lándzsás megállítani egy lovagot vagy egy erdei fenevadat...

Berker lovag a fejét csóválva odasietett Kaszáshoz és korholni kezdte testvérét:

– Azért ezt nem kellett volna! Igazán félreugorhattál volna te is... Vagy ha ahhoz már túl lassú vagy, akkor annak sincs értelme, hogy járjad az országot...

A kopasz ítélkező fenyegető tekintettel fordult a nála fél fejjel alacsonyabb, de lényegesen izmosabb férfi felé, aki egy határozott mosollyal jelezte, hogy készen áll a küzdelemre, majd folytatta a mondandóját:

– Most örülhetsz, hogy egyik gyermeknek se lett baja, de ezerféle csúf sérülést kioszthattál volna: valaki az asztal lába alatt köt ki, egyszerűen csak összefejelnek, megtapossák egymást, beszúródik közéjük az átkozott botod vége...

– Ha megtámadnak, én harcolok... – válaszolt Kaszás száraz hangon.

– És ezt jól is teszed – tette hozzá Erkanfled nővér, ahogy az asztalt kikerülve közelebb jött a férfiakhoz. – A gyermekek élvezik, ha változatos kihívásokkal találkozhatnak az óvatosan körülhatárolt játékok helyett...

Kaszás látványosan fintorral fogadta, hogy a szokásos harci húzása csak élvezetes kalandot biztosított a szemtelen kölyköknek; Berker pedig bosszúsan szólt vissza a kapitánynak:

– Persze, hogy élvezik, de azért nagy kockázata van...

– Megértelek, testvérem – válaszolt az idős papnő mély együttérzést hordozó hangon –, de a gyermekek éppen a kockázattal járó izgalmat keresik, és jobb, ha ezt olyankor teszik, amikor közel van a gyógyító...

A nővér a kezével intett egy Kyrtrud mellett pakolászó férfi felé, aki halkán zsörtölődve fogadta a figyelmet:

– Engem hagyjatok ki ebből a műsorból...

A sietős terítés után megkezdődött az ebéd, ahol a hatalmas kondérokban gőzölgő levestől kezdve a nyáron sült húsokon át a mézzel és aszalt gyümölcsökkel édesített kalácsig mindenféle tápláló ételből lehetett válogatni.

A vadászok és az árva gyerekek nagy lendülettel kezdtek zabálni és hamar eluralkodott az asztalok körül a vidám zűrzavar. Szolgaszemélyzet nem volt, még Bóra nővér is együtt evett a többiekkel, az illemszabályok pedig megrekedtek a „más ételét nem vesszük el” szinten,

de Kyrtrud örömmel látta, hogy még a szigorúbbnak tűnő vénemberek sem kifogásolták ezt a viselkedést.

A frissen felavatott vadász néhány idősebb gyerek mellett telepedt le, akik lenyűgözőnek találták az Isenborn elleni küzdelmet és szívesen meséltek az árvaház eseményeiről és a vadászok kalandjairól. Némelyik történet egészen hajmeresztő volt: akadt bennük árnyékszékben suttogó lidérc, csecsemőket szoptató férfi, lángoló szemű koponya, macskának udvarló király, emberbőrből varrt kesztyű és csápos testű tavitündér is.

Egy idő után még ebben a társaságban is elkezdtek telítődni a gyomrok, de bőven voltak még finom ételek az asztalon, így senki nem akarta lefűjni a lakomát. Isenborn még ekkor is teljes lendülettel zabált, a többiek viszont inkább csak beszélgettek és egy-egy ízletes falatra vadászva keresgéltek az asztalok között.

A nővérek elvitték a legkisebb gyerekeket és helyettük felhoztak a pincéből valami fanyar, zamatos szörpöt. A nyári melegben, a nehéz falatok után mindenki lelkesen iszogatót, és sokan megtapasztalhatták, hogy a bíborvörös ital milyen könnyen átszínezi a ruhákat.

Nem sokkal később Berker lovag is előkerített egy palackot, amiből szigorúan csak a felnőtteknek töltögetett valami gyógyfűszagú párlatot. A frissen felavatott vadász mellett ülő legények ördögi terveket szőttek arra, hogy hogyan fogják megszerezni ezt az értékes elixírt, aztán megirigykedve nézték, hogy Kyrtrud egyszerűen csak kapott az italból. Az irigységük azonban hamar csalódottsággá alakult, ahogy a leány belekóstolt a furcsa lötytybe, majd fintorogva továbbtolta eléjük a poharat...

Nem sokkal később Kyrtrud magára maradt, ahogy a legények elmentek a kert sarkába rókát fogni. Kaszás ezt kihasználva odasétált, megpöckölte a leány vállát a hosszú bottal, majd intett neki, hogy kövesse. Az alakváltó tele gyomorral, tétovázva tápázkodott fel, de azért csak megindult a vén mester után.

– Van még egy része az avatásnak – mondta az idős vadász fojtott hangon, ahogy beértek az árvaház sarka mögé –, amit ilyenkor szoktunk megejteni, de elméletileg titkolunk a kölykök elől.

Kaszás megkerülte az épületet és a hátsó bejáraton keresztül lépett be a homályos folyosóra, ahol az egyszerű „HOLTAK SEREGEI, ADJATOK ÉGI FÉNYT!” fohással hófehér tüzet idézett a botjának a végére. A pincébe érkezve Kaszás hosszú léptekkel szelte át a raktárként szolgáló területet és rutinos mozdulatokkal hajolt le, amikor a téglából rakott boltívek elkaszálták volna a homlokát. A pince hátuljában a vén vadász félretolt az útból néhány ládát, rámutatott a fényt hordozó bottal egy falhoz támasztott ajtószárnyra, majd odafordult mellette érkező lányhoz:

– Azt kérlek rakd arrébb...

Kyrtrud nem tudta, hogy miért kötődik az avatáshoz a régi lomok pakolásása, de azért megragadta a rozoga deszkákat és egy lendületes mozdulattal felemelte őket. Ahogy arrébb fordította a leszerelt ajtólapot és visszanézett, döbbenet láthatta, hogy mögötte a falba építve is van egy másik, kifejezetten szívós ajtó.

Kaszás gyorsan elkapta az imbolygó ajtószárny sarkát és segített a társának abban, hogy a cserépkorsók széztúzása nélkül szabaduljon meg a rozoga tákolmánytól. Ezután egy kulcsot előkeresve kinyitotta a vaslemezekkel megerősített ajtót, majd belépett a kettős ajtó mögött rejtőző helyiségbe.

Kyrtrud kíváncsian követte a vén mestert, aki fejet hajtott és imádkozni kezdett:

HOLTAKNAK SEREGEI, ÉGBE SZÁLLT VITÉZEK!
HARCOTOK TOVÁBB ÉL TESTVÉREK SZÍVÉBEN!
RAGYOGJON A NEVETEK E SÖTÉT PINCÉBEN!

Az imádság kántálása közben fokozatosan kialudtak a bot végén táncoló lángok, de az utolsó szavak hófehér fényességet hívtak az oldalfalakhoz

támasztott négy-négy kőtábla belsejébe. Kiri hátrahőkölt, amikor szétterjedt az égi erő, de aztán kíváncsian, csillogó szemekkel csodált meg mindent a kis kápolnában.

A márványtáblák felszínét egyszerű, szögletes írásjelek borították, amelyek fényesen ragyogtak, hiszen a bemélyített vonalak mentén jobban kilátszott a kő belsejében lakozó hatalom. A hófehér fény szelíden csillámlott a hűvös pincében és megmutatta, vagy legalábbis sejtethetővé tette az égbe szállt vitézek megtisztult szellemiségét...

Kyrtrud egy pillanatra átérezte, hogy miről szólhat az elmélkedő szerzetesek élete, de aztán továbbsodorta a kíváncsiság, és inkább érdekes részleteket keresett a mindent betöltő harmónia helyett. Kaszás türelmesen, némán várakozott és még akkor sem szólt, amikor a frissen felesketett vadász kíváncsian végigsimította az egyik fénylő kőtömb felszínét...

A két arasz szélességű márványtáblák teteje mellmagasságban támaszkodott a falhoz, alul pedig egy arasznyi, téglából rakott padka rögzítette a nehéz köveket. Jobb oldalt mind a négy tábla tetején egy-egy bilincs feküdt; a bal oldalon viszont változatos holmikat helyeztek el a vadászok: az elsőről rögtön egy megsárgult emberi koponya nézett farkasszemet a lánnyal, a másodikat egy szívós, de kopott bőrcsizma díszítette, az utolsó kettőn pedig egy-egy ügyesen kovácsolt bronzkulcs állt a falnak támasztva.

A parasztlány csupán három alkalommal látott írást, és az is mindig a papság lúdtollal írt, kerekded betűit jelentette, de így sem riadt vissza a kőbe vésett jelek vizsgálatától. Három bilincses és egy kulcsos táblát megtöltöttek a négy oszlopban sorakozó, ujjnyi méretű feliratok, a többire pedig hasonló rendszerben kezdtek írni, de még volt rajtuk szabad hely.

A sorok között helyenként elválasztó vonalak húzódtak: baloldalt átlagosan két-három soronként, a bilincses táblákon pedig öt-tíz soronként, de egyenlőtlenül elosztva. Érdekes volt azt is megfigyelni, hogy a

koponyás táblára minden feliratot gondosan, egyenletesen véstek fel, a többen viszont bőven akadtak szabálytalan, csalé feliratok is...

Végül a fiatal vadász a mester felé fordult és megtörte a csendet:

– Mit véstek bele ezekbe a kövekbe? A vadászok névsorát? Vagy a gazemberek nevét, akiket elfogtak, leterítették, száműztek és... tömlőcbe zártak...? – kérdezősködött tovább, sorra a bilincsekre, koponyára, csizmára és kulcsokra mutatva. – Esetleg csak néhány unalmas szent szöveget?

– Itt, a bal oldalon vannak felsorolva azok a testvérek, akik a délvidéki közösségünkhöz tartoznak. Elsőként, közel száz éve Jopatis kapitány érkezett – mutatott rá Kaszás az ajtó melletti tábla legelső sorára –, azóta pedig több, mint hétszáz vadász csatlakozott a küzdelemhez. A bilincs a testvériségünk jelképe... mindig emlékeztet arra, hogy az utolsó szó azé, aki erőszakhoz folyamodik.

– Azt is látom, hogy akad néhány kihúzott sor...? – kíváncsiskodott tovább a lány.

– Valóban – válaszolt az idős vadász fanyar arckifejezéssel. – Azokat az alakokat egykor a testvéreinknek neveztük, de gáztetteikkel szegyént hoztak a közösségünkre, így kitagadtuk és levadásztuk őket. Például ilyen volt Korsós Tammur, akinek a csúf sorsáról Bóra nővér mesélt tegnap este...

Kyrtrud várakozott egy keveset, de Kaszás nem mesélt más gyalázatos esetekről, hanem inkább a túloldalon lévő kőtömböket kezdte mutogatni:

– A kulcsok alatt azok a testvérek vannak felsorolva, akik felhagytak a vadászattal; a csizma pedig azokat jelzi, akik más vidéken vagy esetleg más közösségekben folytatják a vadászatot. Legtöbbször akkor adják be a kulcsot, ha összegyűjtöttek elegendő pénzt és családot alapítanak; az elvándorlók pedig gyakran északi vadászok, akik eltöltöttek néhány évet itt, de aztán visszatérnek a saját földjeikre.

A leány egy gyors bólintással nyugtázta a magyarázatot, de közben

már az utolsó kövön várakozó koponyát bámulta...

– És igen – folytatta a vén vadász száraz hangon – arra a kőre azoknak a nevei vannak felvésvé, akiknek a lelke szolgálatuk ideje alatt száll az egekbe. Szent Jopatis kijelentette, hogy amíg ő a kapitány, addig nem kell ilyen lista; aztán valóban ő lett az első, akinek a neve felkerült erre a táblára. Elvállalta a zsinat megbízását, hogy megöli a Fekete Torony várkapitányát és valóban sikerrel járt, de aztán a levágott fejét abban a díszes ládikóban küldték vissza a Füstkirálynő csatlósai, amiben bejuttatott egy ítélelthozó fegyvert a célpontja elé.

– Ezt a történetet még a mi falunkban is mesélték... – válaszolt Kyrtrud felcsillanó szemekkel – csak Makkoskő nemes ura volt a főszereplő egy Ulfeust követő északföldi vadász helyett...

– Hogy a fekélyes dögvész... – fakadt ki a vén vadász, majd egy mély lélegzetvétellel elfojtotta a káromkodás végét. – Ez az a Makkoskő, ahol Kövér Ebermunt uralkodik? – A lány ijedten bölintott, ahogy szóba került a faluja... pontosabban egykori faluja felett is uralkodó nagyúr. – És mi most az ellenségének fogunk dolgozni... – mondta a kopasz mester irgalmatlan vigyorral – Ha szerencsésen alakulnak a dolgok, akkor esetleg megfizethet még az alapító atyánk hőstettének az elbitorlásáért...

– És honnan szereztek emberi koponyát? – kíváncsiskodott tovább az alakváltó. – Bár gazemberek felett ítélezve biztos akad...

– Ez Szent Jopatis koponyája – válaszolt Kaszás a leány szavába vágva. – ÁLDÁS SZÁLLJON MEGTISZTULT LELKÉRE! – Kyrtrud próbálta öszzebb húzni magát, ahogy egy pillanatra túlvilági hatalom szikrázott a szemüregekben. – Amikor az első kőtáblát felállították, először csak kilenc sor került rá és egy zígori pap gúnyolódott azon, hogy sosem fog öszzeülni rajta kétszáz név. Erre a kapitányunk azt felelte, hogy ő végignézi majd azt, ahogy megtelik a tábla. Emiatt határoztak úgy a halála után az akkori testvérek, hogy a koponyát a névsorral szembe fordított új kőtábla tetejére helyezik...

Kyrtrud közelebb lépett az esettek táblájához, hogy alaposabban megsejmelje a három teljes és egy frissen megkezdett oszlopot, de pár pillanattal később meglepett arccal fordult vissza a mesterhez:

– Hogyhogy ezen a táblán is vannak kihúzott nevek? Esetleg feltámadtak, mint a Macskakirálynő a mesében?

– Akit a vadon ereje ehhez a világhoz láncol, annak fel se vessük a nevét. Ott van például Altred testvérünk, aki rendületlenül búvóli a nőket, pedig már jó párszor megfojtották, agyonverték és feldarabolták a felszarvazott férjek és dühös apák...

– Valóban? – kérdezett vissza a fiatal alakváltó hitetlenkedve. – A falunkban a papnő azt tanította, hogy csak a csalfa tündérek születhetnek újjá, és az egekből kapott igazi emberi lélek oda is tér vissza a halál után...

– A zigori zsinat határozatai is valami olyasmit mondanak, hogy aki feltámad a halál után, az már tündérnek minősíthető – legyintett az égi hatalom mestere –, de azok a bölcsekedők sosem láttak még valódi tündért, úgyhogy inkább Aintza nővért, Ullnor atyát vagy a kapitányt kérdezd, ha kíváncsi vagy a részletekre. Én csak annyit mondok, hogy a testvéreim a halál után is a testvéreim maradnak, függetlenül attól, hogy égi erővel támogatnak vagy új testben folytatják az evilági küzdelmet.

Az alakváltó elismerő bólogatással fogadta ezt a kijelentést, ami egy makacsabb papi rendben komoly felháborodást váltott volna ki.

– Viszont ha nem az anyaföld áldásáról van szó... – folytatta a leány az érdeklődést – akkor hogy lehet mégis lekerülni a halottak listájáról?

– Nekem is sikerült, egyszerű tévedésnek köszönhetően... – válaszolt Kaszás, ahogy rámutatott egy kihúzott sorra az utolsó oszlop tetejénél. – Négy éve a Vashegyek között vadásztunk vámpírokra, és éppen egyszerű ruhákba öltözve érdeklődtem egy faluban, amikor a vérszívók felismertek és követni kezdtek. Nem akartam az ő terepükön harcolni,

így észak felé menekültem, de sokáig a nyomomban maradtak és végül csak a Torokfölköz közepén tudtam ítéletet mondani felettük.

– És ebből hogyan lett halálhír?

Az ítélkező lehajtotta a fejét, ahogy felidézte a történet csúnyább felét:

– Az ellenem indított támadással egyidőben a vámpírok járkáló holttestek hordáját uszítottak a társaimra is, akik a falutól délre táboroztak egy helyi kísérvél. Sajnos ők nem tudtak kitörni a kelepcéből – mondta a vén vadász, ahogy rámutatott a kihúzott név alatt álló hat sorra –, így a szétszaggatott testüket nyolc nappal később találta meg testvéreinknek egy másik csapata. Mindenki azt hitte, hogy én is elestem velük, hiszen távozásom előtt kölcsönadtam a fegyverkabátomat és sisakomat a kísérvőknek, aki egy nyúlánk hegyi ember volt...

Kaszás elhallgatott, ahogy visszagondolt arra a néhány napra, mikor együtt sétált és táborozott ezzel a hallgatag, de barátságos alakkal... Aki aztán meghalt, nélküle és helyette... És később, amikor ő visszatért északról és a nevét lehúzták a halottak közül, a testvérek felszabadult ünnepelésbe és mulatozásba kezdtek, elfeledkezve arról a hét emberről, akik valóban meghaltak a hegyek között...

Kyrtrud átérezte a mester lelkében fellobbanó sötét érzelmeket, majd ösztönösen felnézett a magasba... Az ég helyett persze csak a boltíves mennyezet sötét tégláit láthatta, de azokon mégis pislákolnak a csillagok: apró vízcseppek, amelyek visszaverték az emlékkövek tiszta fényét...

A fiatal alakváltó még nem élt át igazán súlyos veszteségeket, így hamar felbukkant a lelkében az unalom is, de azért szorult belé annyi jóérzés, hogy ne szakítsa meg az idősebb testvérenek az elmélkedését... Az ítélkező pár percig némán állt a hideg kő előtt, aztán kihúzta magát és egy temetésre illő imával köszönt el a halottaktól:

– A BÉKESSÉG LEGYEN VELETEK ÉS ÉGI ÁLDÁS SZÁLLJON MEGTISZTULT LELKETEKRE!

A túlvilág hatalma betöltötte a kis kápolnát, a vadászok neveit hordozó kövek ragyogása pedig egy pillanatra fellobbant, mint a megpiszkált tábortűz.

– Na de most nem a régi testvérek miatt hívtalak ide – szólalt meg újból a vén vadász, a kápolna hangulatához és az imádsághoz képest nagyon hétköznapi hangon –, hanem azért, hogy te is felvésd a nevedet a sor végére.

– Nekem kell felvésni a saját nevem? De hiszen én nem tudok... – válaszolt a döbrent lány, majd elhallgatott, ahogy belegendolt abba, hogy ezért kerülhettek csalén felvésett írásjelek a táblákra... A halottak táblája pedig azért volt rendezett, mert ott már gyakorlott kezek vésték fel az elesett testvér nevét... – Hogyan kell írni a nevedet ezekkel az északi jelekkel?

– Én is csak néhányat ismerek közöttük...

– Hohyhogy? – fakadt ki Kyrtrud. – Hiszen te egy tapasztalt pap vagy...

– Az írás a régi hagyományok megőrzését segítheti, de az én életem a küzdelemről szól... – válaszolt Kaszás a fejét csóválva. – Viszont tegnap este megkértem Kunidanát, hogy vesse fel a nevedet arra a baltára, amit reggel odaadott neked.

A fiatal alakváltó előhúzta a combjához rejtett fegyvert, amivel eddig még nem sokat törődött. Egy kevéske keresgélés után felfedezte, hogy a baltafejnek a kalapácsszerű tompa vége nem találomra van összekarcolva, hanem írásjeleket hordoz. Kaszás is érdeklődve hajolt oda, majd rámutatott felirat egyik végére:

– Ez itt a „Vér” rúna, ezzel kellene majd kezdeni. A kapitány szinte minden évben bosszankodhat azon, hogy valaki fejfelé vési fel a nevét, próbáljuk ezt most elkerülni...

A leány letérdelt a kőtábla elé, jól megmarkolta a balta fejét és a vasdarab hegyes külső sarkával elkezdte vésni simára csiszolt márványtömböt. A pusztá kézzel odanyomott szerszám éppen csak felsértette

a kő felszínét, így minden vonalat tízszer kellett bevésni ahhoz, hogy látható legyen, de legalább nem kellett tartani attól, hogy túlszalad a faragás.

Az alakváltó nagyon hamar megunta a dolgot, de ahogy felnézett, pont az önfeláldozó kapitány koponyája került a szeme elé, így erőt vett magán és panaszkodás nélkül befejezte a pár perces munkát...

13. A király barátja

Kunidana a balta lepasszolása után azonnal elindult, hogy elutazzon és visszahívja Aintza nővért, aki a főpohárnok megbízásából vizsgált egy titokzatos rontást...

A tapasztalt, idősebb nővér tavasszal már háromszor is vizsgálta a király bizalmasának a borospincéjét, ahol valami átok hűggyá változtatta a drága italokat. Az első alkalommal eredményesnek tűnt egy alapos megtisztító szertartás, de azóta már harmadjára újjult ki a probléma, és Kunidana arra számított, hogy a nővér most sem fog tartós megoldást találni.

Az utazás persze azzal járt, hogy a fiatal papnő lemaradt Kyrtrud eskütételéről, de ő ezt igaziból örömmel fogadta. A fő bosszúságot nem is a frissen befogadott vadász személye adta, hiszen ő csak egy lobbánékony és szemtelen, tehát teljesen alakváltó volt, hanem az, hogy a kapitány gyermekeket szórakoztató műsorral alacsonyította ezt a nemes szertartást.

Amikor ő tett esküt Vasas Szent Ulfeus bilincseire a tetemparti Hosszú Csarnokban, akkor edzett harcosok vizsgáztatták a négy vadászjelöltet, apácák kórusai énekeltek szent himnuszokat és az alkalom után a helyi törzsfőnök vendégelte meg a vadászokat.

Azóta az árvaházban is látott már két eskütételt, és döbbenet ismerte fel, hogy azok valójában a kölykök okításáról és szórakoztatásáról szóltak, az új vadászok és a régi hagyományok pedig csak névleges sze-

repet kaptak.

Kunidana tudta, hogy Erkanfed nővér miért figyel ennyire a gyermekek nézőpontjára, és egyértelműen elismerte, hogy a kapitány méltó volt a vadász-rend vezetésére, de azért néha szívesen látott volna ennél több komolyságot...

A bosszankodás közben a fiatal papnő a lépteit is szaporázta, így a hálóteremtől eljutott a konyhához, ahol Berker testvér éppen a reggeli utolsó falatkáit fogyasztotta. Kis idővel később a lovag felfigyelt a némán álló leányra, megigazította a sólyomföldi szokás szerint viselt homokszínű hajfonatait és jóindulatú mosollyal szólalt meg:

– Az erőszak legyen veled, királylány!

– Veled is, vitéz lovag! – válaszolt a leány egy illedelmes biccentés kíséretében. – Északra utazok és szeretném elkérni a lovadat. Pár napon belül visszatérek.

– Rendben van, Kaszás már jelezte, hogy fogsz keresni ilyesmivel – válaszolt az edzett harcos barátságos mosollyal. – Gyerünk az istállóhoz, aztán oda is adom. Aztán jól vigyázz rá!

– Már előhívtam a holtak tudását – válaszolt a leány tiszteletteljes, de teljesen hétköznapi hangon, ahogy más fiatalok a szüleiktől kapott segítségről beszéltek volna.

Az istállóhoz érve a lovag hirtelen megtorpant, tetőtől talpig végigmérte a leányt, majd megszólalt:

– Ugye nem ebben a ruhában akarsz utazni?

Kunidana sértődött arccal fordult a másik vadászhoz, de pár pillanattal később azért leesett neki, hogy a hosszú, szűk és elegáns, papi tisztséghez illő köntöse nem a lovaglásra lett kitalálva. Ezután egy gyors biccentéssel elismerte a kérdést, majd az eget bámulva töprengeni kezdett azon, hogy milyen ruhát használhatna...

– Vidd el Nasrin nővér ruháit – törte meg a csendet a lovag. – Nem véletlen van az, hogy a keleti pusztákon az asszonyok is nadrágot

viselnek, a nyeregben egyszerűen ez a kényelmes öltözék.

Kunidana a fejét csóválta, ahogy a sólyomföldi alakváltóra gondolt. A harminc éves, életvidám nő kedvelte a keleten divatos ruhákat, viszont ostoba jószágnak tartotta a lovakat és ezt előszeretettel hangoztatta, ha bosszanthatta vele Berker lovagot vagy más honfitársait...

– Nasrin azt ígérte – mondta a papnő, amikor látta, hogy a lovac válaszra vár –, hogy ha visszajön és nincsenek meg a ruhái, akkor feltépi a felelős torkát.

– Viszont még csak két napja indult el a Torokföldek északi szélére, ahol a testvéreink a mocsári behemótok ellen harcolnak – magyarázott Berker széles karmozdulatokkal. – Gyalog tíz nap alatt lehetne eljutni a Nagy Folyó torkolatához, tehát a farkas-nővéreink csak ma este fog odaérni, aztán meg loholhat további három napot, mire visszajut ide.

A papnő bólintott, majd elsietett a pincéhez és néhány perccel később már a sólyomföldi alakváltó féltve őrzött ruháiban tért vissza. A fűzöld kabátka szépen hangsúlyozta a leány elegáns alkatát és karcsú derekát, a jellegzetes fekete hajfürtöket viszont teljesen eltakarta egy halványzöld fejkendő. Végül, de nem utolsósorban egy kényelmes zöldesbarna nadrág tette teljessé a keleti nő öltözékét, amihez jól illett Kunidana saját vadászcsizmája.

Berker arca egy pillanatra elkomorodott, ahogy meglátta a fürgén közeledő leányt és belegendolt abba, hogy mostanra már az ő gyermekei is ilyen szép kisasszonyokká növekedhettek volna, de egy mély lélegzetvétellel gyorsan előhívta a túlvilág erőit, hogy megállítsa az előtörő gyászt.

Kunidana az egetől kapott gyakorlottságnak köszönhetően könnyedén felpattant a fekete harci lóra, majd azonnal megindult, hogy minél hamarabb megérkezzen a pohárnok birtokára.

– A HOLTAK SEREGEI KÍSÉRJENEK UTADON! – kiáltott utána a nagydarab lovac hatalommal zengő hangon.

– Mindent köszönök, testvérem! – válaszolt a leány, ahogy egy pil-

lanatra hátrafordult a nyeregben.

Az árvaház előtt fogócskázó kisgyermek félbehagyták a játékot és megbámulták, ahogy a vadász büszke tekintettel kilovagolt a kapun és eltűnt az országúton felvert porfelhők mögött...

Kunidana először északkelet felé lovagolt az országúton, ami a Kettős híd és azon keresztül a Torokfölk felé vezetett; nem sokkal ebéd után pedig észak felé fordult, hogy a falvak között tekeregve eljusson a pohárnok birtokára. A szívós sólyomföldi ló jól bírta az utat, így a leány késő délután megpillantotta a Hattyashegy falujában álló tömzsi lakótornyot. A fehér kőépület egy dombnak is alig nevezhető kis magaslaton állt, amire a sík vidék lakói mégis ráragasztották a „hegy” elnevezés.

Más vadászok egy faluban először egy iszogató vagy pletykálkodó társaságot kerestek, hogy felmérjék a terepet; Kunidana viszont a temetőbe fordult be a falu előtt, hogy a holtak tudását hívja segítségül. Természetesen az elhunytak lelkei szabadon lebegtek az egekben és bárhol meghallották a földön járók fohászait; a temető azonban mégis hagyományos hely volt az emlékezésre és elmélkedésre.

A bejáratnál, egy frissnek tűnő sírkő előtt egy fekete ruhába öltözött, sötét fejkendőt viselő öregasszony imádkozott összegörnyedve. A fiatal papnő óvatosan elvezette mellette a lovat, és bement a temető falu felőli részéhez, ahol egy embermagasságú kőoszlop őrizte az idegen földeken elesett halottak emlékét.

Itt a leány kikötötte a lovat egy bokor száraz ágaihoz, térdre ereszkedett a régi viharok által simára koptatott oszlop előtt, majd az ég felé emelte a tekintetét és a lelkébe hívta a holtak tudását. A magasztos hangulatba erősen belerondított, hogy az északi szél a temetőbe fújta a cserzővargák munkájával járó dög- és hűgyszagot; a túlvilág hatalma azonban hamar elnyomta az ilyen bosszúságokat.

Negyedórával később a papnő már lelkében hordozta az elhunytak

emlékezetét és olyan rutinos mozdulatokkal sétált végig a temető sarkától induló, kertek alatt vezető ösvényen, mintha ebben a közösségben nőtt volna fel. Ennek persze az volt az ára, hogy a lovaglásban való jártasság elillant, de a kantárszáron vezetett paripa így is engedelmesen követte a leányt, akinek a jelenlétéhez már hozzászokott az út során.

Az ösvény végén Kunidana bosszúsan tapasztalta, hogy a pohárnok kertjének a hátulját elzárja egy sűrű sövény és eltűnt az a régi kiskapu, ahol régen ki-be jártak a szolgák. Az életerős mogyoróbokrok valószínűleg már öt-tíz éve növekedtek itt, de a papnő által összegyűjtött emlékfoszlányokból így is az a kép állt össze, amit előtte hosszú évtizedeken át láthattak a parasztok.

A kertet megkerülve a leány végül eljutott egy kapuhoz, ami előtt két legény kaszálta a burjánzó füvet. Úgy tűnt, hogy a dolgos ifjak az uraság lovászai lehettek, mert egy udvarias üdvözlés után alaposan megcsodálták a kölcsönkapott lovat, majd egyikük rutinosan vezette el a harcias jószágot az istállókhoz, miközben a társa a földesúr elé kísérte az utazót.

A masszív, viszonylag új építésű lakótorony első emeleten nyíló kapujához egy fából épített lépcső vezetett fel, ami robusztus és szépen díszített volt, de azért az ácsok figyeltek arra, hogy veszély esetén gyorsan elbontható legyen.

Odabenn a fiatal vadász egy nyolcszögletű teremben találta magát, ahol a falakat hattyúmintás hímezett falvédők és az ország minden tájáról összegyűjtött serlegek, kupák, poharak, ivótülkök és palackok díszítették. Egy szolgálólány azonnal felhozott egy korsó hideg sört és leültette egy kényelmes karosszékre a vendéget, a királyi főpohárnok érkezésére viszont várni kellett egy keveset.

A homályos teremben ülve a papnő felidézte a kölcsönkapott emlékeket, amelyekből megismerhette a vidám és nyájas modorú, de tetterre kész uraságot, aki egy közönséges lovag fia volt, de a király régi cimborájaként és bizalmasaként mégis hatalmas befolyást birtokolt az

országban.

Sajnos a köznép emlékezete csak annyit őrzött meg a főpohárnok ügyleteiből, hogy az uruk sokszor távol volt, a birtokára pedig folyamatosan érkeztek a hírvivők, a dalnokok, az építőmesterek és persze a délvidéki hágókon keresztül behozott méregdrága borok is.

Az elmélkedést először az szakította meg, amikor egy markos csatlós belépett a toronyba, ezután pedig egy törtfehér ruhát és fejkendőt viselő szolgálólány is átsietett a központi termen, harmadjára viszont már a mélykék köntösbe öltözött uraság ereszkedett le a lépcsőn.

Kyrtrud elsőre megdöbbsent, ahogy meglátta a tömzsi férfi hátrahúzódo haját és előreugró pocakját, aztán rájött, hogy az életteli, elegáns főurat mutató emlékképek ugyanúgy elavultak már, mint azok, amelyekben még hetyke apród vagy szemtelen gyermek volt a birtok jelenlegi ura.

Pár pillanattal később a papnő riadtan ébredt rá, hogy még mindig a székben van, és azonnal felpattant, hogy mély meghajlással köszöntse a királyi főpohárnokot. A kölcsönvett tudás szerint ez az uraság a formások helyett inkább a valódi érzelmek alapján döntött, de azért mégis csúf volt ilyen fontos ember előtt elhanyagolni az illemszabályokat...

– Üdvözöllek otthonomban, kisasszony! – zengett fel a nagyúr szívélyes hangja. – Hattyashegyi Holfrid vagyok, a király szolgája és ennek a kis birtoknak a gazdája. És kegyedet hogy hívják?

– Kunidana vagyok – válaszolt a leány tömören, de alázatos hangon.

– Nagy múltú név... – morfondírozott Holfrid mosolyogva – Kunidana királynő hadjáratai visszaszerezték a korona becsületét és megtisztították az országot, én pedig azért is emlékezem a nevére különös tisztelettel, mert ezt az uradalmat ő adományozta az őseimnek.

A fiatal papnő udvariasan bólintott, gondolkodott egy keveset, majd egy halk, de határozott kijelentéssel törte meg a csendet:

– Megláthatod majd, hogy illik rám.

A király bizalmasa elsőre mulatságosnak találta a kijelentést, de

aztán visszafogta magát, ahogy látta a leány elszánt tekintetét.

– A hatalom és a dicsőség olyanok, mint a hattyúk... – magyarázott a kopaszodó férfi, ahogy leült egy karosszékből és a tömzsi ujjjaival rámutatott az ajtóval szemben függő falvédőre, amelyen két hófehér madár ágaskodott egymással szemben. – Ha futsz feléjük, elmenekülnek; ha sarokba szorítod őket, akkor ellened fordulnak és csúnyán helybenhagynak; viszont ha kényelmesen letelepszel mellettük, akkor lehet, hogy odajönnek hozzád és a tenyeredből esznek...

Kunidana óvatosan helyet foglalt egy másik széken és illemtudóan bólogatva nyugtázta a szokványos bölcsekedést.

– És persze az is lehet – tette hozzá Holfrid a vállait megvonva –, hogy megfordulnak és messzire repülnek...

A fiatal vadász fintorogva fogadta a kiegészítést, de aztán belegondolt abba, hogy legalább nem üres közhelyekkel áztatják, és egy mély bólintással fejezte ki a háláját. A tapasztalt udvaronc örömmel figyelt fel a csinos leány érett viselkedésére és mosolyogva kezdett bele egy régi történetbe:

– Amikor ifjúkoromban átlovagoltam a palotához, mindig csak a lakomák, italozás és kellemes társaság miatt mentem. Legtöbb udvaronc jóval távolabbi vidékekről származott, így ők csak akkor jöttek el ideig, ha nagyon akartak valamit. Ezért is kereste Bertrik az én társaságomat, miközben elhajtotta maga mellől az összes olyan haszonleső, talpnyaló, törtető alakot, aki csak a koronával törődött a király személye helyett.

– És akkor miért kerestél kapcsolatot...? – szólalt meg Kunidana kíváncsi tekintettel, de aztán riadtan harapta el a mondatot, hiszen Holfrid meglepően barátságos légkört sugárzott, de mégis csak egy nagy hatalmú idegen volt.

– ...a mélyen tisztelt Zurine királynővel? – csapott le az uraság késekedés nélkül a félrehagyott kérdésre. A király bizalmasa nem is próbálta rejtegetni a lelkében uralkodó ellenszenvet, az erős érzelmei miatt pedig arra sem figyelt fel, hogy a leány arcán egy-egy pillanatra

felbukkant a meglepettség és a megkönnyebbülés.

– Szóval az úgy alakult – magyarázott a Holfrid fanyar tekintettel –, hogy Bertrik akkor még nem ismert olyan nőt, aki a korona nélkül is őt választotta volna, viszont rengetegen próbáltak lecsapni a királyné rangjára vagy az ágyasként kiharcolható előnyökre. Az ifjú király hamar megutálta ezeket a mesterkélt próbálkozásokat és már azt fontolgatta, hogy az egeknek szenteli életét, de végül a főurak rávették arra, hogy házasodjon és nemzzen örökösöket. Aztán...

Kunidana feszült figyelemmel hallgatta a király hálószoatitkait, a pohárnok azonban hamar ráébredt arra, hogy nem illendő ezeket így kibeszélni, így egy legyintés kíséretében megszakította a visszaemlékezést:

– Na de nem húzom tovább az idődet régi históriákkal... Honnan érkeztl és milyen üzenetet hoztál, kisasszony?

– Az árvaháztól küldtek, hogy Aintza papnót keressenem itt.

A nemesember csalódottan fogadta, hogy nem a Sólyomföldről, a király kíséretéből vagy más távoli és fontos helyről lovagolt ide a vendége, de úgy tűnt, hogy eléggé jóindulatú és érett azon, hogy ezért ne hibáztassa a hírnököt.

Ahogy az uraság újra végigmérte a leányt, felfigyelt Ulfeus követőinek a hagyományos baltájára, amit a fiatal vadász most a harciasabb társaihoz hasonlóan nyíltan viselt. Kunidana egy bólintással elismerte, hogy valóban a testvériséghez tartozik, a pohárnok pedig feltápászkodott a székből és bosszús hangon szólalt meg:

– Na akkor gyere, elvezetlek ahhoz a kiemelkedő tudású szelleműzőhöz, aki már megint nem talált semmit...

A köpcös nagyúr csattogó léptekkel indult meg a csigalépcső felé, a fiatal vadász pedig zavartan pattant fel és sietett utána. A lépcsőnél fülélő cselédlány riadtan húzódott feljebb, Holfrid pedig kettőt lépett lefelé a sötét lépcsőn, majd megtorpant és visszakiáltott:

– Gislinda, hozz egy lámpást!

Kunidana mögött a szolgálólány ijedten szaladt fel a lépcsőn, az uraság pedig a falnak dőlve, mogorva arccal bámulta a keleti ruhákba öltözött vadászt. Egy darabig kínos csend uralkodott, de aztán a vén udvaronc részletezni kezdte a panaszait:

– Amikor Aintza idejött, még hittem is neki, mert lelkesen magyarázta, hogy a legutóbbi alkalom óta kutatott a zigori Magas Könyvtárban és kiderítette, hogy egy vízváltó lidérc lapulhat a pincében. Aztán persze nem történt semmi az apró poharakban felállított különféle főzetekkel, mostanra meg nem maradt jobb ötlete annál, hogy naphosszat gubbaszt és őrködik a sötét pincében...

Kunidana keserű arccal, a fejét lehajtva fogadta beszámolót. A lelkében a káröröm is felbukkant, ahogy visszagondolt az idősebb papnő öntelt viselkedésére, de azért nem akarta cserben hagyni a testvérét. Minden sokkal egyszerűbb lett volna, ha a nővér inkább ténylegesen beleesett volna a cserzővargák bűzlő medencéibe és nem a király ivó-cimborája előtt járátja le Ulfeus követőit...

– Látszik rajta, hogy már ő sem hisz a sikerben – folytatta az uraság hangosabban, a levegőt markolászva – de egyszerűen túl büszke ahhoz, hogy elfogadja a kudarcot. Próbáld meg kicsalogatni a pincéből, mert ha így folytatja, akkor még a végén meghül és meghal, aztán pedig már két szellem fog kísérteni odalenn...

A fiatal papnő a homlokát ráncolva töprengett azon, hogy hogyan lehetne kimászni ebből a csúfos helyzetből. Aintza nővér makacs volt, de Kaszás meghívása ürügyet adhatott neki arra, hogy otthagyja ezt a reménytelen megbízást. A nővér faragatlan alaknak tartotta a vén ítélkezőt, de talán örömmel fogadta volna azt, ha a gyakorlott vadász segítséget kér tőle és ezzel elismeri a tudását...

A tervezgetést a lépcsőn kopogó lépések szakították félbe, majd lihegve, kifulladtan megérkezett a szolgáló, a kezében egy hattyú alakúra formált ezüstméccessel. Kunidana félrehúzódott a szolgáló útjából, a nagyúr pedig megragadta a méccset és lecsörtetett a pince felé. A kőfa-

lakon vadul táncolt a lendületesen mozgó férfi árnyéka, a dohos szagot pedig elnyomta a dióból sajtolt lámpaolaj aromás illata.

14. A megrontott pince

A lépcső után egy rövid folyosó következett, majd a királyi főpohárnok egy pillanatra a vadász kezébe nyomta a lámpást és felnyitott egy díszes, kettős szárnyú ajtót.

A borospince egy tágas, boltíves terem volt, ami talán nem is torony, hanem a mellette lévő dombocska alatt lapult. A hosszúkás helyiség közepén még egy magas ember sem érte volna el a mennyezetet, két ívesen befelé hajló fal mellett pedig egy-egy hosszú sort alkottak a hordók.

Ahogy Holfrid és a mögötte siető leány belépett, tőlük negyven lépésnyire, a sötét terem túlsó végén megmozdult egy homályos folt, majd fokozatosan kivehetővé vált Aintza nővér nehézkesen feltápászkodó, ki-merültnek tűnő alakja.

A sovány és ráncos, de valamilyen jelleggel mégis kifinomultnak tűnő vénasszony hunyorogva figyelte a közeledő lámpást, majd száraz hangon szólalt meg:

– Az elmúlt órákban sem láttam kóborló lelket... – Egy normális ember számára ez megkönnyebbülést jelentett volna, az idős papnő viszont teljesen kétségbeesettnek tűnt. – Mit kívánsz tőlem, nagyúr?

A pohárnok oldalra húzódott és a mögötte érkező leány felé intett, aki lendületesen adta elő az eltervezett meghívást:

– Aintza nővérem! Kaszás testvérünket megbízták egy elátkozott régi rom feltárásával és elküldött engem, hogy téged is hívjon a vadászatra, mert szüksége van a szerteágazó tudásodra.

– Merrefelé... – szólalt meg az idős nő rekedt, de kíváncsian érdeklődő hangon; de egy pillanattal később elharapta a kérdést, és karjait széttárva, savanyú hangon beszélt tovább:

– Már ígéretet tettem, hogy kiűzöm innen a gonosz lelkeket. Nem

szeghetem meg a szavam...

Holfrid a lámpás lángját bámulva töprengett azon, hogy hogyan szabaduljon meg ettől a makacs vénasszonytól; a fiatal vadász viszont szinte azonnal válaszolt:

– Miért vagy biztos abban, hogy van itt gonosz lélek? Ha lett volna, bizonyára megtaláltad volna...

– Biztos, hogy gonosz lélekkel van dolgunk – jelentette ki a nemesember határozott hangon. – A másodszülött fiam, akire rábíztam a birtokot, a saját szemével látott egy derengő lángokból formált hóféhér kígyót! Kik vagytok ti, hogy kétségbe vonjátok a szavát?

Az idős vadász erőtlenül bólintott, Kunidana azonban nem vette készpénznek ezt a vallomást, hiszen a kölcsönkapott emlékfoszlányok között a huncut úrfi gyermekkori csínytevései is felbukkantak.

Amíg Holfrid lendületesen gesztikulálva részletezte a szellem-históriát, a fiatal papnő nekitámaszkodott egy kövér hordónak és az íves mennyezet felé fordulva elmerengett azon, hogy mit is tudhat a misztikusan felbukkanó vizelet eredetéről...

Amikor az uraság kifogyott a szuszából, Kunidana kihúzta magát, megpróbálta egy gyors erőfeszítéssel rendezni az elméjében kavargó gondolatokat, aztán megszólalt és nagy lendülettel belevágott a félig-kitalált mondókájába:

– Néhány évet éltem Tetemparton és ott hallottam ilyen kígyólidércről. Úgy nevezik, hogy... iztroszke ungurü... azaz szomjas sárkány... amiről azt mesélik, hogy...

Holfrid arcán megkönnyebbült mosoly jelent meg, ami csak a kezében pislákoló lámpás alulról érkező fénye miatt tűnt kísértetiesnek. Aintza nővér kevésbé volt elégedett és dühös üzenetet küldött a fiatalabb vadász lelkébe:

– *Ez meg mi akar lenni?!*

Kunidana egy pillanatra megnémult, majd felcsillant a szeme, és a másik papnő felé fordult, hogy mentse a helyzetet:

– Nővérem, ugye te is hallottál már róla?

– Természetesen – vágta rá Aintza nővér ösztönösen. Egy pillanattal később a büszke vénasszony észbe kapott és gondolati üzenetben folytatta a mondatot Kuninda felé: – *...ezért még megfizetsz!*

A pohárnok belezavarodott a hangtalan üzenetekhez kötődő arcjáték értelmezésébe, a határozott válasz után pedig szemrehányó hangon fordult az idős nőhöz:

– Ha ismerted ezt a lényt, miért nem beszéltél róla korábban?

– Csak meséket hallottam róla... – magyarázkodott a kimerült vénasszony. – Azt hittem, hogy nem létezik...

Ezután ismét a fiatalabb vadász felé fordult egy dühös üzenettel:

– *Ezért a lejáratast egy dohos zárdában fogsz megrohadni!*

Kunidana látta az uraság kíváncsi tekintetét, így nem törődött a testvérével, hanem inkább belevágott a félig átgondolt magyarázatba:

– A szomjas sárkány egy mocsári lidérc, de kedveli az erjesztett italokat és megrontja őket. Aki szabadulni akar egy ilyen lidértcől, az fog egy sörrel vagy borral teli edényt... Például pont jó lenne egy olyan korsó, amilyenek a bejárat melletti polcokon vannak...

– Azok a legdrágább boraim! – fakadt ki a pohárnok. – Amelyiket eddig elkerülte az átok, azt biztos nem fogom odaadni!

– Az is működik – válaszolt a leány némi töprengés után –, hogy egy üres korsót megtöltsünk vízzel, amibe egy kis ... tormát reszelünk.

Az uraság megkönnyebbülten bólogatott, Aintza nővér viszont forgatta a szemeit és egyre közelebb került ahhoz, hogy közbeszóljon és megállítsa ezt a bohózatot... Még hogy tormá... Ekkora zöldséget még az északi barbárok sem hinnének el...

– A szomjas sárkány még a bornál is jobban kedveli a tormát – magyarázott tovább Kunidana –, tehát átmászik a korsóba és abban elvihetjük messzire.

– Miért nem hívsz rá inkább megtisztító hatalmat? – szólt közbe az idősebb papnő gúnyos hangon.

– Az nem lenne célravezető... – mondta Kunidana, ahogy megpróbált gyorsan összerakni valamilyen választ. Most már kevésbé tűnt egyértelműnek a helyzet, de nem lehetett visszalépni.

– Ez a lidérc – bökte ki végül – éberem figyel és felszívódik, ha megérzi a veszélyt.

– Szóval ezért nem működtek azok a látványos szelleműzések – mondta az uraság a vénasszony felé fordulva.

Aintza nővérnek már a nyelvén volt egy dühös kirohanás, de Kunidana gyorsan közbeszúrt egy további részletet, hogy visszaszerezze a nagyúr figyelmét:

– Az is fontos, hogy a korsót csak egy fehér ruhákba öltözött szűz mozgathatja majd...

Holfrid kíváncsi volt, hogy mire képes ez a furcsa szertartás, így meglódukt a pince bejárata felé és út közben eligazította az utána siető vadászokat:

– Akkor vágjunk is bele! A bal oldali polc tetején van néhány üres korsó. Kapj fel egyet, Kunidana, aztán szaladj fel és keresd meg Gislindát. Ő tud vizet meg tormát szerezni a konyháról, aztán meg el is viheti a lidércet, hiszen ha hihetünk a szóbeszédnek, akkor fehér ruhák mellett még a szüzessége is megvan...

A nagyteremben Kunidana azonnal megtalálta Gislindát, aki éppen a vacsorához terített a középre betolt asztalon. A szolgálólány elsőre meglepetten fogadta a kérést, de aztán eszébe jutott, hogy egy különös vén papnő van a pincében és szó nélkül elkészítette a tormás vizet.

– Még jó, hogy nem egy szűz lány vére kell neki... – mondta a zöldbe öltözött vadásznak, amikor átadta neki a terebélyes, de szűk szájú korsót.

– Gyere te is egy lámpással – válaszolt Kunidana, ahogy a konyhában két kézzel átölelte és megemelte a nehéz edényt.

A szolgálólány fintorogva indult meg, és levezette az idegent a pincébe. A nagyteremben egy idősebb nőalak szemrehányó tekintettel nézett Gislindára, aki egy „Mindjárt jövök!” felkiáltással késleltette a számonkérést.

A borospincében Holfrid és Aintza nővér már egy-egy kisszéken üldögéltek és szurkálódva beszélgettek:

– ...de ezekénél a részegítő lötytyöknél – magyarázott a papnő – még a húgy is jobb. Na mindegy, meghozták végre azt az átkozott tormát...

Kunidana elsétált az üldögélő alakok mellett, hogy bevigye a korsót a terem közepére. A szolgálóleány azonnal indult is volna visszafelé, de az uraság utána szólt:

– Gislinda, várj még egy kicsit! A vadászok azt mondták – Aintza nővér gyilkos tekintettel nézett Kunidanára, aki belekeverte ebbe az ügybe –, hogy csak egy fehér ruhába öltözött szűz tudja kivinni a lidércet innen, szóval ez még a te feladatod lesz.

– Amíg éneked az óvó éneket, addig nincs veszély – tette hozzá Kunidana, amivel csak tovább fokozta a másik leány félelmeit. – De ha átadod a ruhádat, akkor elviszem én...

A szolgáló olyan lendülettel kezdett vetkőzni, mintha lángoltak volna a ruhái; még azzal sem törődött, hogy közvetlenül az uraság előtt állt. Holfrid egy pillanatra ledermedt, amire az idős papnő azonnal lecsapott egy metsző közbeszólással:

– Ejnye már! Az unokád lehetne!

Pár pillanattal később Gisilda már anyaszült meztelenül szaladt a terem hátsó végéhez, ahol magára tekert egy hímzett aszalterítőt. Ezután Kunidana is lecserélte a keleti szabású ruhákat a cselédeknek kiosztott törtfehér szoknyára, felsőre és fodros fejkendőre.

A pohárnok háttal állva, becsukott szemmel bosszankodott azon, hogy a vénasszony mit feltételezett róla. Sajnos valóban voltak urak, akik visszaéltek a hatalmukkal, de egy jó házasság évtizedeken át ápolt

kötélékéhez képest még a fiatal vadász szépsége sem jelentett valódi kísértést.

Persze egy ilyen besavanyodott papnő aligha tapasztalhatott a kamaszkori vágyaknál komolyabb szerelmet és abból kiindulva nem volt meglepő a viselkedése...

Az öltözködés után Kunidana felemelte a tormás korsót, rátámasztotta a nehéz edényt az egyik boroshordóra, majd énekelni kezdett egy tetemparti dalt:

– Itecéju, itecéju ciema, iztroszke ungurü puisít to agruma...

Aintza nővér a homlokát ráncolva próbálta értelmezni az éneket, de csak pár szót ismert fel ebből az északföldi nyelvből, hiszen Templomosföldről származott és így elsősorban a déli tartományok rejtélyeit kutatta.

A leány ezután áthelyezte a korsót a másik oldalra, ott is elénekelte ugyanezt a dalt, majd folyamatosan, de halkán énekelve elindult kifelé a pincéből. A pohárnok kíváncsian figyelte a nehéz edénnyel távolodó leányt, majd utánasietett, hogy világítson neki.

Persze egy igazi főúr udvarában az utolsó szolgagyerek hordozta volna a lámpást, de Holfrid sosem értette azokat, akik egy pár perces teendő elvégzése helyett inkább órákon át terelgették a csatlósikat...

A vacsorához előkészített teremben az összegyűlt népek megbámulták az idegen dalt dúdoló leányt, de Holfrid nyugalomra intette őket:

– Nyugalom, ez csak egy szelleműző praktika, ami végre megtisztítja majd a borospincét.

– Milyen nyelven van ez az ének? – kötözködött egy fiatal, kopaszra borotvált pap gyanakvó tekintettel. – Nem hinném, hogy ez a babonáság beleillik az égi harmóniába...

– Ne zavarj meg a szertartást! – utasította rendre az egyházfit a földesúr. – Te is kipróbáltad a megtisztító fohászaidat a pincében, és már láttuk, hogy az nem sokat ért.

Holfrid a torony ajtajából nézte, ahogy a leány elsétál a kerítésig és

kilép a majorság udvarából a parasztnak háza közé, majd visszatért és elszalajtott egy szolgaleányt, hogy hozza fel a kiéhezett vénasszonyt is a vacsorához.

Kunidana nem a falu főutcáján haladt, hanem besurrant egy szűk ösvényre, ami két parasztporta kerítése között vezetett ki a földekre. Itt már abbahagyta az éneklést és a kertek alatt szaladva eljutott egy árokhoz, ahol mindenféle ceremónia nélkül kiöntötte a tormás vizet.

Ezután azonban nem tért vissza a toronyhoz, hanem megkereste az egyetlen olyan helyet a faluban, ahol kísérteties jelenségek nélkül is lehetett több hordóra való vizeletet szerezni. A cserzővargák műhelyei mögött áztatott bőrökkel telepakolt gödrök bűzölögtek a húgylétől, csersavtól és rothadástól.

Az udvarban először egy leláncolt kutya ugatása üdvözölte a fehérbe öltözött betolakodót, majd egy mosdatlan, de jó erőben lévő férfi is kinézett az egyik zsúpfedeles melléképületből. A nagy bajuszú varga, aki a viselkedése és a kölcsönvett emlékfoslányok alapján is ravasz fickónak tűnt, azonnal kiszúrta a nagy boros korsót, így elhallgattatta a kutyát, majd intett a lánynak, hogy húzódjon be hozzá.

Odabenn az álruhás vadász lerakta a korsót a felfeszített bőröket tartó állványok mellett, a varga pedig fojtott hangon kezdte szidni a lányt:

– Mégis mit képzelsz, Gislinda! Most itthon van az uraság és még egy vadász is szaglászik a pincében! Ha észreveszik nálad azt a korsót, seperc alatt a nyakunkon lesznek...!

– Érkezett valami hírnök – magyarázkodott a papnő, aki eltakart hajjal, a homályos műhelyben valóban hasonlított a szolgálóleányra –, és az uraság úgy parancsolt, hogy ezt a drága bort kell felbontani a vacsora végén... De amikor megfogtam a korsót, éreztem, hogy üres, valaki kiitta...

A varga a fejét fogta és cifrán káromkodott, hogy ilyen zűr szakadt a nyakába.

– Na gyere gyorsan, adok húgylét a hordóból, aztán siess vissza! – válaszolt végül bosszús hangon. – De ha a nyakamra hozod a vadászt, akkor ezekben a medencékben fogom lerögzíteni a húst a bőrödről!

A fiatal papnő a nyakát húzva, bocsánatkérések közepette sietett ki a műhelyből. A húgylé eredete már tisztázódott, de a baltáját nem tudta elhozni, és nem akart a csizmaszárba rejtett kis késsel verekedni a nagydarab férfi ellen...

A korsót a varga töltötte fel egy megsárgult tölcseren keresztül, gyakorlott mozdulatokkal. Az álruhás vadász fintorogva fordult el, és próbált arra figyelni, hogy ne mocskolja össze a szolgálólány fehér ruháját.

A nagyteremben felállított asztal körül már javában folyt a vacsora, amikor Kunidana belépett a toronyba a szelíden bűzölgő korsóval. A pohárnok jobbján ülő huszonéves úriember felháborodott hangon szólt rá, ahogy felnézett a tányérjától:

– Hol voltál, te átkozott lány? Vája nénének azt mondtad, hogy mindjárt jössz, aztán csak úgy eltűntél! Mégis mit képzels magadról, ki vagy?

– Kunidana vagyok, Vasas Szent Ulfeus követője – mutatkozott be a fiatal vadász kimért hangon, majd lerakta a kőpadlóra a korsót és leoldotta a fejkendőjét, hogy láthatóvá váljon a dús fekete haja.

– És akkor miért bohóckodsz a szolgálóink ruhájában? – folytatta a bordó dolmányba öltözött ifjú uraság továbbra is olyan hangsúllyal, mintha ő lett volna a házigazda. Persze vélhetően ő volt Holfrid másodszületett fia, és akkor valóban rá tartozott a birtok igazgatása és a szolgálók fegyelmezése...

– Megvizsgáltam a pincét sújtó átkot – válaszolt a vadász pár pillanat csend után, továbbra is higgadtan –, és kiderítettem, hogy valószínűleg a varga adja a húgylevet a hordókba...

– Ezt honnan veszed? – kérdezett vissza a fiatalabb úr dühösen, magára vonva az asztal körül ülő emberek figyelmét.

– Szolgálónak öltözve odavittem egy üres korsót, amit a varga előzékenyen megtöltött húgylével, miután figyelmeztetett arra, hogy ne hozzam a nyakára az uraságot és a vadászt. Sajnos ezt a kérését nem tudtam teljesíteni...

A királyi főpohárnok döbbenet nézte végig, ahogy a fia dühbe gurult a hirtelen vádtól, majd elfehéredett, amikor felismerte, hogy nem tudja nyers haraggal félresöpörni az ügyet.

A fiatal vadász beszámolója csak közvetett bizonyítékot jelentett, de az úrfi arcvonásai egyértelművé tették a helyzetet. A vacsora teljesen megszakadt, mindenki döbbenet bámulta az asztalfőn ülő uraságot és a sápadtan félrehúzódo fiát. Végül a csendet Holfrid nagyúr törte meg azzal, hogy nyers nyikorgással hátrátolta a székét és felállt. A királyi főpohárnok először a fia felé fordult:

– Leudvin, majd később tisztázzuk, hogy pontosan mit műveltél és hogyan tudnád visszanyerni a becsületedet. Ne reméld, hogy megúszod szárazon!

Az uraság higgadtan beszélt, de az asztal körül mindenki érezte a lelkében tomboló haragot. Hattyashegyi Holfrid a bizalomnak és becsületnek köszönhetően került be a királyi tanácsba és nagy vétekek tartotta azt, ha valaki hétköznapi előnyökért feladta ezeket a magasztos értékeket. Leudvin szégyenkezve bólintott, ahogy az apja a magabiztosan mosolygó fiatal vadász felé fordult.

– Kunidana – szólalt meg az uraság továbbra is kimért hangon –, gratulálnom kell, hogy feltártad az igazságot, de nem felejttem el, hogy nem hittél nekem, visszaéltél a bizalmammal és mindenkit átvertél a szemfényvesztő szertartásoddal. Tudom, hogy Ulfeus követőinek hagyománya, hogy minden eszközt felhasználnak, de akik alantas eszközt használnak körülöttem, azok fizetni fognak tetteikért.

A leány mosolya eltűnt, de továbbra is bátran állt a király bizal-

masával szemben. Aintza nővér óvatosan felkelt az asztal mellől, majd egy egészen alázatos meghajlás után megszólította a nagyurat:

– Bocsánatot kérek a fogadott testvérem galádságáért és azért, hogy nem tudtam megfékezni az ármánykodását. A közösségünk elhatárolódik Kunidana nővér tetteitől és elfogadunk bármilyen büntetést, amit kiszabsz rá. A HOLTAK SEREGEI HALLOTTÁK SZAVAIMAT.

Leudvin kárörvendő mosollyal figyelte a szolgálók fehér ruhájában ácsorgó leányt, aki néhány lélegzetvétellel magába szívta az egek hatalmát, de ennek köszönhetően nem mutatott félelemre utaló jeleket. A pohárnok egy kis ideig töprengett a ráncos vén papnő esküje után, majd száraz hangon válaszolt rá:

– Elfogadom a bocsánatkérésedet, hiszen nem cinkostárs voltál, hanem óvatlan és hiszékeny áldozat. A testvériséget sem keverem bele az ügybe, hiszen a sérelmeim személyes jellegűek.

Ezután a fiatalabb vadászra szegezte tekintetét, aki kis híján szoborra merevedve állt a torony bejárata előtt:

– Kunidana kisasszony, mit gondolsz, milyen büntetést érdemeltél ki a kétszínűségeddel?

A leány arcvonásai jelezték, hogy elméjét megerőltetve töpreng, amit a pohárnok elégedetten szemlél, a várnép viszont unalmasnak találta. Időközben a Aintza nővér óvatosan leült, az asztalfőtől távol ülő harcosok pedig fojtott hangon tárgyalták egymás között, hogy ők milyen büntetést javasolnának. Végül egy torzonborz, ősz hajú vitéz megtörte a csendet egy nyers kiáltással:

– Igyon húgylevet!

– Merüljön meg a cserzőkádakban! – kontrázott rá egy soványabb cimborája.

– Dolgozzon itt egy évet közönséges cselédként! – szólt közbe Vája néne, a morcos házvezetőnő is, aki az úrfi lebuktatása óta azt számolgatta, hogy hány szolgáló lesz kihajítva és ki fogja helyettük karban tartani a tornyot.

– Házasítsd ki a bátyámmal! – tette hozzá a Leudvinnel szemben ülő úri kisasszony. – A két szemfényvesztő jól meglesz majd együtt!

A pohárnok felkacagott, ahogy meghallotta az örült javaslatot, a fia pedig elsöre elvörösödött haragjában, de aztán ránézett a fiatal vadászra, és gyorsan elillant a dühe, ahogy végigmérte a királynőhöz illő fekete haját, az elegáns arcot és a test csábító vonalait.

– EZEK MIND CSAK TOVÁBB RONTANÁK A LELKÉT – szólalt meg a helyi pap, az egek tekintélyével felruházott hangon. – EGY ZÁRDÁBA KELL KÜLDENI, AHOL A GYARLÓ VILÁGUNK HELYETT AZ ÉGI HARMÓNIAVAL ÉRINTKEZIK. NÉHÁNY ÉV ALATT MEGTISZTULNA A LELKE...

Kunidana finoman megmosolyogta a javaslatot, hiszen már leélt hat évet különféle kolostorokban és most is az egek békességében lebegett; a csatlósokat és szolgákat viszont annyira megérintette az egek hatalma, hogy még a sarokban ülő, loboncos hajú harcos is elismerően bólogatott.

– Bölcsen beszélsz, tisztelendő atya! – szólalt meg Aintza nővér is, majd a pohárnok felé fordulva folytatta. – A rendünknek van is egy félreeső kis zárdája a Vashegyek egyik hágójában. Ha nem szabsz ki más büntetést, akkor cserébe elvállaljuk, hogy a leány öt évet eltölt ebben a kolostorban, ahol némasági fogadalmat tesznek az apácák és semmi lehetőség sincsen az ármánykodásra.

– Ez a kapitány és a közösség hatásköre – szólt közbe Kunidana udvarias, de határozott hangon –, nem tehetsz ilyen ígéretet.

– A törvény betűjét nézve igaza van az arcátlan szélhámosnak – magyarázkodott Aintza nővér a földesúr felé fordulva –, azonban olyat ígérhetek, hogy vagy kiszabjuk rá ezt a büntetést, vagy visszahozzuk ide, hogy te ítélkezz felette.

– Úgy hiszem, mindenki láthatja – szólalt meg Holfrid nagyúr, egy lendületes kézmozdulattal prezentálva az idős papnőt –, hogy az egek hatalma nem hogy öt, de még ötven év után sem csökkenti az ármánykodási kedvet.

A vénasszony elvörösödött és kis híján megpukkadt a méregtől; az

asztal körül pedig a torzonborz vitéztől kezdve az uraság csinos leányáig mindenfelé kacagás tört ki. Amikor elhalt a nevetés, a pohárnok ítéletet hirdetett:

– Nem fogom eltanulni a gusztustalan löttyök használatát a fiamtól – Itt Leudvin próbálta összehúzni magát, ahogy többen is felé fordultak. – és nem fogok évekre szóló büntetést kiszabni, viszont aki visszaél a bizalmammal és türelmemmel, annak nincs helye ezen a kis birtokon. Aintza és Kunidana, menjetek a lovaitokért és takarodjatok a földjeimről!

Az idős papnő dühös arccal tápázkodott fel, de nem mert vissza-szólni a nagyúrnak. Kunidana végigsimította a szolgálólánytól kölcsön-vett egyszerű, fehér ruhákat, majd felnézett az uraságra, aki egy hatá-rozott bólintással jelezte, hogy ez is a büntetés része. Kicsivel később két harcos is felkelt az asztal végén, de a vadászok enélkül is tudták, hogy célravezető sietni a kijárat felé.

Kunidana csak nehézkesen tudta a majorság kapujához vonszolni a Berker lovagtól kölcsönkapott csatalovat, hiszen nem volt ideje arra, hogy ilyen jellegű tapasztalatot kérjen az egetől. Aintza nővér gúnyos mosollyal figyelte a fiatalabb papnő erőlködését, de nem segí-tett neki. Amikor a vadászok a kapunál jártak, odasietett hozzájuk a pohárnok lánya:

– Apámnak van még egy üzenete – fordult Kunidanához a nála néhány évvel idősebb, aranybarna ruhába öltözött leány. – Azt mondta, hogy a módszereid olyan bűdösek voltak, mint a vargák cserzőkádjában a bőrök, de végül jó csizma lett belőlük és ezért tartozik neked egy szívességgel.

– Kérhetem azt szívességgként, hogy visszakapjam a ruháimat?

– Ez sokkal komolyabb dolog annál – válaszolta az úri kisasszony megrökönyödve. – Amikor kislány voltam, egyszer megtámadott három megvadult kutya a zigori nagypiacon, de egy kovácsinas elűzte őket...

– És ezzel a történettel miért untatsz minket? – vágott közbe Aintza nővér gorombán. – Évtizedek óta vadászok, ezer hasonlót láttam már...

– De te évtizedek alatt sem érdemeltél ki akkora jutalmat – szölt vissza a nemeslány dallamosabb, de hasonlóan csípős hangon –, mint Kunidana vagy ez a kovácsinas, aki egy nemesi uradalmat kért és kapott az apámtól.

Az idős nővér ráncos arca látványosan elvörösödött; Kunidana pedig hálásan bólintott, de egy kevés gondolkodás után mégis megszólította a távozni készülő leányt:

– Azt a ruhát egy vadász-testvéremtől vettem kölcsön és vissza kell adnom neki. Ha nemesi birtokra lesz szükségem, azt majd nemesebb eszközökkel fogom kiérdemelni.

Az úri kisasszony elkerekedő szemekkel visszanézett, a barna hajfonatait igazgatva átgondolta a helyzetet, majd válaszolt a meglepően magabiztos vadásznak:

– Tudod mit? Elhozom én neked azt a ruhát, ha megvártok a temető mellett, a nagy nyárfa közelében. Így később még használhatod apám ígéretét, viszont majd emlékezz rá, hogy te is tartozol egy szívességgel Hattyashegyi Sighildának.

A fiatal vadász rövid töprengés válaszolt:

– Úgy legyen. A HOLTAK SEREGEI HALLOTTÁK SZAVUNK. Remélem, hogy megérjük azt a napot, amikor viszonzozhatom a jóindulatodat.

– Ez rajtad múlik, vadász, hiszen te használsz kockázatos eszközöket...

A nagy nyárfa tövében Kunidana újra előhívta az égbe szállt lovasok tudását és néhány magabiztos mozdulattal rendreutasította a harcias paripát, ami a faluban szentelenül dacolt vele. Nem sokkal később felbukkant Sighilda, aki visszaadta a Nasrintól kölcsönvett ruhákat és ha már ott volt, akkor a szolgálólány fehér ruháját is visszavitte a majorságba.

Alkonyatra a két vadász elérte a következő falut, ahol egy tehetősebb paraszt felesége négy ezüstpénzért nekik és a lovaknak is kerített helyet az éjszakára. Aintza eleinte sértődött volt és rá se nézett a fiatalabb társára, de aztán átgondolta, hogy ezzel csak magát járhatja le és visszatért egy udvariaskodó viselkedéshez.

Ez a vadászat úgysis csak egy ostoba szemfényvesztés volt, az elátkozott romok viszont kiváló lehetőséget kínáltak arra, hogy kiderüljön, hogy ki rendelkezik valódi tudással...

15. Sebesdomb felé

Az eskütétel és lakoma után Kiri valami kellemes lazsálást tervezett a délutánra, de nem tudta elkerülni a Berker testvér által szervezett alapozó fegyverforgatás órákat. Az alakváltó próbált úgy érvelni, hogy ő úgysis állati alakjában fog harcolni, úgy meg elsöpörne mindenkit, de erre a lovag azonnal lecsapott azzal, hogy a nagy testű lény elleni küzdelem különösen értékes tapasztalat lesz a három legénynek.

Kyrtrud az első harcokban még remélte, hogy ha gyorsan a gyógyítóhoz küld pár kölyköt, akkor utána elengedik, de az együtt cselezgető lándzsás legények ügyesen körbetáncolták nagyvadat és a rozsdaszínű tulok egyre több helyen vált vérvörössé. Néhány gyógyulási szünet után az alakváltó kezdett ráérezni arra, hogy az ösztönösen indított rohamokkal nem sok vizet zavar, viszont a ravaszság és a gyakorlás állati alakban is legalább akkora előnyt jelentene, mint fegyvereket forgatva.

Az első néhány próbálkozás túl lassú volt, de aztán végül összejött egy csel, amikor a tulok hirtelen oldalra fordult és belevágta a bal szarvát az egyik lándzsásnak a fegyvert markoló karjába. A szarv rongyokkal kipárnázott vége nem tudott sebet ejteni, de az ütés erejétől megroppant egy csont és a legény ordítva szaladt el, hogy megkeresse a gyógyítót.

Berker döbbsen nézett a gyorsan távolodó sérült után, aztán pedig

ingerült hangon felszólította Kyrtrudot, hogy váltson vissza az emberi alakjára. Ez persze nagy hátrányt jelentett a tapasztalatlan leánynak, aki ezután nem egyszerre küzdött a két megmaradó legény ellen és hosszú botot kapott a rövidebb fegyverekkel szemben.

Itt Isenborn látványosan megmutathatta, hogy ő nem csak állati formában gyakorolta a küzdelmet; a nyúlánk Ulfgar viszont jó pár kéköld foltot összegyűjtött, mire eljutott odáig, hogy egy leány ellen is teljes erőbedobással küzdjön.

Az alakváltó a sok fájdalmas sérülés ellenére is élvezte, hogy majdnem valódi küzdelemben csaphatott össze a legényekkel. Skogos falujában még az úrfiaknak sem jutott ennyire hiteles gyakorlatozás, hiszen onnét a szomszéd faluba kellett menni, ha valakinek tisztességes gyógyításra volt szüksége...

Másnap újból ehhez hasonló edzés várt a fiatal alakváltóra, kiegészítve a botharc alapvető fogásainak az önálló ismételtetésével és némi izzasztó fizikai munkával. Ebéd után a kapitány újra engedélyezte a tuloktestben történő küzdelmet, azzal a kiegészítéssel, hogy a legények a meleg idő ellenére fegyverkabátot és sisakot húztak, ő pedig készen állt arra, hogy azonnal besegítsen gyógyító hatalommal.

Kyrtrud kissé meglepődött azon, hogy az idős papnő ehhez is ért, de a legények szerint teljesen természetes volt, hogy „a kapitány mindenhez ért”. Néhány összecsapás után nyilvánvalóvá vált, hogy előző napon szerencse is kellett a csonttörő találathoz, de Kyrtrud elszántan küzdött azért, hogy újra elérjen valami hasonló sikert.

Berker testvérrel ellentétben Erkanfed nővér nem csak a legényeknek adott tanácsokat, hanem tulok-alakban használható harci fogásokat is javasolt, amelyek valóban hatékonynak tűntek, amikor az alakváltó éppen elég ügyes és szerencsés volt ahhoz, hogy végrehajtsa őket.

Az egyik pihenő során az alakváltó kíváncsian fordult a papnőhöz, aki közben Ulfgar zúzódásait kezelgette:

– Kapitány, hogyan tudsz ennyire találó tanácsokat adni nekem? Ennyire sokat harcoltál alakváltók ellen?

– A kapitány mindenhez *is* ért – vágta rá Isenborn gondolkodás nélkül.

– A holtak seregeiben – válaszolt az idős nővér pár pillanattal később – vannak olyan alakváltók is, akiknek a lelke végül felszállt az örök békeországba. Ezek a lelkek megosztják velem a tudásukat, amit aztán elmondhatok neked is.

– Ezek szerint azt is tudod, hogy hogyan kell átváltozni? – kérdezett vissza Kiri felcsillanó szemekkel.

– Te sem tudod, hogy hogyan kell átváltozni – válaszolt az idős nő egy szentelen mosollyal. – Amikor gyógyítok – Erkanfled felemelte a ráncos ujjait és alig látható derengést idézett rájuk – akkor az én akaratom határozza meg, hogy hogyan áramoljon és mit csináljon a lelki hatalom; viszont amikor te gyógyulsz vagy átváltozol, akkor a vadon irányítja a lelki hatalmat a testedben.

Kiri lebiggyesztett szájjal fogadta a magyarázatot, úgyhogy a kapitány hozzátett még egy mondatot:

– Persze ennek megvan az a nagy előnye, hogy a vadon akkor is tud gyógyítani téged, amikor jól fejbe vágna és a saját lelked azt sem tudja, hogy merre van a felfelé...

Késő délután az edzéseket megszakította az, hogy belovagolt Kunidana és Aintza nővér. A vadászatról az idősebb papnő számolt be a kapitánynak és a körülötte kíváncsiskodó alakoknak. A vén szelleműző hangsúlyozta, hogy a pohárnok lényegében megoldhatatlan feladatot adott, amikor kijelentette, hogy kísértetet kell keresni; a társa pedig szembement a megbízó akaratával és ezzel érdemelte ki nagyúr haragját.

Kunidana nem szólt közbe, hiszen az idősebb vadász higgadtan beszélt és figyelt arra, hogy ne mondjon hamis vagy nyíltan sértő dolgokat. A kapitány a beszámoló végén köszönetet mondott és összefoglalta a tanulságokat:

– Aintza nővérem, tudom, hogy te azért csatlakoztál hozzánk, hogy az országot járva vizsgálhassad a szokatlan lényeket, de figyelned kell arra, hogy ha valaki nagyon szokatlan lényről beszél, az lehet, hogy egyszerűen hazudik.

A sovány papnő fintorogva bólintott, Kiri és a báméskodó legények mosolyogva figyelték a keserű arckifejezését, Erkanfed pedig a két kezét széttárva rámutatott a két visszatérő vadászra és tovább magyarázott:

– És természetesen mindkettőtöknek meg kell tanulnia azt, hogy egy-egy kudarc nem végzetes, viszont ha nem tudjátok beismerni a kudarcot, az valóban végzetes lehet.

Aintza nővér ezt is fintorogva fogadta, Kunidana viszont határozott mozdulattal bólintott, és a kapitány úgy érezte, hogy talán tanult valamit a leány.

A tápláló vacsora után, az üres asztal körül üldögélve Kaszás elkezdte szervezni, hogy másnap reggel rögtön induljanak is Sebesdombra. Adalgan nagyúr tíz napos határidőt szabott, amiből három napot elvitt az utazás, két napot pedig eltöltöttek az árvaház körül, így célszerű volt minél hamarabb indulni, hogy még akkor is odaérjenek, ha rossz időjárás sújtja őket, vagy valahol sürgősen vadászatra van szükség.

Kiri meglepetten vette észre, hogy a vén mester csak Berker lovaggal, Aintza nővérral és Kunidanával egyezkedik, amit irigykedve szóvá is tett:

– És engem miért akartok itt hagyni?

– Szeretnél visszamenni Sebesdombra – kérdezett vissza Kaszás –, ahol a várúr majdnem kínzó mestert küldött rád?

A fiatal alakváltó nyelt egy nagyot, de aztán magabiztosan szólalt meg:

– Miért ne? Most már a testvériség tagja vagyok, még a nagyúr sem tud semmit tenni ellenem.

– Először is – válaszolt Kaszás – a nagyúr könnyedén tud csúf dolgokat tenni ellened; hiszen uralkodik vagy negyven falu felett és nagyjából annyi harcost tud csatába küldeni, mint ahány vadászunk van az országban.

– Valóban? – kérdezett vissza Kyrtrud meglepetten. – De azért a tapasztalt vadászok...

– A száz egyszerű harcos mellett akadna kéttucat lovag is, azok legyőznek minket – válaszolt Berker testvér száraz hangon. – Nem véletlen kell annyit fizetni a jó lovakért és a láncingért: aki kiismeri a használatukat, azt csak rendkívüli csoda, hatalmas túlerő, vagy egy másik lovag állíthatja meg a csatamezőn...

– Ezért is kell Szent Jopatis módszereit használni nyílt hadviselés helyett... – válaszolt Kaszás egy fenyegető mosollyal. – Mindenesetre Adalgan nagyúr nem az ellenségünk, hanem a megbízónk. Tegyük meg mindent azért, hogy ez így is maradjon!

Kunidana helyeslően bólogatott, Kiri pedig nagy lendülettel tért vissza az előző témához:

– Akkor ugye jöhetek én is?

– Jöhetsz, ha tudsz figyelni arra, hogy ne bosszantsd fel a várurat. Kunidana és Aintza legújabb vadászata után nem lenne igazságos, ha téged hagynálak itt bajkeverés miatt, de azt is tudom, hogy Skogosban milyen állapotban volt az úrnő, amikor elhoztalak onnét...

– Azon éveken át dolgoztam szorgalmasan... – mentegetőzött a lány egy szemtelen mosoly kíséretében.

Másnap templomnap következett, de az útra készülő vadászok nem várták meg a szertartásos prédikációt, amelyet Erkanfled nővér késő

délelőtt celebrált az árvaház előtti réten. Kiri először ujjongva fogadta a hírt, hogy kihagyhat egy szentbeszédet; később azonban eltöprengett azon, hogy vajon miről taníthat egy olyan mester, aki mindenhez is ért.

Az öt vadászból álló csapat egy sietős reggeli után elbúcsúzott a Rózsáskerten maradó testvérektől, aztán négy lóval nekivágtak az országútnak.

Berker vitéz természetesen a szívós fekete csataló hátán utazott, azon túl pedig kantárszáron vezetett két kivénhedt teherhordó lovat is, amelyek közül egyik a láncinget és lovagi sisakot, a másik pedig a többi vadásznak az úti holmiját hordozta.

Aintza nővér szokás szerint a szelíd szürke kancáján lovagolt, egy jól kipárnázott oldalnyeregben. Az idős papnő nagy tapasztalattal gondozta a hátasát és eközben olyan szeretetet mutatott, amelyet emberek ritkán tapasztalhattak tőle, azonban méltóságon alulnak tartotta volna azt, hogy a harcosok módjára üljön a nyeregben.

A többiek közül Kaszás feleslegesen drága úri hóbortnak tartotta a lovaglást; Kyrtrud a gyermekkori balesete után megígérte az édesanyjának, hogy nem ül fel semmilyen állat hátára; Kunidana pedig a jó lovat megbecsülte, de nem akart az árvaházból kölcsönkérhető, inkább teherhordásra való gebékkel bajlódni.

Az út első napján estefelé egy részegnek tűnő földesúr megpróbálta feltartóztatni a birtokára betörő idegen lovat, valamint a vele utazó papot és három elfátyolozott papnőt. Berker lovag néhány goromba sértés után már erősen gondolkozott azon, hogy egy gyors párbajban leszámol ezzel a kötekedő alakkal, de aztán előkerült az uraság leánya, aki bocsánatot kért az utazóktól és nagy nehezen megnyugtatta az apját.

Ezután a vadászok inkább továbbutaztak, a következő faluba pedig csak szürkületkor érkeztek meg. Egy élelmes gazda rögtön szállást ajánlott a kimerült utazóknak, aztán emberi lakhely helyett csak egy tágas istállóba vitte őket.

Aintza olyan felháborodással szidta „arcátlan hazug fattyút”, ami egy kényes királynő és egy alpári kocsis szerelemgyerekének is becsületére vált volna; a gyalogosan utazó vadászok viszont hamar ledőltek a puha szalmakupacokra, gazda pedig ezen felbuzdulva még a falu szélén kialakított öt pénz szállásdíjat sem adta lejjebb.

Az éktelenül kukorékoló kakasok már hajnalban felverték a társaságot, akik Kyrtrud kivételével nem akartak a fűszagú istállóban lustálkodni, így hamar folytatták az útjukat. Természetesen a hiányos pihenés miatt a fáradtság már dél körül visszatért, így Kaszás kora délután felvetette, hogy térjenek be a Bölcs Gotzon kolostorba.

Aintza nővér erősen ellenezte a javaslatot, mert egyrészt szerinte egy „ostoba tulok” volt a kolostor apátja, másrészt pedig ezt a vélelmenyt néhány éve közölte is a nagydarab szerzetessel. Kyrtrud ezt nagy örömmel hallotta, mert így nem kellett magyarázkodnia arról az ostoba húzásról, amikor tulokká változott a kolostorban...

Végül aztán két órával később, Nádasvásár városában pihentek meg a vadászok. Belső-Dombok tartomány legnagyobb települése a Sastoronyban székelő tartományúr fennhatósága alatt állt, otthont jelentett kis híján háromezer embernek, és bőséges élelmet biztosított a közeli folyókból előtörő szűnyog-rajoknak.

Kyrtrud az út elején még fintorogva vette fel a fejet teljesen elrejtő kékes fátylat, itt viszont hálát adott az egeknek azért, hogy egy lazább, hálószerű szövet még a szemek előtt kihagyott, ellapított hatszög alakú nyílást is lezárta.

A város jelentőségét az adta, hogy a Koronabirtokról érkező országút itt, a Kettősvíz folyón átvezető híd után ágazott ketté: egyik út egyenesen továbbhaladt dél felé, a másik pedig délnyugat felé fordulva Zigor szent városába vezetett. Nádasvásár lakói között akadtak mes-

teremberek is, de azért legtöbben abból éltek, hogy szállást, ételt, italt és szórakozást biztosítottak az átutazó zarándokoknak, vitézeknek, papoknak és kereskedőknek.

Kaszás ismert is egy „egyszerű kis kellemes” fogadót a városban, ahol emlékei szerint tizenöt pénzért az egész csapat kapott volna szállást és kiadós vacsorát. A kiválasztott hely előtt azonban Aintza nővér szó nélkül, sértődötten fordult sarkon, ahogy meglátta a „kis kellemes” sikátor közepén trónoló kövér patkányt.

– Pedig biztos bőséges lett volna az a vacsora, hiszen még a patkány is jóllakott – érvelt Kiri, ahogy a többiek után ő is követte az idős papnót.

A sikátor egy díszes fogadóépület mellett vezetett ki a piacra, aminek a kapuja előtt egy csinos szolgálólány várta a vendégeket. Kaszás rögtön ment volna tovább, de a leány udvariasan üdvözölte Berker testvért, a nemesi származású vadász pedig úgy döntött, hogy nem magyarázkodik, hanem betér erre a helyre.

Néhány pillanattal később egy karcsú, jól szabott mélybordó ruhát viselő, középkorú nő is előkerült, aki barátságos, de kíváncsi tekintettel végigmérte a bejáratban álló marcona lovag homokszínű hajfonatait és a mögötte sorakozó elfátyolozott apácákat, majd arra a következtetésre jutott, hogy egy sólyomföldi előkelő az egész országot átszelve utazik Templomosföldre.

– Üdvözöllek a vendégházamban – szólalt meg a nő mélyen meghajolva –, vitéz lovag. Jól látom, hogy négy lóval és három... – Kaszás is közelebb húzódott a társaihoz – négy kísérelővel érkezétek városunkba?

Berker vitéz mosolyogva bólintott; Kaszás viszont nagyon szívesen közbeszólt volna, hogy ő nem egy lusta uraság „kísérelője”, hanem szabad vadász, de túl távol állt a fogadóstól és annyira nem volt dühös, hogy ordibáljon az ivóhelyiségben.

– Ha már holnap továbbindultok – folytatta a fogadós –, akkor a bőséges vacsorát és reggelit, a kényelmes szállást, valamint a lovag gon-

dozását és takarmányát összesen ötven ezüstpénzért tudom ajánlani.

Kiri elkerekedő szemekkel fogadta az összeget, ami kis híján egy tehén ára volt, de a lovag azonnal nyúlt az kövér erszényéért és alku-dozás nélkül leszámolta az érméket.

A vadászok először a nekik kiadott két szobába mentek, hogy bepótolják a félbeszakított alvást. A két leány ledőlt pihenni, és elégedetten állapíthatta meg, hogy ezek az ágyak azért jóval kényelmesebbek az istállónál; Aintza nővér viszont előkaparta a pénzét a tarisznya mélyéről, és morgolódva sietett át a férfiakhöz:

– Az a kardlobáló tuskó nem keres többet nálam, hogy képzeli, hogy az egész társaság helyett ő fizet...

Kyrtrud félálomban hallotta még a falakon átszűrődő civakodást, de már békésen aludt, amikor a vénasszony csalódott arccal és teli erszénnyel visszatért a szobába.

Este a vacsoránál Kiri megtapasztalhatta, hogy milyen előnyökkel jár az, ha valaki ekkora összegeket elver egy fogadóban; Berker lovag pedig mesélt a keletiek vendéglátási szokásairól:

– A pusztákon a dédapáim idejében még egyáltalán nem bajlódtak a pénzzel az utazók: aki másik törzs szállásához érkezett, azt bőségesen megvendégelték, ha nem volt annyira galád, hogy nyílzáport érdemeljen. Aztán a vezéreink behódoltak Kunidana királynőnek, és egyre több ingyenélő érkezett, akik nem érdemeltek halált, de sorra látogatták a törzseket és éveket is eltöltöttek állandóan vendégeskedve.

Kiri széles mosollyal hallgatta az ötletes honfitársainak a történetét...

– A tisztességes nép – folytatta a lovag, szúrós szemekkel az alakváltó felé fordulva – egy idő után megelégette ezt és elkezdtek ajándékokat adni a vendéglátónak, ezzel jelezve, hogy nem csak élősködni jöttek. Egy ideig voltak még dalmokok és kuruzslók, akik hízogató énekeket vagy bűzlő csodaszereket ajándékoztak; de aztán kialakult, hogy az előkelők

és megbízottjaik ezüsttel vagy lovakkal, a közrendűek pedig fáradtságos munkával érdemelhették ki a vendégbarátságot...

– De azért pofátlan fosztogatás volt, hogy ötven ezüstöt elkértek egyetlen éjszakáért – törte meg a csendet Kaszás, miután körbenézett, hogy a pincér ne legyen túl közel.

– Inkább mentem volna az általad javasolt patkányfészekbe, mint hogy leálljak alkudozni – vágott vissza a keleti vitéz. – A nélkülözést jól bírom, de nem fogok odáig süllyedni, hogy a vendéglátók jóindulatán élősködjek.

– Én viszont köszönöm, hogy élősködhetek a jóindulatodon! – szolt közbe Kiri sértődött hangon, de tele szájjal. A parasztlány bosszantónak találta, ahogy a lovag a gazdag urak büszkeségéről papolt, de őszinte lelkesedéssel falta a disznósültet, ami erősen tompította a haragját.

– Te nem lehetsz élősködő, hiszen a testvérünké avattunk – válaszolt Berker ellentmondást nem tűrő hangon. – Az idegenek – magyarázott a válla felett hátramutatva a pultra – akkor kaphatnak valamit, ha számomra értékeesebb dolgot adnak vissza; a hozzám közel állók viszont előbb vagy utóbb úgymint megkapják minden kincsemet, amit ezen a világon tudok gyűjteni...

A vendéglőben töltött éjszaka után a vadászok kipihenten és tele gyomorral vágtak neki az út utolsó szakaszának. Répáslak falujában Kaszás a lovak miatt nem is említette azt, hogy a Szent Kullán kolostor mögött induló ösvényen megtakaríthatnának egy órát; de vacsoraidő körül így is eljutott a társaság Sebesdomb várába.

Amikor a vadászok beléptek a gerendákból rakott kapun, egy kék szoknyát, fekete felsőruhát és csillogó ezüst ékszereket viselő nemesasszony fogadta őket:

– Sebesdombi Irmingard vagyok és üdvözöllek benneteket a családom birtokán! Te pedig – fordult oda a teherhordó ló mögött érkező

hórihorgas, kopasz alakhoz – minden bizonnyal az a Kaszás vagy, aki visszabeszélt az unokaöcsémnek és mégsem lett kettévágva...

16. Seregszemle

Irmingard úrnő egy fehérre meszelt, masszív, de díszítetlen épülethez vezette a vadászokat. Az ajtó előtt Berker és az elfátyolozott lányok felmarkolták a csapat felszerelését, a lovakat pedig szó nélkül elvezette két szemfüles szolga. A tömzsi, életerős nemesasszony egy csigalépcsőn felmászva egy barakk jellegű szobába vitte a vadászokat, amelyet szinte teljesen megtöltött hat kopott, de robusztusnak tűnő ágy.

Az úrnő intett Berker lovagnak és a többi vadásznak, hogy nyugodtan rakják le a holmijukat, majd félrevonta Kaszást:

– Eredetileg az volt a terv, hogy én fogom szervezni és irányítani a kincsvadászatot...

Irmingard kíváncsian figyelte a vén vadászt, aki azonban viszonozta a fürkésző tekintetet és türelmesen kivárta, hogy a szürkésbarna haját kontyban viselő, elegáns megjelenésű úrnő folytassa a mondatot:

– ...de örülök, hogy ez a felelősség mást fog terhelni, különösen azóta, hogy tegnap megérkeztek a zigori papok. Azt is látom, hogy elég magabiztos vagy a csapat irányításához, viszont ebben a kopott köntösben joggal röhögne körbe a többi vadász...

Kunidana és Aintza helyeslően bólogatott; Kaszás egy fintorral jelezte, hogy komolytalannak tartja a javaslatot; Irmingard pedig hirtelen előrenyúlt és bedugta az ujját azon a lyukon, amit valami szűrőfegyver üthetett Kaszás mellkasánál. A vékony alsóruhán keresztül erősen érezhető bökéstől a vén vadász elkerekedő szemekkel húzódott hátrébb; az úrnő pedig elégedett mosollyal nyugtázta, hogy végre felbukkant valamilyen érzélem a ráncos, merev arcon.

– Még szerencse – folytatta az úrnő – hogy a szabó látott téged, amikor legutóbb itt jártál, felfigyelt a szánalmas öltözékedre, és a pa-

rancsomra előkészített egy papi köntöst, amiben majd tudod vezetni ezt a vállalkozást.

A nemesasszony egy színpadias mozdulattal intett az egyik ágyon kiterített fekete ruhadarab felé, amit Kaszás annyira elgyötört arkifejezéssel bámult, hogy attól Kiri azonnal felcacagott a fátyol alatt.

Az ítélkező bosszús tekintettel fordult az alakváltó felé, de nem sokkal később Aintza nővér is ellene fordult:

– Gyerünk, Kaszás, vedd már föl! Nem fogsz belehalni abba, ha egyszer véletlenül tisztességes ruhák lesznek rajtad!

– És ezeket hová tegyem? – kérdezett vissza a vénember, ahogy a csontos ujjával benyúlt a köntös alá és előrántott egyszerre három dobókést.

Most Irmingard hőkölt hátra, ahogy az ablakokon beszűrődő fényben megcsillantak az apró, de éles pengék.

– Na de...! – fakadt ki az úrnő egy pillanatnyi döbrent hallgatás után – Ezek... Ezek nem is szörnyvadászatra való fegyverek... A Füstkirálynő orgyilkosai használnak ilyet...

– Emberek ellen ez csak fájdalmas figyelemelterelés... – legyintett Kaszás azzal a kezével, ahol az ujjai között a kések sorakoztak. Az úrnő még egy lépést hátrált, tompán nekiütközve Kunidanának.

– Viszont a holtak haragját eljuttatja a szörnyekhez... – folytatta a vén vadász széles vigyorral, majd hirtelen háromszor is felkiáltott: – TISZTULJ! TISZTULJ! TE IS!

Minden kiáltást egy-egy lendületes mozdulat kísért és sorra egymás után három hófehér lángcsóva hasította a levegőt, ahogy a pengék beálltak egy-egy falra akasztott pajzsba a szoba túlsó falán. Irmingard a dobásoktól megriadt, utána viszont érdeklődve figyelte a késekről elillanó fehér ködfoszlányokat és finom mozdulatokkal megtapsolta a bemutatót.

– Bámulatos... Így már jobban értem, hogy milyen tudásra alapozod a magabiztosságodat... Mindenesetre jobban örülnék, ha a várban nem

hordoznál ilyen... figyelemelterelő eszközöket...

Kaszás nem húzta tovább a dolgot: gyorsan kibújta a köntöséből és a megsárgult alsóruháiban átmászott egy ágyon, hogy felvegye a sebesdombiak által előkészített öltözéket. Az úrnő fintorogva nézte a vén vadászt, aki a hosszú, csontsovány végtagjaival olyan rút és fenyegető volt, mint egy hatalmas, négylábú pók.

Ehhez képest különösen látványos volt az átalakulás, ahogy Kaszás felvette a jól szabott fekete köntöst, megigazította az ezüstcsatos övet és hirtelen méltóságteljes egyházi vezetővé vált.

A szabó még annak is utánajárt, hogy mi a vadászrend jelképe, és ezüstös szálakkal felvarrt hófehér selyemből bilincs-mintát készített a szurokszínű vászonra. A bilincs két gyűrűje a mellkas két oldalára került, ahová sok papi rend helyezett szimbólumokat, a lánc pedig a vállakon átívelve a hát felső részén kötötte össze őket.

A ruhához egy sajátos ékszer is tartozott: egy homlokpánttá hajlított vékony szürke vaslemez, amit középen elnyújtott rombusz alakú, fényesen csillogó ezüstlemez keresztezett. Ahogy Kaszás a füleihez és a homlokához illesztette a pántot, az ujjnyi széles ezüstdísz alsó vége elegánsan vezette tovább az orr vonalát a homlokig, a felső vége pedig az ég felé tört, de nem nyúlt sokkal magasabbra a fej tetejénél.

– Ez meg mi akar lenni? – kérdezett közbe Kiri éles hangon. Berker az elfátyolozott lány vállára tette a kezét, aki így halkabban folytatta a közbekotyogást: – Nem gondoltam volna, hogy Kaszás önként felvenne bármilyen ékszert...

– Bölcs Gotzon érkezése előtt – válaszolt Aintza nővér kioktató hangon – a villámhívók képviselték az egek törvényeit ezen a vidéken; ez a durván megmunkált homlokpánt az ő hagyományos jelképük. Ma már kevés ítélkező követi ezt a régi szokást, de a művelt emberek azért tudják, hogy az ezüstdísz az égből lesújtó villámot jelképezi...

Eközben Kaszás előkotorta a régi köntöséből az elrejtett baltát, az erszényt, a kulacsot és két dobókést a nyolc közül, sorban felaggat-

ta ezeket az új bőrvövre, majd megmarkolta a botot és kihúzta magát Irmingard úrnő előtt.

A nemesasszony mosolyogva mérte végig a hórihorgas villámhívó mestert, majd elégedett hangon szólalt meg:

– Na így már valóban alkalmas vagy a vadászat vezetésre.

– Ez itt a várban tökéletes – mondta Kaszás, ahogy felemelte a bal kezét és végigsimította a drágának tűnő szövetet –, de mit csináljak, ha egy bozóton kell átgázolni, mondjuk a romok feltárása során?

– Vetközz le – vágta rá Kiri gondolkodás nélkül. – Nekem mindig beválik, ha tüskés bozót kerül az utamba...

Irmingard döbbsen bámulta a teljes testet eltakaró apáca-ruha alól szemtelenkedő leányt, majd némi gondolkodás után tétovázva szólalt meg:

– Ez a lány... egy alakváltó?

Nem sokkal később Irmingard úrnő kivezette a frissen érkezett vadászokat a várudvarra, és elszalajtott egy szolgát, hogy hívja elő a többieket a lakótoronyból, ahol talán a vacsora végi iszogatás és beszélgetés zajlott.

A vadászokra nem kellett sokat várni, hamarosan újra kitárult a fekete kövekből rakott torony kapuja, és tömött csoportban leereszkedett az a tucatnyi alak, akiket Adalgan nagyúr összegyűjtött a feladatra. Többségük papi ruhákba öltözött férfi volt, de akadt talán két papnő is; a tömeg hátulján pedig kiemelkedett egy kopasz, magas és feltűnően edzett alak, aki fényes barna bőrvértet viselt, de csupaszon hagyta az izmos karjait.

Kaszás egy pillanatig gyanakodva figyelte ezt a férfit, majd rámutatott a csontos mutatóujjával és felkiáltott:

– Az az ember ott hátul egy veszélyes eretnek!

A lépcsők aljánál a csoport hirtelen szétrebbent, mint egy megriasztott madárraj, hiszen az „eretnek” szó hallatán szinte mindenki

távolabb ugrott és a fegyveréért nyúlt. Valahol a zűrzavar közepén egy női hang felsikoltott, Kaszás mellett pedig Kyrtrud elkezdte kioldani a ruhaujjakat összetartó szalagokat. A megvádolt figura mellett két vadász előrántotta a kardját és védekező állásba helyezkedett a tömeggel szemben; a nagydarab férfi viszont döbbsen bámult az ítélkezőre, aki megvádolta:

– Kaszás? – fakadt ki mélyen zengő hangon. – Kiöltözve?! De hiszen én ítéletet mondtam feletted!

– Nyugalom, nyugalom! – kiáltott fel Adalgan nagyúr is, ahogy kivont karddal, két lándzsás csatlós kíséretében felbukkant a lépcső tetején. – Aki nem akar az égbe szállni, az tegye el a fegyverét és magyarázza el, hogy mi ez a balhé!

A szent emberek visszafordultak a vár ura felé és óvatosan elrakták a kardokat, töröket, baltákat és egyéb barátságatlan fémtárgyakat. Irmingard úrnő és Ulfeus követői odasiettek a tömeg hátuljára, hogy jobban hallják a várurat, aki kimért hangon fordult a megvádolt vadászhoz:

– Először akkor szeretnék hallani arról, hogy miért is neveztek eretneknek, Jurann mester?

A hatalmas termetű vadász két hosszú lépéssel oldalra és négy lépcsőfokkal feljebb húzódott, hogy a tömeg felé beszélhessen, de a várúrnak se fordítson teljesen hátat; majd büszkén és hangosan magyarázni kezdett:

– Közösségünk, az Igazság Fiai jelenleg a király engedélyével működő vadász-rend. Néhány évvel ezelőtt valóban eretneknek neveztek és üldöztek bennünket, de azóta már tisztáztuk a félreértéseket és a hamis vádakot.

– Miféle félreértések? – fakadt ki Kaszás. – Azt tanítottátok, hogy a nők nem szerezhetnek papi hatalmat, ami akkora ostobaság, hogy még...

– Nem azt tanítottuk! – kiabált közbe Jurann egy dühös medve hangerejével. – A nők képesek az égi hatalom megszerzésére, de az

szembemegy a lelkük természetével és a gonoszság felé húzza őket!

Irmingard úrnő fintorogva fordult a mellette álló vadászokhoz; Kaszás pedig együttérzően bölintott, ahogy megértette, hogy miért jobb, hogy ő kapja a vezető szerepet.

– Ez aljas rágalom! – kiabált közbe egy harcedzettnek tűnő férfi, aki egy papnő mellett állt a lépcső alsó sarkánál.

– Eretnek! – rikácsolta Aintza nővér is felháborodottan.

– Pedig a vén skogosi papnőre nagyon ráillik, amit mond... – mondta Kiri a többiekénél halkabban, de még mindig elég hangosan ahhoz, hogy az előtte álló bozontos papok hátraforduljanak hozzá.

– A nők lelke a földből vétetett – szónokolt tovább Jurann mester –, és ha az egek titkait keresik, akkor csak a sivár, pusztító viharokba tudnak felemelkedni! Ugyanúgy, ahogy a férfiak lelke az egekből szállt alá, és ha a föld titkait keresik, akkor csak a romlott, bűzlő mocsarakba tudnak lesüllyedni!

– Ez itt nem a zsinat ítélőszéke, elég a bölcselkedésből! – szolt közbe Adalغان nagyúr, akinek kiáltása halknak tűnt a pap dörgedelmes szavai után; majd számonkérő tekintettel fordult a nagydarab férfi felé: – Hogyan kaptatok kegyelmet? A papság csak az égbe küldött eretnekeknek szokott megbocsájtani...

– Valójában nem a tanításaink miatt üldöztek minket a zsinat bérencei – mondta a kopasz hitszónok, ahogy izmos karjával Kaszás felé intett –, hanem azért, mert tiltakoztunk az ellen, hogy a zsinat szószólója, Bittorea nővér két unokahúgát is kinevezte papi főméltóságokra. Aztán a vén háрпиát megütötte a guta, az utóda, Urre atya pedig egy bölcs férfi, akivel hamar egyezsége jutottunk.

– És a két felégetett apácázárdával mi lett? – vádaskodott Kaszás metsző hangon.

– Azokat nem az Igazság Fiai gyűjtötták fel, hanem a csalók, akik az Igaz Láng Fiainak nevezik magukat! ÍTÉLKEZZENEK FELETTÜK AZ EGEK KÍMÉLETLEN IGAZSÁGGAL!

– Valóban megbékélt velük a zsinat, nagyuram – érvel egy bajszos pap is, ahogy kivált a tömegeből és feljebb ment a lépcsőn, majd rámutatott a kiemelkedő testalkatú vadászra. – A szent városból kijöve a hídon őrködő vitézek felismerték, de nem marasztalták. És nem csak a félelmetes termete miatt...

– Kiváló! – vágta rá Adalgan mosolyogva. – Ha a zsinat megbékélt, akkor ti se törjétek meg a békességet! Aki a megbízásom sikerét kockáztatja azzal, hogy más vadászok ellen civakodik, az keservesen megbánja, hogy viszályt szított!

Ahogy helyreállt a béke, az uraság visszamasírozott a toronyba, Irmingard viszont felsietett a lépcsőre és megszólította a vadászokat, akik éppen kezdtek volna szétszéledni:

– Figyelem, vitézek! Ma este megérkeztek Vasas Szent Ulfeus követői is, úgyhogy holnap reggel indulunk a birtok északkeleti sarkába, a romokhoz. Most pedig azt kérném, hogy mindenki mutatkozzon be, a társaság vezetőjével kezdve.

– Kaszás vagyok, ítélező – szólalt meg a vén mester, aki elszántan húzta ki magát az új köntösében. – Én fogom vezetni ezt a vállalkozást. Az egek támogatásával és közös erőfeszítésekkel kiűzünk minden romlott lelket, és átadunk a nagyúrnak minden kincset, amit a romok között lehet találni. A tanácsokat és javaslatokat köszönettel fogadom, a felelőtlenséget és ármánykodást viszont nem tűröm! A HOLTAK SEREGEI HALLOTTÁK SZAVAM.

– Berker lovag vagyok, az Aranyszárny nemzetségből – folytatta a mellette álló vitéz. – A holtak seregeitől kapott tüzet a szablyámon hordozom.

– Kunidana vagyok – mutatkozott be a fiatal papnő a fejére húzott fátylat leemelve –, az egek tudását használom.

– Vörös Kyrtrud vagyok – folytatta a másik leány egy hasonló mozdulattal, ami közben a karjáról lecsúszott a ruha felhasított ujsa –,

vadtulokká tudok változni.

Az összegyűlt szent emberek fintorogtak, fegyvereiket markolászták és a társaikhoz fordulva morgolódtak, ahogy kiderült, hogy a vadon által befolyásolt alak rejtőzik az apáca-köntös alatt.

– És a csupasz lelkek ellen – szólt közbe mélyen zengő hangon egy alacsony, szőrös férfi – mire mész a nyers erőddel?

– Az erdőben nem csak kísértetek vannak, hanem nehéz kövek és kíváncsi medvék is – szólt vissza a leány. – Hálás leszel még azért, hogy nem te fogsz küzdeni azokkal...

– Aintza nővér vagyok – folytatta a bemutatkozást az idős papnő –, szelleműző és a régi korok szakértője. Ezeket a romokat minden biztonnal az Örök Császár romlott papjai hagyták hátra, így nyugodtan támaszkodhattok a tudásomra, hiszen a hozzájuk köthető átkokkal és szörnyetegekkel különösen sokat foglalkoztam.

Szent Ulfeus követői után az Igazság Fiai következtek:

– Nyilas Jurann vagyok, ítélező. A nyílvesszőim a megszentelt villámok hatalmát hordozzák.

Kaszás elmerengve végigsimította a mellkasát, majd gúnyos mosollyal fordult a riválisa felé, aki két-három évtizeddel fiatalabb volt nála és az izmos testalkata miatt nagyobbnak természetűnek tűnt, pedig valójában egy ujjnyival alacsonyabb volt a hórihorgas vén mesternél.

– A társaim megölése után – mordult fel a nagydarab íjász, ahogy meglátta Kaszás mosolyát – hogyan élted túl az ítéletemet hordozó nyílvesszőt?

– A két szökésben lévő eretnek fölött a holtak seregeinek a nevében mondtam ítéletet – pontosított a vén ítélező, végigmérve a többi vadászt, akik kíváncsian, de pártatlanul figyelték a szócsatát. – Ha a tudásom nem adott volna elég indokot a pusztulásukra, akkor azonnal szétfoslott volna botomra idézett lángpenge.

– Viszont utána az égi igazság elfogadta az én imámat is, a nyílvesszőm pedig eltalált téged. Hogyhogy nem szállt az egekbe a lelked?

– Emlékezz Bölcs Gotzon szavaira: „A túlvilág hatalma örökkévaló és egységes.” – válaszolt Kaszás kioktató hangon. – Az általad küldött villám nem a tied, tehát ugyanúgy eltéríthettem, mint amikor a saját fegyveremre hívott hatalmat dermeszttem meg. A nyílvesződ mélyre hatolt a tudómben és csak a tapasztalt gyógyítónak köszönhető, hogy túléltem; de az elhamarkodott ítéletednek az ereje nem érte el a testemet.

– Ha nem tudtok békében meglenni – szólt közbe Irmingard úrnő –, akkor hívjatok egymás fejére villámot és zárjátok le az ügyet; egyébként meg ne perlekedjete, mint két házsártos szomszéd!

A két kopasz ítélkező farkasszemet nézett, de egyikük sem kezdett el halálhozó imát kántálni. Kis idővel később Jurann két társa törte meg a csendet:

– Tarholmi Urdin vagyok – mondta egy hetyke legény jól szabott zöld fegyverkabátban –, megszentelt karddal vívok.

– ARNASS TESTVÉR VAGYOK – jelentette ki egy sovány, középkorú férfi égi hatalommal zengő hangon –, AZ IGAZSÁG SZAVÁT HIRDETEM.

Ezek után a sötétbarna bajsztát pödörgető, egyszerű szürke talárt viselő egyházfi következett:

– Kullan atya vagyok, a bogáti templom papja. Én is kutatom a tiszta igazságot, de vadászat helyett a falusi nép lelkét őrzöm a gonosztól.

Kiri forgatta a szemét, hiszen Hitvalló Szent Kullan helytartó annyira kiemelkedő volt, hogy még ő is hallott róla történeteket, ez a falusi pap viszont a lehető legátlagosabb karót nyelt alaknak tűnt.

– Sebesdombi Runemund vagyok – folytatta egy hajlott hátú, hófehér hajú öregember barna szerzetesi ruhákban –, a vár urainak távoli rokona...

– Nem is annyira távoli – szólt közbe Irmingard – nagyapámnak, azaz a várúr dédapjának az öccse.

– Mindenesetre inkább kíváncsiságból jövök, meg azért, hogy segítsen a megtisztító himnuszoknál; a szervezkedést és az ügyes-bajos

ügyeket már a fiatalokra bízom...

A vén szerzetes egy foghíjas mosollyal tárta ki tenyerét Irmingard és Kaszás felé; akik mindketten meglepetten fogadták azt, hogy most rájuk vonatkozik a „fiatalok” megnevezés.

– Radhelm vagyok, Almáskert ura – mutatkozott be egy középkorú szőke férfi, aki ízléses, de díszítetlen szürke fegyverkabátot viselt. – És ez itt a feleségem, Jodhilda – tette hozzá, átkarolva a mellette álló kis termetű, de életerősnek tűnő nőt. – Mindketten tudjuk használni az egék hatalmát, Jodhilda pedig gyógyítóként is nagy tapasztalattal rendelkezik.

– Almáskert birtokosai régóta támogatják Sebesdombot a hűséges szolgálatukkal – tette hozzá Irmingard egy elismerő mosoly kíséretében. – Amikor nem leszek közöttetek, akkor ők képviselik a várúr érdekeit.

– Kecskés Gotvik vagyok – szólalt meg a következő alak, akinek a kopott barnás köpönyege és a csuklyája alól csak egy sovány, ráncos arc és két nehéz csizma lógott ki. – Nehéz életem volt, és templomi iskolák helyett a kopár hegyek között ismertem meg az egék titkait, de bízok benne, hogy a kincskereséshez a vadon ismeretével is hozzá tudok járulni...

– Kaba vagyok, titoklátó, szelleműző és bölcselő – folytatta egy alacsony férfi, akinek a fehér papi talárján vérvörös hímzett minták tekergőztek, a bozontos barna szakálla pedig arra utalt, hogy a Farkasdombok közül származik. – Ő pedig a tanítványom, Botur – mutatott rá a mellette magasodó, bamba pofájú és a mesterénél is szőrösebb fiatalemberre.

– Özgür vagyok a Harmathozók nemzetségből – fejezte be a sort egy karcsú nő, akinek csak a két égkék szeme látszott ki a homokszínű, egész testét elrejtő fejkendő, köntös és bő nadrág alól.

Irmingard kis ideig várt arra, hogy a sólyomföldi nő mondjon valamit a képességeiről, de aztán köszönetet mondott a vadászoknak és mindenkit útbaigazított a hálólhelyek felé.

Ugyanezen a napon, naplemente után egy kevéssel az Agancsos Farkas fogadóban iszogató napszámosok döbbsenten vették észre, hogy az ajtót belökte egy szívósnak tűnő, de agancstalan farkas. Egy fekete hajú legény hátrafordult, előhúzott egy tórt és az asztalra támaszkodva felállt; egy torzonborz, idősebb alak előrelátóan magához ölelte a nagy és félig teli cserépkorsót; nagydarab, bamba társuk pedig hitetlenkedve szólalt meg:

– Ti is látjátok a farkast?

– Én kettőt is látok... – motyogta a belső sarokban, falhoz támaszkodva pihenő alak.

A délvidéki legény tántorogva megtett egy lépést, ami után ő talpon maradt, viszont a szék felborult és nagyot csattant a földön. A farkas néhány lépésnyivel beljebb sietett a helyiségben és fogsorát felvillantva figyelte a napszámosokat; a lépcső felől pedig dübörgő léptek hallatszottak, majd berontott az ivóba a fogadós.

Fekete Askulf már hálóruhát viselt, de egy kivont kardot markolt a kezében és harcias tekintettel figyelte a késsel hadonászó részeg alakot. Néhány feszült pillanattal később az idős, de még edzettnek tűnő férfi leeresztette a fegyverét, odasétált a vadállat elé és barátságos hangon szólalt meg:

– Üdvözöllek Répáslakon! Történt valami fontos?

A részeges társaság csodálkozva bámulta, ahogy a fogadós ráncolta a homlokát, megkönnyebbülten sóhajtott egyet, majd újból megszólalt:

– Ezután három marad még a tőzből, amit ígértem. Frissen vagy kisütve kéred?

Az ősz hajú férfi undorodva fintorgott, aztán tovább beszélt az állathoz:

– Ezek szerint szállást és ruhát se kérsz? Na mindegy, jó éjszakát kívánok!

A farkas sarkon fordult és kiszaladt a falusi éjszakába, de talán még

éppen meghallotta Askulf kiáltását:

– Ne a kakast vidd el!

17. Tekergőző utakon

A következő napon reggel Kaszás és Irmingard úrnő kivezényelték a szent embereket és a velük tartó szolgálkat Sebesdomb várából. Az éjszaka folyamán kiadós esőzés sújtotta a vidéket, így a dombok és falvak között tekergő utak a változatosság kedvéért nem porosak, hanem sárosak voltak.

Kaszás új köntöse szerencsére nem súrolta a földet, de a vén mester így is nagy ívben került a pocsolyákat és aggódva figyelte a magasban vonuló felhőket. A villámhívók fejpántja egy tiszteletre méltó hagyomány volt, de zuhogó esőben azért többet ért volna a régi öltözékhez tartozó csuklya...

A csapat élén Berker vitéz és Özgür haladtak, akiknek a szívós pusztai lovai ütemesen szelték át a tájat. A két vadász nem sokat beszélt, de amikor megálltak, hogy bevárják a társaikat, akkor együtt csodálták az esőillatú, tisztára mosott erdőket és réteket.

Leghátul az a három régi, de szívós szekér haladt, amelyeket sátrakkal, tábori kellékekkel, szerszámokkal, fegyverekkel és egyéb holmikkal pakoltak tele Adalgan nagyúr szolgálói. A két-két ökör által vonszolt lomha járgányok mellett sétált Kaszás is, aki sereghajtóként ügyelt arra, hogy senki ne maradjon le túlságosan.

Kunidana az út elején kifogott néhány kellemetlen beszélgetést: először Kaba kezdett el végeláthatatlanul magyarázni valami fellengzős bölcselkedésről, utána pedig Arnass testvér fejtegette azt, hogy az égi hatalom hogyan károsítja a női lelket. Az ifjú papnő még a holtaktól

kölcsönvett vita-készséggel sem tudta legyűrni a zigori hitszónok ravasz érveit; így inkább megszorozta a lépteit, hogy gyorsabban haladva lerázza a kötözködő alakot...

Nem sokkal ebédidő előtt Kunidana éppen egy bozótos területen járt és bosszúsan kerülgette a kerékvágatokat kitöltő pocsolyákat, amikor hirtelen kapott egy hatalmas pofont.

A döbbsent lány hátratántorodott, sarat fröcskölve beletaposott egy pocsolyába, aztán megcsúszott és elterült a koszos-köves úton. A váratlan ütést nem követte újabb támadás, így a fiatal papnő felülhetett és végigmérte az ellenséget...

Az út bal szélén burjánzó bodzabokor előtt egy közepes termetű, teljesen meztelen női alak állt, aki a pofon után fölényesen tette csipőre a kezét. Ahogy Kunidana látása kitisztult, felismerte, hogy ez a szívós izomzatú, halványbarna hajú nő nem valódi ellenség, hanem csak Nasrin nővér, a vadászrend hírvívője...

– Ugye tudod, hogy ezt miért kaptad? – kérdezte az alakváltó fenyegető farkasvigyort villantva.

– De hiszen visszahoztam a ruhádat! – tiltakozott a papnő dacos tekintettel, majd sajtó arcához szorította a kezét.

– Miután két napon át lovagoltál benne – tette hozzá az alakváltó kioktató hangon. – Tudod, hogy milyen bűdösek azok az átkozott patások? Még a húsukat is csak akkor eszem meg, ha nagyon éhes vagyok...

– Bocsánatot kérek... – válaszolt Kunidana, ahogy fintorogta figyelte a ruháját átítató sáros vizet.

– IGAZSÁG TÜZE! – szakította meg a vadász-testvérek civakodását egy váratlan ordítás, ahogy a mögöttük érkező Tarholmi Urdin futva közeledett és hófehér lángokat hívott a fegyverére...

Nasrin döbbsenten nézett a támadó felé, de aztán magyarázkodás helyett inkább sarkon fordult, és tíz-tizenöt lépés előnnyel beszaladt a bokrok közé. Eközben Kunidana sietve feltápáskodott a földről, és

láthatta, hogy a hevesvérű úrfi mögött már Arnass testvér is közeledett kocogva.

– Várj...! – szólalt meg a döbrent leány, ahogy a sáros tenyerét előrenyújtva megpróbálta elállni a tüzes karddal rohamozó vitéz útját.

Urdin azonban nem várt, hanem a bal kezével megragadta Kunidana csuklóját és egy határozott, de táncparkettre illően elegáns mozdulattal arrébb perdítette a leányt. Az ifjú papnő ismét megcsúszott, de most talpon tudott maradni; Urdin pedig csattogó léptekkel rohant be a bokrok közé...

Néhány pillanattal később megérkezett Arnass testvér is, aki vádló hangon szólította meg a sáros ruháját tisztogató papnőt:

– Miért védelmezted azt a szemérmetlen nőszemélyt? Egyáltalán ki volt ez és vajon miért támadhatott rád?

– Mert Ulfeus követője; Nasrinnak hívják; és lószagú lett a ruhája.

Az őszülő hajú hitszónok a homlokát ráncolva próbálta értelmezni a tömör választ; eközben pedig megérkezett először Gotvik és a torzonborz kuttyája, aztán pedig Kaba és a torzonborz tanítványa is.

– Miért törtétek meg a békességet? – kérdezte a vérvörös hímzéssel díszített talárt viselő bölcselő kioktató hangon.

– Megkeressem, aki elszökött? – érdeklődött Kecskés Gotvik is fenyegető vigyorral, a hajítódárdáival játszadoxva. A sötétszürke szőrű, nagydarab, erőszakos pofájú vadászkutya a gazdájának a tekintetét követve már indult is a bokrok felé...

– Urdint visszahozhatod, ha eltévedne – válaszolt Kunidana. – Nasrin farkassá változva a kuttyát is lerázza, de ő visszajön magától is.

Négy lábú társát követve a kopott barna köntösbe öltözött vadász is begázolt a bozótba, ahol az együtt megmarkolt három dárdával félrelökdöste a vadrózsa szúrós ágait. Arnass láthatóan gondolkodott azon, hogy visszahívja Gotvikot, de aztán a hallgatásával beismerte, hogy a lobbánékony társa valóban nem találta vissza magától.

– Ki volt az a pucér nő? – törte meg a csendet Botur a mély,

dörmögő hangjával.

– Valami alakváltó – válaszolt Arnass szinte azonnal –, akit Szent Ulfus követői testvérükké fogadtak, annak ellenére, hogy meglehetősen felelőtlennek, erőszakosnak és szemérmetlennek tűnt. Például állítólag azért meztelenkedett, mert a ruhái lószagúak lettek...

Kunidana elkezdte átgondolni, hogy hogyan tudná tisztázni a helyzetet, de aztán eszébe jutott a pofon, így inkább hanyagolta a dolgot...

– Még belegondolni is rossz abba – szólalt meg Kaba fintorogva –, hogy merrefelé halad az országunk, ha már a nagy múltú vadászrendek is befogadják az ilyen alakokat...

Eközben a fiatal papnő már fürge léptekkel haladt tovább az úton, hogy újból lerazza a kellemetlen társaságot, de még éppen hallotta Arnass választát is:

– Ulfus követői mindig is lobbanékony, erőszakos alakok voltak...

A vadászok két falu határában, egy rövidre legelt füvű réten álltak meg, hogy elfogyasszák az ebédjüket, amit még a sebesdombi szakácsok pakoltak fel a szekerekre reggel. Amíg a szolgák elkezdték előszedni az ételt, Kaszás váltott pár szót Irmingard úrnővel, aztán megpróbálta néhány rekedt kiáltással összehívni a vadászokat.

Kullan atya, Aintza nővér és Kaba továbbra is nagy lendülettel beszéltek, de aztán Kyrtrud besegített a mesterének, a messze zengő „Mú-úú!” pedig még a szekéren szunyókáló vén szerzetest is felébresztette. A fülsértően hangos tulokbögés után a villámhívó mester megigazította az elegáns fekete köntösét és határozott hangon szólalt meg:

– Figyelem, vadászok! ...és mindenki más! A csapatunk egy újabb taggal fog bővülni; aki nemrég utolért minket és úgy döntött, hogy csatlakozik hozzánk.

Kaszás a csontos ujjával vállon veregette a mellette álló nőt, aki levette a Kyrtrudtól kölcsönkapott ruhához tartozó fátlylat és bemutatkozott:

– Nasrin vagyok, nemzetség nélküli vándor. Alakváltóként farkassá tudok változni és hírnökként szolgálom Ulfeus követőit.

– Szóval te voltál az, aki meztelenül rátámadtál arra a papnőre? – szólalt meg Urdin szemrehányó hangon.

A halványbarna hajú alakváltó villantott egy fenyegető farkasvi-gyort, de aztán Kaszásra nézett és bocsánatot kért a vitéztől:

– Elnézést kérek a félreérthető helyzetért...

A vén ítélkező egy bólintással nyugtázta az őszintének távolról sem nevezhető szavakat, majd a lobbanékony fiatal vadász felé fordult:

– Viszont szeretném hangsúlyozni, hogy aki legközelebb szó nélkül kardot ránt valamelyik vadász-testvérem ellen, azt én is szó nélkül fo-gom átküldeni a másvilágra.

– A ROMLOTT LÉNYEK ELLEN FONTOS A GYORS CSELEKVÉS – ma-gyarázkodott Arnass hatalommal átítatott hangon. A hallgatók min-denfelé elismerően bólogattak, és még Ulfeus követői is érezték, hogy ez jogos alapelv.

Kyrtrud azt is érezte, hogy ez csak a szentbeszéd kezdete, így Ka-szász hórihorgas alakja mögé húzódva visszatért az emberi testbe. Nem volt kellemes élmény, amikor a hűvös üresség kiúzta az anyaföld tá-mogatását; de még rosszabb lett volna tétlenül túrni azt, ahogy az égi hatalom fojtogatja és sorvasztja a vadontól kapott állati testet.

– TÖBBSZÖR LÁTTAM MÁR OLYAT – folytatta Arnass –, HOGY EGY VITÉZ HABOZOTT, AMIKOR EGY CSÁBÍTÓ NŐALAKKAL KERÜLT SZEM-BE; A TÜNDÉR PEDIG ÁTÖLELTE A JÓTÉT LELKET... – a hitszónok ha-tásszünetet tartott és végigmérte a hallgatóságot – ÉS HABOZÁS NÉL-KÜL MEGFOJTOTTA ÁLDOZATÁT...

Kaszás belegondolt abba, hogy hogyan kellene belekötni ebbe és tü-relemre inteni a társaságot, de aztán keserűen nézett fel az égre, ahogy egyre több és több olyan eset jutott az eszébe, amikor a jólelkű és tü-relmes társai elestek, ő pedig gyors és irgalmatlan húzásokkal élte túl...

– Egyébként meg mi szükség van egy meztelenkedő hírvivőre? –

törte meg végül a csendet Kullan atya. – Hová vinne híreket...?

– Nasrin a szagnyomok követéséhez is jól ért – válaszolt Aintza nővér, aki láthatóan megörült annak, hogy végre kioktathat valakit.

– Arra ott van az én kutyám is! – szólt közbe Gotvik meglepően ellenséges hangon. – Minek még egy...

– Továbbá – folytatta Kaszás megemelt hangerővel, elnyomva a csuklyás erdőjáró panaszát – járt is néhányszor a romoknál és ismeri a környéket.

– Ez nem lehet igaz! – fakadt ki Kullan atya. – Én a legközelebbi falvat őrzöm a gonosztól, de még én is csak egyszer mentem be romokig az erdőben, amikor egy elkóborolt gyermeket kerestünk... Az nem embernek való hely!

– Viszont egy farkas könnyedén átszelheti – vágta rá Nasrin kioktató hangon. – Ha a Koronabirtokból megyek a fenyveskövi kolostor vagy a Farkas-dombok felé, akkor pont azokon az elátkozott erdőkön keresztül vezet a legrövidebb út. De valóban sok veszélyes lény megfordul azokban a völgyekben: akadnak lidércek, vízi tündérek és rothadó élőhalottak, de egyszer még a királyi hírvivők kapitányával is összefutottam...

– Ez tényleg hazugságnak tűnik... – szólat meg Arnass a mellette álló Irmingard úrnő felé fordulva. – Mit keresne a királyi tanács egyik tagja ebben a félreeső erdőben?

– A legrövidebb utat – válaszolt Radhelm gúnyos mosollyal az arcán. – A mélyen tisztelt nagyúr Almáskert lakóit is rendszeresen riogatja, amikor átváltozik egy irgalmatlanul nagy farkassá és a birtokomon átvágva szalad a délvidékre. Ez alapján nem lenne meglepő, ha a Farkas-dombok felé haladva a romok lidérceit boldogítaná a szőrkapitány...

– Óvatosan a gúnynevekkel, fiam... – szólt közbe Runemund rekedt hangon. – Nem kell kedvelni minden hatalmasságot, de azért a rangjukat kezeld illő tisztelettel...

– Sajnos már negyvennégy éve ez a hivatalos titulus – magyará-

zott Aintza nővér fintorogva. – Bertrik király hat éves volt, amikor új örkapitányt választottak volna, de a kis király az ünnepségen „szörkapitánnyá” avatta a nagy szakállú vitézt. Az udvarmestert majd megütötte a guta, de a bozontos farkasdombi harcosok megkedvelték és fenntartották ezt az ostoba nevet...

– Azért a mi vidékünkön sem csak ilyen faragatlan alakok élnek – szólt közbe Kaba –, csak hát a királyi testőrök és hírvivők válogatása során az erőre és gyorsaságra figyelnek a szellemi érettség helyett...

– Egyébként is, hogy került a királyi tanácsban alakváltó? – morgolódott Kullan atya. – Hová sülyyed ez a világ...

– Jögreg kapitány a gyorsasága miatt került a hírvivők közé – válaszolt Kaszás száraz hangon –, de az ereje a válogatott vitézek között is kiemelkedő, az uralkodó pedig nagyra becsüli a megbízhatóságát is...

– Egy megbízható alakváltó? – vágott vissza Kyrtrud, ringó keblekkel kilépve a vén ítélkező mögül. – Hová sülyyed ez a világ...

A vadászok az ebédjüket még békességben fogyaszthatták, indulás után viszont szinte azonnal eleredt az eső. Az égi áldást a szolgák cifra káromkodásokkal fogadták, a szent emberek viszont jól túrték: a fejükre csuklyát húztak, a lelküket pedig megtöltötték a túlvilág hatalmával, ami könnyedén elnyomta az apró testi bosszúságokat.

Az egyre sárosabbá váló út azért lassította a haladást, így estére Alsógermes falujáig jutott el a csapat. Amikor Irmingard úrnő bezörgetett az udvarházba, a zömök és harcias alkatú Germesi Fulkhart lovag töredelmesen szabadkozott, hogy nemrég ért vissza az unokahúgának az esküvőjéről és nem áll készen arra, hogy ennyi vendéget fogadjon.

Kaszás figyelmesen megjegyezte, hogy Felsőgermes közel van és az ottani kápolnában akadhatna hely a szent embereknek. A vén ítélkező gúnyos mosollyal képzelte maga elé, hogy Wynnheil atya mit fog majd kezdeni a rászabadított vendégsereggel; de vadász-testvéreivel együtt Alsógermesen maradt, hogy Holemund mesternél töltsen az éjszakát.

– Hejj, hányan vagytok ti már? – mondta a vén kovács színlelt bosszúsággal, miközben határozott mozdulatokkal beljebb tessékelte az ázott vadászokat. – Amikor a fiam vadásznak állt, a jó egék se gondolták volna, hogy erre vezet a legrövidebb út Fenyveskő felé és úszni fogok a vendégekben...

– Odakinn meg az esővízben lehet úszni... – tárta szét a kezeit Berker lovag, majd levette a szívós posztóból készített fegyverkabátot és megigazgatta az alatta viselt egyszerű, de puha keleti kelmékből varrt inget és gatyát...

– De egyébként most nem Fenyveskő felé megyünk... – tette hozzá Kaszás, ahogy tétovázva kibújt a csuromvizes villámhívói köntösből és felvett helyette egy rövid, de széles és szívós bőrkötényt, amit a kovács felesége nyomott a kezébe.

– És a kolostor felé vezet sokkal rövidebb út is – kötözködött tovább Nasrin, ahogy gyorsan kibújt Kyrtrud trükkös köntöséből, a kezébe nyomott láda-szagú ruhákat pedig azonnal továbbadta Aintza nővérnek.

– Mármint azoknak, akiknek van kedve a mocsári fürdőzéshez meg az elátkozott romok kerülgetéséhez... – zsörtölődött az idős papnő, miközben a ráncos testét óvatosan takargatva lecserélte az átnedvesedett ruháit a redőzött szoknyára és a kopott kék felsőre.

– Nekem van kedvem hozzá! Miért nem arra mentünk? – csapott le a gondolatra Kiri egy széles vigyorral, ahogy a küszöbnél visszatért emberi alakjába, majd egy hosszú lépéssel a többi vadász mögé húzódott, hogy elkerülje a felkínált ruhákat.

Kunidana egy tiszteletteljes bólintással átvette a fehér hálóinget, amit az idős háziasszony eredetileg a másik lány felé nyújtott, majd becsukta az ajtót és csendben figyelte a tiszta, de nem túl nagy házikóra rászabadított díszes társaságot...

Az este folyamán Holemund és a felesége megnyugodhattak, hogy a fiuk még nem halt meg és nem ejtett teherbe senkit; Nasrin pedig átadta azt a friss üzenetet is, hogy Brunolf köszöni az apjától kapott lándzsahegyet, ami még egy szívós fegyverkabáton áthatolva is mélyen belefűrődött hatolt egy útonálló tüdejében.

Az ősz hajú kovács büszke mosollyal fogadta a hírt; a felesége viszont csak csóválta a fejét, ahogy hallotta, hogy a fia alkotás helyett ismét erőszakra használja az erejét...

Másnap napkeltekor éppen nem esett az eső, így Kaszás egy kapkodva befalt reggeli után meglódult, hogy minél hamarabb meginduljanak a lomha szekerek az észak felé tekergő utakon. Özgür és Berker lovag hamar kilovagoltak, hogy felmérjék a terepet, Irmingard úrnő pedig bosszúsan sürgette a kábán-kimerülten kóválygó szolgálkat, akik a kápolna kemény padjain kaptak fekhelyet és így nem igazán tudták kialudni magukat.

Felsőgermes szántóföldjeinek a szélénél Nasrin elsietett kelet felé, hogy Skogos falujában értesítse Kyrtrud szüleit a leányuknak a vadásszá avatásáról. Kiri szívesen követte volna a másik alakváltót, de a fürge farkas nem akart a tulok sebességéhez igazodni, Kaszás pedig a fejét csóválva emlékeztette a szőke lányt arra, hogy a falu úrnője rossz néven venne egy ilyen látogatást...

A farkas távozása után nem sokkal újból eleredt az eső, ami most viharos, cudar széllel együtt érkezett és mindenfelé kifektette a vetést. Kyrtrud vadállati ereje többször is kulcsfontosságúnak bizonyult: a vadtulok kiszabadított két szekeret a sárból, továbbá félretolt egy odvas, nyomorult fát is, amely az útra dőlve akadályozta volna a továbbhaladást.

A délelőtti égszakadást ebéd után két másik, hasonlóan vad vihar követte, amelyeknek köszönhetően az erdőkből recsegve hajladoztak a fák ágai, a földutakon keresztül pedig habzó vízfolyások hömpölyögtek.

Néhány babonásabb alak már balszerencséről és a vadon haragjáról beszélt, de a vadászok többsége némán dacolt az ítéletidővel.

A nap folyamán a társaság a hátralévő táv felét tudta megtenni, így estére egy Hagangeld nevezetű kis faluba érkeztek. Itt a köpcös, kopasz, mogorva földesúr egy dombtetőre épített tornyocskában lakott, amely jól védhetőnek tűnt, de legfeljebb öt-tíz vendégnek biztosíthatott volna helyet.

Végül a kis kőtorony szabad szobáit Irmingard úrnő, az Almáskerti házaspár, a vén és tiszteletreméltó Runemund atya, továbbá a kényelemért harciasan küzdő Aintza nővér foglalták el; a többiek pedig az uraság parancsára a falusi házakban kaptak szállást.

A parasztnak morgolódva fogadták a nyakukba szakadó hívatlan vendégeket, de végül azért megosztották az egyszerű vacsoráikat és kerítettek valami fekhelyeket a szolgálknak és papoknak. A vándorok többsége jól elfáradt a nyögvenyelős, sárban gázolós út során és hamar ledőlt aludni, de egy ekkora társaság érkezése azért mindig járt néhány zűrös helyzettel...

Az egyik galiba Kabához kötődött, aki cirkalmas szóvirágokkal hízelgett egy parasztlánynak; de az eleinte jó kedélyű házigazda behozott egy vasvillát a trágyadomb mellől, így a titoklátó nem merte megvizsgálni, hogy mi rejtőzik a szemrevaló leány ruhái alatt.

Ezzel szemben Tarholmi Urdin éppen fordított helyzetbe került, amikor az öt vendégül látó fiatal özvegyasszony felfigyelt a daliás alkátára és drága fegyverzetére. Az ifjú vitéz mellett beszállásolt kocsis irigykedve nézte végig, ahogy a legény eleinte nem is ismerte fel a dús barna haját igazgató nő szándékait, aztán meg hirtelen hátrahőkölt, elvörösödött és elkezdte hadarva ismételtetni az „ÖRÖK IGAZSÁG, TISZTÍTSD MEG GYARLÓ ELMÉMET...” fohászt.

A kis házikót megtöltő hatalom dermesztő józanságot hozott és az úrfi döbbenete mellett az özvegy vágyait is elsodorta. Ezek után nyu-

godt, komor beszélgetés alakult ki, amiben mély kérdések is felmerültek. A fiatal vadász a zsinat csatlósai ellen hadakozva már megtapasztalta, hogy milyen a bajtársak elvesztése; de így sem tudott igazán bölcseket mondani a két gyermekét egyedül nevelő nő panaszaira.

Végül aztán sokdrangú panaszként szóba került az is, hogy egy kiszáradt öreg körtefa kivágása már hónapok óta halasztódik, a tette kész lovag pedig lecsapott a lehetőségre és elkérte a szabadkozó házi-asszonytól a fejszét. A kertben Urdin erőteljes mozdulatokkal támadt rá a zömök fatörzsre, aztán pedig lassan, de biztosan ledarabolta a göcsörtös ágakat is. Az órákig tartó küzdelmet nehezítette a szemerkélő eső, a csípős szél és az éjjeli sötétség is, de az ifjú vitéz ragyogó szent tüzet idézett az egyszerű szerszám pengéjére és fáradhatatlanul dolgozott.

Kaszás eközben a szomszédos kunyhóban forgolódott álmatlanul, és bosszúsan töprengett azon, hogy ki lehet az az idióta, aki fát hasogat az éjszaka közepén...

A toronyban éjszakázó vendégek még Kaszásnál is rosszabbul aludtak, hiszen Runemund összeszedett valami meghűlést és újra meg újra csúnya köhögéssel riasztotta fel a társait. Jodhilda alaposan megvizsgálta a sovány vénember betegségét, de arra a következtetésre jutott, hogy nyugodt pihenésre és meleg hársteára van szükség, a kézrátételes gyógyítás viszont csak feleslegesen terhelné a szervezetet.

Reggel újból kiadós esőzések sújtották a vidéket, így Irmingard úrnő úgy döntött, hogy nem folytatja az utazást és inkább a beteg rokona mellett marad néhány napon át. Ezzel Sebesdomb érdekeinek a képviselője Radhelm lovagra maradt, aki határozott léptekkel vonult ki az esőbe, hogy összeterelje a társaságot a szekereknél.

A szolgák között egy hevesvérű legény megszökött és elbújt valahol, a többiek pedig kimerülten, de tehetetlenül folytatták a gyötrelmes utat. Most már a bosszúságaikat túlvilági hatalommal tompító papok között is egyre többen mondogatták azt, hogy ez az időjárás egyszerűen

nem alkalmas az utazásra.

Radhelm megértette a panaszokat és egy nagyobb településen lehet, hogy valóban kivárta volna az esőzések végét, de Hagangeld falujában egyszerűen nem fért el ennyi ember...

Kyrtrud ezen a napon is hasznossá tette magát az útra dőlt fák és gallyak eltávolításával, valamint az elakadt szekerek kiemelésével; amit még Radhelm lovag is elismerően méltatott. Az ifjú alakváltó megítélését árnyalta, hogy az erőpróbák között általában emberi testben, anyaszült meztelenül sétálgatott és azt figyelte, hogy melyik szent ember mennyire gyorsan veszítette el az egetől kapott csodálatos türelmet.

Az alakváltók meztelenkedése széles körben elterjedt dolog volt, hiszen bizonyos helyzetekben így volt kényelmes és a vadonhoz kötődő merész alakok általában füttyültek a tömegek véleményére. Ennek ellenére Aintza nővér és Arnass mester is cirkalma szentbeszédekben érvelt a szemérmetlen viselkedés ellen, amit Kiri széles mosollyal végighallgatott, de csak azért sem követett.

Kunidana sokkal rosszabbul viselte az ítéletidőt, ami sáros vízben áztatta a szürke csizmáját és vad szelekkel rángatta a ruháit. Az északi hóviharok legalább kihívást jelentettek és hordoztak egyfajta fenséges, hűvös szépséget; ez a langymeleg és mocskos esőzés viszont csak kicsinyes, komolytalan bosszúságokat hozott...

Az ifjú papnő fejét teljesen elrejtette a zárt fátyol, de a menetelés fásult, gépies mozdulatai így is láthatóvá tették az ingerültséget. Amikor Kiri éppen arra járt, felfigyelt a máskor oly tökéletes riválisának a hangulatára és kihasználta a helyzetet:

– Mi van, királylány? Nem tetszik, hogy fagyos hatalom helyett frissítő víz jön az egeből?

– Miért nevezel királylánynak? – kapta fel a fejét az ázott papnő.

– Azért, amiért Kaszás meg a többiek... Szép vagy, kényeskedsz, és nagyra tartod magad...

Kunidana egy kis ideig töpregett, körbenézve meggyőződött arról, hogy senki más nincs a közelben, majd a lelkébe hívta az égi békeséget és megszólalt:

– Kaszás azért hív királynak, mert az vagyok.

– Micsodaa?? – fakadt ki a meztelen alakváltó elkerekedett szemekkel, ahogy megmarkolta a másik leány vállait, hogy meggyőződjön arról, hogy hús-vér lényel beszél.

– De akkor mit keresel itt – intett Kiri a sárban úszó út, az árokparton burjánzó bogáncsok és az esőverte búza felé –, ahelyett, hogy az udvarban dőzsölnél és mulatoznál?

– Az anyám alakváltó volt és Ulfeus követője – magyarázott a fiatal papnő száraz, szomorkás hangon. – Nyolc éve megölték; sokak szerint a királynő küldte a gyilkosokat. Azóta csak a testvériségben tudják, hogy én túléltem...

Kyrtrud lehajtotta a fejét és töpregett egy keveset, majd hirtelen előrelépett és átölelte a királynőt. Kunidana először nagyon meglepődött, de aztán hagyta, hogy a lelkében a dermesztő nyugalom helyét átvegye a fogadott testvérétől kapott szeretet...

18. Az elveszett legények

Késő délután még egy élénk vihar söpört végig a dombok között, de a vadászok ekkor már közelinek érezték a céljukat, így az ézengéssel és süvítő széllel dacolva is siettek tovább, hogy minél hamarabb megérkezzenek Bogátra. Végül aztán egy kanyar után felbukkant a falu büszkesége, a sűrű kőből emelt templom...

A faluszéli kertek között sétálva Kullán atya büszkén magyarázta, hogy a nyolc öl magas, lapos tetejű harangtorony már évszázadok óta áll; a támpillérekkel körülvett, félköríves szentély-részben végződő fő-

épületet pedig a jelenlegi uralkodó anyjának, Erinburga királynőnek az idejében építették az úri család és a jómódú pásztorok által összeadott pénzből.

Bogát nagyjából ötször akkora település volt, mint Hagangeld: a völgyekben fekvő szántóföldek és a dombokon legeltetett nyájak több, mint négyszáz lélek megélhetését biztosították. Ezeket az áldásos lehetőségeket a falut körülvevő akadályok ellensúlyozták: észak felé titokzatos lények rejtőztek a Lassú-víz nádasaiban, keleten sötét erők uralták a burjánzó erdőket, nyugat felől pedig a Cséplaki család erőszakos csatlósai zargatták a pásztorokat.

Egy ilyen eldugott falu számára hatalmas esemény volt az, hogy egyszerre több tucat idegen érkezett közejük, akik ráadásul nem is közönséges napszámosok voltak, hanem tapasztalt, bátor és a parasztokhoz képest jómódúnak nevezhető vadászok. Természetesen a zuhogó eső miatt a falusiak nagy többsége otthon lapított, de akadt néhány kalandra éhes fiatal, akik a templomtorony ablakából figyelték az utat, majd előjöttek, hogy üdvözljék a vándorokat.

A bogáti templom bejáratánál Kullán atya két tanítványa, a csontsovány, szőke Arigar és a tömzsi, kölyökképzű Niavinn üdvözölte a vadászokat. A templom már elő volt készítve a vadász-csapat elszállásolására: a padokat kupacba rakták a szószék mellett, a felszabadított helyre pedig hoztak pokrócokat, szalmával töltött zsákokat és néhány ágyat a vendégeknek.

A fáradt utazók között voltak, akik még a vizes ruhájukkal sem törődtek, ahogy letelepedtek egy-egy fekhelyen; Kaba mester viszont a szakállát csavargatva mérte végig a szentélyt eltakaró padokat, majd szúrós tekintettel fordult a falusi fiatalok felé:

– Azért nem kellett volna ezt a magasztos templomot közönséges hálólhelyként hasznosítani...

– Ez csak ideiglenes megoldás – válaszolt Radhelm, majd félretáncolt a kapun beáramló emberek útjából. – Amikor eláll az eső, majd felállítjuk a táborunkat közelebb a romokhoz.

– Túlbonnyolítottatok a dolgot – szólt közbe Jurann mély, lekezelő hangon. – Ha nem lettek volna a sátrakat hurcoló lomha szekerek, akkor már eljuthattunk volna a romokig és kiűzhettük volna a lidérceket.

– Sajnos egy ilyen rom feltárásához sok idő kell – válaszolt Kaszás. – A makacs bozót és a beomlott kövek felett nem lehet ítéletet mondani, a kibányászásuk pedig hosszú és unalmas munka...

Nem sokkal a vadászok érkezése után megjelentek néhányan a faluból és nagy kondérokban meghozták a vacsorát. A falusiak csatlakoztak az étkezéshez és kíváncsian kérdezték a barátságosabb vadászokat; kicsivel később pedig a földesúr, Bogáti Lodomir lovag is felbukkant, hogy köszöntse a társaságot.

A fiatal, de harciasnak tűnő nemesember nehéz lovaglócsizmában, egy szívós zöldes köpönyegbe burkolózva csörtetett be a templomba, végigmérte a vacsorázó népet, majd erőteljes hangon szólalt meg:

– Jó látni benneteket, derék vitézek! Ekkora csapattal Voldmark boszorkányait is elpusztíthatnánk...

– Annak mi haszna lenne? – kérdezett vissza Gotvik, ahogy oldalra fordult a padon és hátranézett.

– Két éve orvul meggyilkolták a szüleimet és a bátyámat – válaszolt a lovag száraz hangon, gyűlölettel eltorzult arccal –, és ha Makkoskő ura úgy parancsol, akkor újra alattomos gaztetteket fognak elkövetni. Ezen a vidéken csak akkor lesz békesség, ha kardélre hányjuk azokat a boszorkányokat, a vén szipirtyóktól az utolsó tanítványig!

– AZ ÖRÖK IGAZSÁG VERJE MEG ŐKET! – átkozódott Arnass hatalomtól zengő hangon.

– A romok megtisztítása után átmehetünk oda is rendet csinálni...
– morfondírozott Jurann egy fenyegető mosoly kíséretében.

– Most Sebesdombi Adalغان megbízásával foglalkozunk először – jelentette ki Kaszás, aki felállt és átlépte a padot, hogy a lovag felé forduljon. – Ha azt a feladatot teljesítettük, akkor felbérelheted azokat a vadászokat, akik az átokűzés mellett a boszorkányok elleni harcra is vállalkoznak.

Ladomir fintorogva fogadta a hórihorgas villámhívó válaszát, de aztán egy határozott mozdulattal bólintott, majd odament az asztal másik végénél ülő Kullan atyához, hogy átbeszéljen néhány apróságot a vendéglátással kapcsolatban.

Eközben Arnass testvér az asztal alatt megbökte a lábával Gotvikot, majd egy kérdéssel fordult a ráncos arcú, kopaszodó vadászhoz:

– Hol van ez a Voldmark?

– A makkoskövi uradalom legészakibb faluja, az elátkozott romoktól délre található. Aki nem fél a fenevadaktól és kísértetektől, az talán még az arrafelé burjánzó erdőkön át elsétálhatna oda egy napon belül.

A vén pap a magyarázat után harapott egy nagyot a kenyérből, de a rókaképű hitszónok tovább kíváncsiskodott:

– Mikor jártál arrafelé?

– Nemrég – válaszolta Gotvik tele szájjal.

– És mit csináltál a boszorkányok között? – kérdezett vissza Jurann meglepetten. Eközben már Urdin, Jodhilda, Özgür, Kyrtrud és Kaszás is a ráncos erdőjáró felé fordultak, aki bosszús arckifejezéssel folytatta a magyarázkodást:

– Nem mentem el Voldmarkig, csak Skogos falujában akartam megkeresni azt az elátkozott medvét, de hát a tisztelt vezetőnk már két nappal az érkezésem előtt végzett a fenevaddal...

– Bocsánatot kérek, hogy elküldtünk oda – magyarázkodott Jodhilda. – Csak a távozásod utáni napon tudtuk meg, hogy a fenevadat ilyen gyorsan leterítették. Remélem, hogy most több szerencsével jársz majd...

Gotvik egy bólintással és egy fanyar mosollyal nyugtázta a jókí-

vánságot, majd megmerítette a kanalát a tányérjában és folytatta a vacsorát...

Vacsora után előkerült Nasrin is, aki a skogosi látogatás után a fenyvesdombi kolostorban éjszakázott, aztán pedig egyenesen jött Bogátra, átszelve Voldmark szélső legelőit és az elátkozott romokat rejtő lakatlan völgyet.

A hírvívó a hosszú és fárasztó út háromnegyedénél jutott el a templom helyére, ahol annyit azért megtett, hogy visszatért az élesebb látást biztosító emberi testbe, de azzal már nem bajlódott, hogy bemásson a vizes és szűrős növényzet alatt lapuló kőfalak közé.

A vadászok közül sokan faggatták az alakváltót arról, hogy mit látott a romok között, de a válasz mindig csak annyi volt, hogy „Gazt, bozótot, sarat, esőt.” Két évszázad után a felszínen még egy sasmadár sem láthatott volna semmi érdekeset; a mélység titkait és kincseit viszont csupán a homályban lakozó kísértetek ismerhették...

A következő reggelen éppen nem esett az eső, de továbbra is borult volt az ég és sárosak voltak az utak, így Radhelm és Kaszás úgy döntött a reggeli mellett, hogy még nem állítják fel a sátrakat. Berker lovag az egyszerű, de tápláló reggeli után visszalovagolt Hagangeldbe és beszámolt a társaság sikeres érkezéséről, majd Irmingard úrnő kérésére továbbment Sebedombig, hogy Adalgan nagyurat is értesítse.

A parasztok között elterjedt az a hír, hogy Jodhilda személyében tapasztott gyógyító érkezett a faluba, így a nemesasszonyt ide-oda hívo-gatták a faluban. Radhelm lovag gyanakodva figyelte a feleségét kérlelő sáros, csapzott férfiakat és nőket, de nem kergette el őket, hiszen tudta, hogy csak az számíthat igazán hűséges szolgálatra, aki kiérdemli a nép jóindulatát.

Jodhilda utoljára tíz éve gyógyított ennyit egyhuzamban, amikor még az óbányai Szent Aintza ispotályban dolgozott a házassága előtt, de nem hátrált meg a kihívás elől, hanem szorgalmasan megvizsgált és kezelt minden panaszt, a fejfájástól kezdve egészen a makacs székrekedésig.

A különféle kórságok kúrálása estig lefoglalta a házaspárt, de fizetésképpen összegyűjtöttek öt ezüstpénzt, két ebédet, három vacsorát, egy egészen jól kovácsolt tört és négy rikácsoló tyúkot. Almáskert ura forgatta a szemeit, ahogy egyre több furcsa holmit hurcolva kísérette a feleségét, de visszafogta magát és csak azt a parasztot utasította rendre, aki három kifejezetten bűdös kismalaccal akart fizetni.

Radhelm irányítása nélkül a vadászok többsége vagy ledőlt pihenni, vagy körbenézett a faluban és megismerkedett a helyiekkel. Az Igazság Fiai már kapcsolatban álltak Kullan atyával, és kihasználták ezt a napot arra, hogy terjesszék a tanaikat a nép körében.

Késő délelőttre a falusi pap a tanítványai segítségével összeterelt egy egészen szép tömeget a templom udvarába, ahol Arnass testvér tartott nekik egy magasztos hatalommal zengő prédikációt az egyetemes igazság természetéről.

Kaszás az udvar szélén, a torony falához támaszkodva hallgatta, ahogy a zigori hitszónok merev bölcselkedésre nevelte a népet a józan ész használata helyett, de lenyelte a bosszúságát és nem avatkozott bele a dologba. Sajnos Arnass figyelt arra, hogy ne mondjon ki egyértelmű eretnokséget; egy vita pedig csak a rókaképű pap malmára hajtotta volna a vizet...

Eközben Kunidana úgy döntött, hogy hasznossá teszi magát: segítségül hívta az egek tudását és kiderítette, hogy ki a legnagyobb pletykafészek Bogáton. Sokász néne először alaposan kifaggatta a fiatal

papnót a vadász-csapatról és az út közben felszedett hírekről, de aztán örömmel vállalkozott arra, hogy ebéd után elmesélje a vadászoknak az elátkozott gyűrű történetét.

A kék kendőkbe és szoknyákba burkolódzó, mosolygós parasztasszony jóízűen fogyasztotta a vadászok ebédjét, majd Kullan atya rosszálló tekintetét figyelmen kívül hagyva felmászott a padkupac mellett magasodó szószékre, és határozott hangon szólalt meg:

Üdvözöllek benneteket, vitézek és bölcsek!

Ez a zűrös ügy még tavasszal kezdődött, amikor Hosszú Miktulf a tizenötödik születésnapján csúnyán kifecamította a bokáját, miközben éppen az unokahúgossal, Brittával táncolt. A javasemberünk a gyógyításért cserébe egy kisebb szívességet kért, amit az aratás kezdete után nem sokkal, a legnagyobb mezei munkák közepén hajtott be.

A szívesség annyi lett volna, hogy Miktulf lemegy a Csősz-patak völgyébe, kiás néhány tő macskafüvet és visszahozza őket a gyógyítóknak. Ez nem tűnt túl veszélyes feladatnak, hiszen a patak az átkozott erdők legszélén eredt és meleg nyári napokon, délidőben még a fenevadak sem mozgolódtak.

Másnap Miktulf elvitte otthonról az ásót, és dél körül elindult lefelé a patakparton. Ha tényleg csak a macskafüvel törődött volna, akkor hamar megjárhatta volna az utat, de kíváncsi gyerek volt és csak késő délután került elő, lihegve és kifulladásra, macskafű és ásó nélkül.

Amikor kijött a fák közül, két másik pásztorlegény éppen a nyáját itatta a Csősz-patak forrásánál. Az egyik pásztor, Zumar, a szerencsétlenül járt cimborájával tartott, hogy elkísérje a gyógyítóhoz, a másik, Dervin, pedig a forrásnál maradt a birkákkal. Zumar úgy mesélte, hogy Miktulf eleinte csak lihegett, köhögött és próbált sietni, de aztán a szántóföldek határában ledőlt egy füves lejtőre és elővette a ruhájába rejtett aranygyűrűt.

Ekkor a szerencsétlen legény már alig kapott levegőt, így csak annyit

tudott kinyögni, hogy „A romoknál találtam...” és „Add Brittanak...”, majd kilehelte a lelkét. Zumar elvette a gyűrűt a halott társától, de az átkozott ékszer égette az ujjait, így nagy ívben behajította azt a közeli szakadékba, majd Kullan atyához szaladt, hogy megmeneküljön a rontástól.

Amikor a fiú holttestét visszahozták, a Hosszú család nagyon megdühödött és a javasember vérét követelte. Ladamir teljes harci díszben lovagolt ki, hogy lecsillapítsa őket, de aztán ítéletet mondott a gyógyító felett, száműzte a faluból és Miktulf rokonainak adta a telkét.

Két nappal ezután Kullan atya eltemette a szerencsétlen legényt, majd elkezdte tervezgetni, hogy segítséget kér a nagyúrtól a romok megtisztítására. A faluban mindenki támogatta a tervet, hiszen egy ilyen vállalkozás után hasznos földekhez juthatnánk.

Ahogy haladt a szervezkedés, már mindenki azt hitte, hogy lezárult a gyűrű története, de aztán négy nappal ezelőtt Zumar eltűnt a faluból. Ahogy körbekérdeztek az emberek, kiderült, hogy reggel nyugatra, Cséplak felé szökött egy nagy tarisznyával, és a kisöccsén keresztül azt üzent a szüleinek, hogy a Szent Városba megy szerencsét próbálni. Sokan azt mondták, hogy ezt is az átkozott gyűrű befolyása okozta...

Ladamir lovag üldöztetni akarta a legényt, de Zumar apja, aki egy jó módú, de lágyszívű pásztor volt, inkább átadott húsz birkát az uraságnak és ezzel kivásárolta a legény szabadságát.

És ezzel még mindig nincs vége a történetnek, mert tegnap délelőtt a másik legény, Dervin is elszökött a cimborája után...

– Ez aljas rágalom! Dervin sosem tett volna ilyet! – szólt közbe egy nagydarab, kopott inget és gatyát viselő paraszt az ajtó mellől.

Sokász néne szúrós szemmel nézett az ingerült férfira és a mellette álló, kimerültnek tűnő nőre; a vadászok viszont kíváncsian fordultak a közbekiabáló felé.

– A fiunk valóban elhagyta a falut tegnap délelőtti – magyarázott Dervin apja –, de nem Cséplakra szökött, mint az az átkozott cimborája, hanem a romokat akarta megnézni közelebről. Még ásót és csákányt is vitt magával, és azt mondta, hogy estére visszatér.

– Nem tudjuk, mi történhetett vele a sötét erdőben... – tette hozzá az édesanya, görcsösen tekergetve a haját eltakaró sötétkék kendő sarkát.

– Kedves szülők, bőven elég, ha Lodomir lovag előtt színészkedtek – szólta vissza Sokász néne gúnyos hangon. – Persze megértem én, hogy nektek a gatyátok is rámenne, ha kivásárolnátok a fiatok szabadságát...

– Hogy képzeled...?! – mordult fel az apa felháborodottan, de Kaszás két hosszú lépéssel előtte termett és megakadályozta, hogy a férfi pofozkodással vezesse le a haragját.

– Nyugalom, jóemberek! – kiáltott fel a vén mester egy mély lélegzetvétel után. – Az összegyűlt vadászokkal mindkét útirányt megvizsgáljuk és mindkét legényt előkerítjük. A nehezebb feladat Zumar megtalálása lesz, akinek négy nap előnye van, így a jelenlévők közül Nasrinnak és Özgürnek van esélye arra, hogy utolérjék.

– Bocsánatodért esedezem, mester – szólalt meg Özgür egy mély meghajlás kíséretében – de nincs tudásom erre a feladatra. A kíséreteteket kiűzöm, de egy engedetlen legénnyel nem tudnék mit kezdeni, különösen ezeken a tájakon, ahol nem ismerem a szokásokat. Ha kívánod, akkor azt tudom vállalni, hogy átadom a lovamat valaki másnak.

– Nem szükséges – vágta rá Nasrin határozottan – én egyedül is összeszedek bármilyen legényt.

Kaszás gondolkodott egy keveset, majd válaszolt az alakváltónak:

– Vidd magaddal Kunidanát! Hasznodra válhat a sokoldalú tudása...

– Valóban hasznos lehet – morfondírozott Nasrin – ha megint megtámad egy őrült fanatikus...

Urdin felpattant és fémes csikorgással kezdte előrántani a kardját, de Jurann egy határozott mozdulattal megragadta a vállát és visszanyomta a lobbanékony ifjút a padra.

A közzjáték után Nasrin és Kunidana felkeltek, hogy nekivágjanak az útra; Özgür pedig utánuk sietett, hogy lovat és lovaglásra alkalmas tartalék ruhát adjon a papnőnek...

19. A rothadó erdők

Nasrin és Kunidana távozása után Kaszás megszervezte az elátkozott romok felé vezető völgy átvizsgálását is. Dervin szülei hálálkodva kérelték a „szent vitézeket”, hogy hozzák vissza a vakmerő fiút az erdőből, amit a vadászok hol fintorogva, hol bólogatva fogadtak.

A kérés nem volt teljesen reménytelen, de a vadászok többsége azért inkább a romokat akarta megnézni, és csak másodlagos kérdésként kezelte az eltűnt legény ügyét. Az indulás előtt kellett egy kis készülődés, hiszen például Kaszás sem akarta tönkretenni az elegáns villámhívói köntöst, amit az ebédnél viselt.

A tapasztalt vadász végül a falusiakkal alkudozva kerített egy községes barnás inget és egy bő gatyát, amelyekben sokkal kényelmesebben mozoghatott, de úgy nézett ki, mint egy kivénhedt pásztor. Eközben a többi vadász is vagy felkészült az útra, vagy félreeső helyekre húzódott, ha úgy érezte, hogy inkább szeretne kimaradni az erdei sétából.

Végül aztán összeállt a csapat: a vén ítélező-mesterhez csatlakozott Kecskés Gotvik a dárdáival és torzonborz kutyájával; Tarholmi Urdin lovagi fegyverzettel és csillogó láncingben; Jurann felajzott íjjal és teli tegezzel; Kyrtrud a hatalmas állati alakjában; továbbá Özgür és Aintza is, akiknek nem volt látványos fegyverzete, de szintén kíváncsi-an készültek az erdőjárásra.

Az utat Kullán atya egyik tanítványa, a sovány Arigar mutatta, bár a vadászok valószínűleg a beszámolók alapján is megtalálták volna

a legelők szélén álló csőszházat, a rozoga házikó alatt fakadó forrást, és az erdőbe bevezető patak völgyet.

Az ítéletidő nyomai errefelé is látványosak voltak: az utakat csúszós sár borította, a völgyben pedig sok fát kifordítottak a viharos szellőkészek, hiszen a köves, átázott talajban nem tudtak eléggé megkapaszkodni a gyökerek. Gotvik átkozódva állapította meg, hogy a Dervin szüleitől szerzett ing teljesen feleslegesnek bizonyult, hiszen a bőséges esőzések rég elmostak minden szagnyomot.

Az erdőben a talajt vastag, összeázott avarréteg borította, az eget pedig eltakarták a tölgyfák göcsörtösen tekerdő ágai és dús levelei. A kidőlt fák, bozotos területek, talajból kiemelkedő sziklák, meredek lejtők, vízmosások és más akadályok miatt a társaság sokszor elhagyta a patakmedret és ide-oda tekeregve kereste a romok felé vezető utat.

A völgy növekedést és rothadást ígérő illata a vadon hatalmát hirdette, így a fiatal Arigar szent imákat mormolt az orra alatt, hogy megőrizze a nyugalma. Özgür, aki a közelmúltig a végtelen pusztákon élt, szintén aggódva figyelte burjánzó növényzetet; a többi vadász viszont éber, de magabiztosan gázolt át az avaron, sáron és kisebb növényeken.

Amikor a társaság már egy órája tekergett az erdőben, Kyrtrud belépett a többiek elé, visszatért az emberi alakjába és egy kérdéssel fordult a csapathoz:

– Már jó ideje figyelem, hogy egy természeti szellem kisugárzása tölti be az erdőt. Ti is érzitek ezt?

– Számítottam erre – vágta rá Jurann mély, megvetéssel teli hangon. – Ezért is hívtam lelkembe az igazság tüzeit, hogy megóvjam magamat a vadon hazugságaitól és bűvös befolyásától.

– Vámpírok ellen ez jó terv – válaszolt Kaszás kioktatón –, viszont a vadonban értékes, ha megfigyelheted a kóbor lelkekből kiszivárgó érzéseket és például időben kiszagolod egy fenevad fészket. A lelki tisztaság nem sokat ér, ha közben a testedet szétszaggatja egy medve...

Urdin és Jurann elutasító, ellenséges tekintettel néztek, a többiek viszont bólogatva fogadták a vén mester tanácsait. Pár pillanattal később Kyrtrud szólalt meg, folytatva az eredeti kérdést:

– Valahogy furcsa ez a hatalom... Egyrészt annyira mohón éheznek, hogy még a fűrészpont is megenné, de közben mégis lapul benne valami fondorlatosság...

– Valóban érdekes – válaszolt Aintza nővér, majd odasietett az egyik öreg tölgyfához és a kéregre illesztett tenyérrel fohászolni kezdett:

– HOLTAK SEREGEI, SEGÍTSETEK TUDÁSOTOKKAL ÉS ADJATOK MEGTISZTÍTÓ TÜZET, AMI MEGKERESI ÉS KIŰZI A VADON EREJÉT!

A papnő ráncos ujjain hófehér lángok táncoltak, amelyek beszívárogtak a fatörzsbe, majd szétterjedve többfelé is felvillantak az odvakban és repedésekben. Mindenki némán, mozdulatlanul figyelt, így hallani lehetett a halk recsegést és feltűnő volt, amikor egy sárgás tapló megroppant és lehullott a magasból.

Egy perccel később szurokszínű lé kezdett szivárogni a tölgyfa néhány sérüléséből, a vén szelleműző pedig elégedett mosollyal engedte el a törzset és fordult a társai felé:

– Ahogy gondoltam, ez a vad lélek nem a növényeket, hanem az alattomosan burjánzó, mindent megrontó taplógombát táplálja életerővel. Szerencsére egy lomha, szunnyadó erőnek tűnik, de nem szeretném, ha megfertőzne és engem használna a hatalmának a kiterjesztésére...

Tíz perccel később az elöl menetelő Jurann mester hirtelen megtorpant, lehajolt, és visszafordulva felmutatott egy ást:

– Ezt nézzétek!

A nagydarab íjász mögött először Kyrtrud érkezett, aki vaksi tulokszemeivel nem sokat látott volna az egyszerű, de szívós szerszámból, így visszatért emberi alakjába. A lány lesöpörte a tenyereiről az ázott, megfeketedett leveleket, majd azonnal kíváncsiskodni kezdett:

– Ezt vajon melyik legény hagyta itt?

– Az ott... alvadt vér? – kérdezett Kaszás, ahogy közelebb jött és a csontos ujjával rámutatott egy foltra az ásó vasfejének azon az oldalán, ami a talaj felé fordulva nem kapott esőt.

– Annak tűnik... – helyeselt Gotvik fenyegető mosollyal.

– Akkor már csak az a kérdés – morfondírozott Aintza nővér –, hogy milyen lénynek a vére?

– És hol van most az a *lény*? – tette hozzá Kiri, az utolsó szónál Aintza rekedt hangját utánozva.

Hirtelen hangosan megzördült egy távoli bokor, amire a gyakorlat-tabb vadászok hátraugrottak, és védekező állásba helyezkedtek, az ifjú Arigar pedig a nedves avarba vetődött.

A vadászok a szemeiket meresztve pásztázták a kidőlt fákat, a lejtőn felettük található sziklákat és a távolabbi bozótos részeket, hiszen az elátkozott erdőben bármelyik fedezékből előugorhatott volna egy ádáz fenevad. Végül aztán Gotvik törte meg a feszült, kínos csendet:

– Ez valószínűleg csak egy rohadék madár volt, de jobb, ha óvatosak leszünk...

A két ítélkező bosszúsan pásztázta a felettük összezáró lombokat, majd egymásra néztek és feljebb másztak a lejtőnek arra részére, ahol a sziklák és bokrok közül már látni lehetett az eget. Jurann szívós bőrruhákat viselt, így nagy recsegés-ropogás kíséretében tört át a bozóton, majd felkapaszkodott egy derékig érő kőre és egy vékony hegyű nyílveesszőt az ég felé emelve imádkozni kezdett:

– ÖRÖK IGAZSÁG, ADJ DERMESZTŐ TÜZET, AMELLYEL VILÁGOSSÁGOT HORDOZHATOK A SÖTÉT LOMBOK ALATT ÉS ELPUSZTÍTHATOM AZT, AMI PUSZTULÁST ÉRDEMEK!

A hófehér villám hatalmas robajjal sújtott le az egekből, majd sercege megállapodott a nyílhegyen.

Eközben Kaszás is kijutott a lombok alól egy kerülő úton, ahol kevesebb szúrós növény volt és csak néhány szederágot kellett a bottal

félrelökni. A vén ítélkező tiszteletteljesen végighallgatta a másik imádságot, majd a magasba emelte a botját és fohászkodni kezdett:

– HOLTAK SEREGEI, NYISSÁTOK MEG AZ EGEK KAPUJÁT ÉS ADJATOK HALÁLHOZÓ FEGYVERT, HOGY SZEMBESZÁLLHASSAK A LÉNYEK-KEL, AMELYEK AZ ERDŐBE TÉVEDŐ LEGÉNYEKET IS FENYEGETTÉK!

Az imádság végén ismét fülsértő robaj rázta meg az erdőt, Kaszás pedig magabiztos mozdulattal lendítette meg a fegyvert, amelynek a végén íves pengévé dermedt a túlvilág fehéren izzó hatalma.

Mire az ítélkezők visszatértek, már a többiek is megtették a szükséges előkészületeket: Özgür elővett egy ostort és a gyakorlás kedvéért lecsapott vele néhány apró, sápadt gombafejet; Kyrtrud újra vadtulokká változott; az ifjú Arigar aggódva, de elszántan markolta az erdőben talált ásót; Aintza nővér pedig testvériség hagyományos kis harci bal-táját pörgette a kezében.

Amikor Kaszás is visszaért a többiekhez, a kardját lóbáló Urdin vitéz nagy lendülettel megindult arrafelé, ahonnan a zajt hallották, a többiek pedig utánaeredtek, de széjjelhúzódtak a lejtő mentén, hogy nagyobb területet tudjanak átkutatni.

Kaszás és Özgür határozott léptekkel indultak el fölfelé a sziklásabb részre, Kyrtrud, Gotvik és a bozontos vadászkutya meglódtak lefelé, Jurann pedig lemaradt, hogy a ragyogó nyílveesszőjével leteríthesse a többiek által felhajtott lényeket. Aintza nővér és a sovány tanítvány pár pillanatig tanácstalanul figyelték a többieket, aztán besoroltak a nagydarab íjász mögé, ahol nem voltak láb alatt és biztonságban érezték magukat.

Pár percen át csak a sustorgó avart, recsegő bokrokat és egy-két felriasztott madár rikácsolását lehetett hallani, de aztán hirtelen a vadászkutya fájdalommal teli vonítása töltötte be az erdőt...

Gotvik a vállához emelt egy dárdát és éberren figyelte a burjánzó facsemetéket, amelyek között eltűnt a négy lábú társa; Tarholmi Urdin

pedig az arca elé emelt pajzzsal rohant le a lejtőn, hogy a bozótban gázolva megtalálja az ellenséget.

Az ifjú vitéz már csak két korhadó fatörzset talált a kis tölgyek sűrű csoportjában; hiszen a kutya kiszabadult és fejvesztve szaladt vissza a gazdájához, az erdei rém pedig véres karmokkal sietett utána.

Ahogy a két lábon járó, de görnyedt és vézna lény kilépett a fedezék-ből, Gotvik azonnal hajította is a dárdát, ami biztonságos magasságban átsuhan a kutya felett és mélyen belefűrődött a célpont mellkasába. Egy pillanattal később Jurann is lőtt volna, de Aintza nővér megállította egy földöntúli erejű paranccsal:

– ÁLLJ!

Az ítélkező döbbenet nézte a vénasszonyt, aki a következő pillanatban már belépett elé és lendületesen rohant az átlagos embernél kicsivel alacsonyabb szörnyeteg felé. A különös lény a testéből kiálló dárdával is fürgén közeledett, így Gotvik újabb dobás helyett előreszegezett egy dárdát és felkészült a közelharcra.

A távolabbi vadászok is siettek a küzdelembe, de Özgür és Kaszás messze voltak, Kyrtrud pedig egy meredekebb lejtőn megbotlott és nagy robajjal visszacsúszott. Amikor az erdei rém öt lépésnyire volt Gotviktól, Aintza újabb parancsot adott:

– GELDI HADI!

A ráncos arcú erdőjáró figyelmét elterelte a lejtőn guruló és már emberi hangon visítózó alakváltó és a halandzsát rikácsoló papnő... A szörnyetegre viszont nem hatott a különös parancs, így egy lendületes ütéssel oldalra lökte Gotvik lándzsáját, majd rávetődött a célpontjára. A vadász jobb kézzel elkapta a támadó bal alkarját, de fájdalomosan felszisszent, ahogy a bal csuklójába belemélyedtek az erdei rém éles karmai.

Az ütközés erejétől Gotvik hátrált egy lépést, majd hanyatt zuhant, a szörnyeteg pedig előreesett és így átpréselte a saját törzsén a mellkasából kiálló dárdát. A földön fekvő vadász ösztönösen belerúgott

párszor a rém jobb karjába és oldalába, majd lejjebb gurult a lejtőn, hogy távolabb kerüljön a ruháit szaggató karmoktól.

A szörnyeteg pár pillanattal később megpróbált feltápáskodni és a baltáját összevissza lóbáló papnő ellen fordulni. Ekkor azonban már megérkezett Urdin is, aki valahogy elhagyta a kardját a bozótban, de így is bőven elég erős volt ahhoz, hogy megragadja a korcs-ember bal csuklóját és egyszerűen a földre hajítsa az eltorzult lényt.

Kaszás liheget lassított le a hason fekvő rémség mellett, és érdeklődve figyelte a földön vonagló testet, amelyet barnás, pikkelyszerűen megvastagodott bőr és összeszáradt vér borított. Egy pillanattal megérkezett Jurann is, de ő nem a szörny-emberrel törődött, hanem Aintza nővére kiáltott rá:

– Mit műveltél, te boszorkány?! Tisztán lelőhettem volna a rémet, ha nem állít meg az egekből lopott hatalmad!

– Nézd, hogy összekarmolt ez a dög! – tette hozzá Gotvik, ahogy feltápáskodott és a vénasszonyra nézve felmutatta a véres csuklóját.

– TUDNUNK KELL, HOGY MIVEL ÁLLUNK SZEMBEN! – rikácsolt Aintza, égi hatalommal nyomatékosítva a nyers szavakat.

– Én azt mondom, hogy akaratrablással! – vágta rá a mester-íjász, masszív markával vállon ragadva a törékeny papnőt. A főbenjáró vád hallatán többen is felhördültek; hiszen más emberek megbűvölését és irányítását csak a különösen megátalkodott boszorkányok tanulták ki.

– A SZAVAIM CSUPÁN... – szólalt meg Aintza, de aztán elbocsájtotta az égi hatalmat, ahogy Jurann közelebb lendítette a végzetes szikrát hordozó nyílhegyet. – ...a holtak magasztos bölcsességét teszik érezhetővé mindenki számára. Arnass testvéred is hasonló képességet használ, csak ő megrekedt a széles körben ismert tudásszinten.

A nagydarab ítélkező Kaszás villámló pengéjére felnézve eleresztette a nővért, de aztán száraz hangon szólalt meg:

– Mi a tiszta Igazságot akarjuk követni, nem a te bölcselkedésedet. Ha ellenem vagy társaim ellen használod ezt a praktikát, meghalsz.

A fenyegetést pár pillanat csend követte, aztán Gotvik folytatta a kérdezősködést:

– És mi volt az a sötét varázsige, amivel a támadás előtt megzavartál?

– A Birodalom nyelvén parancsoltam a rémnek, hogy álljon meg; de nem értette meg...

Aintza nővér magyarázatát hirtelen megszakította egy éles, madár-vijjogásra vagy sikolyra emlékeztető hang. Ahogy a vadászok felkapták a fejüket, láthatták, hogy tőlük egy kőhajításnyival feljebb Özgür gyors mozdulatokkal hátrál egy csákányt lóbáló, mocskos, nagydarab alak elől...

Jurann félreugrott, hogy felhúzza az íját, de a sólyomföldi papnő egyedül is elbánt az élőhalottal: a fehér lángot húzó ostorral lesújtott a szörnyeteg csuklójára, félretáncolt az avarba hulló csákány elől, majd két villámgyors ütessel a mellkast és a halántéket is megcsapta a szent tűzzel. A megrontott test megtett még egy utolsó tétova lépést, de aztán összeesett és elterült a papnő lábai előtt.

Kaszás a biztonság kedvéért odasietett, hiszen ahol két élőhalott felbukkant, ott általában több is akadt; de senki és semmi nem zavarta meg a Özgürt, ahogy a legény összekarmolt, alvadt vérrel borított tarkójára helyezte a kezét és lágy hangon imádkozni kezdett:

– NAPMADÁR, NÉZZ LE REÁNK. FIVÉREM ÚTJA VÉGET ÉRT, SZÉLES SÁTRADBA MEGTÉRT. FOGADD BE A VENDÉGET, IRGALMAZZ A LELKÉNEK. ADJÁL BÉKESSÉGET.

A második összecsapás után Jurann egy hangos kiáltással magára vállalta az örökösödést, a többiek pedig összeszedték magukat, ellátták a sérüléseket és megvizsgálták a leterített lényeket. Urdin vitéz nem birtokolt gyógyító hatalmat, de korához képest meglepő gyakorlottsággal

kötözte be Gotvik és a vadászkutya felszínes, de csúnyán vérző sebeit.

Nem sokkal a harc után Kyrtrud visszatért, és elvállalta, hogy visszaviszi Dervin maradványait a faluban. Özgür és Arigar alig tudták megmozdítani a nehéz testet, így végül Kyrtrud megunt a szerencsétlenkedésüket, emberré változva bemászott a mocskos hulla alá, majd hason fekvé újra elindította az alakváltást.

A pusztákról származó papnő és a falusi pap-tanonc aggódva figyeltek, ahogy holttest kezei balra, lábai pedig jobbra lógtak a rút varázslattal megformálódó, majd imbolyogva feltápászkodó tulok-testről.

– Azért ennél többet érdemelt volna szegény... – jegyezte meg Arigar fintorogva, ahogy próbálta egyensúlyban tartani a vadtulok hátán keresztbe fekvő testet.

– Az élet egy ajándék – válaszolt Özgür szelíd, de határozott hangon.
– Szabadon rendelkezünk vele, de nem követelhetünk többet, mint amit kaptunk.

Eközben Aintza nővér a baltájával piszkálgatta a pikkelyes-karmos támadó testét, és alig törődött azzal, hogy fertelmes hullabűz terjengett a földön fekvő, erőtllenül vonagló lény körül. A rém egyértelműen emberi testalkattal rendelkezett, de az ujjpercnyi seszínű karmok és a hasonló anyagból megformált pikkelyek erős boszorkányságra, a gyógyító módszerek valamilyen elfajzott változatára utaltak.

Az alvadt vérfoltok és a rothadó sebhelyek világosan jelezték, hogy a korcs-ember már jónéhány napja élőholt volt, azonban a nővér arra gyanakodott, hogy az erdei rém már életében is birtokolta a különös testi elváltozásokat. Amikor Kaszás is csatlakozott vadász-nővérehez, felfigyelt a kis szörnyeteg halántékát beborító sárgás taplóra:

– Hasonló, csak keményebb kinövést láttam azon a medvén is, amit két hete ítélt el a Skogos melletti erdőben. Ezek szerint az is élőholt lett volna?

– Meglehet. Legtöbb élőholtat elkárhozott emberi lelkek mozgatják, amelyek csak emberi testeket tudnak jól használni; de egy ilyen utálatos gomba-szellem valóban képes lehet arra, hogy bármilyen dögöt behálózzon és járkáló bábbá tegyen...

A vizsgálat végén idős papnő megtörölte a baltáját a megfeketedett, vizes avarban; Kaszás pedig elegáns ívben lesújtott a ragyogó pengéjével és porladó hamvakká égette az eltorzult testet. Ahogy a túlvilági hatalom elporlasztotta a sárga taplót, láthatóvá vált egy nyílás, ahol egy hatalmas ütés egyszerűen lukat ütött a rém koponyacsontján keresztül.

– Nézzétek azt a sebet! – kiáltott fel Aintza nővér. – Ezt a rémet minden bizonytal Dervin sújtotta agyon a csákányával...

– Akkor viszont... – vágta rá Gotvik fintorogva – nem csak ez az egy karmolászos dög volt, és amelyik Dervinnel végzett, az most is itt lapul a dombok között. Induljunk meg visszafelé és legyünk nagyon éberek...

A visszaút aggodalommal teli, de eseménytelen volt; a faluban pedig Jodhilda a fejét csóválva fogadta, hogy a falusiak kórságai után a karmolásokat is kezelni kellett. Dervin testét lefektették a templom hűvös pincéjében a kőoltárra, Kullan atya és Arnass testvér pedig felkeresték a legény szüleit, hogy átadják a keserű hírt és az egék hideg hatalmával tompítsák a gyász keserűségét.

Az éjszaka folyamán a felhők még megsiratták a halott legényt egy kiadós esővel, de reggel a lustább vadászok már arra ébredhettek, hogy hasukra süt a nap a templom magas, keskeny ablakain keresztül.

A vadászok nem híresztelték különösebben, hogy mit találtak az erdőben, de reggelre azért szinte mindenki tudott már Dervin haláláról és az erdei szörnyeket. Sokász néne és a többiek, akik korábban hazugsággal vádolták a legény szüleit, most meghúzták magukat és büntudattal

a lelkükben emésztették a keserű hírt...

A reggeli vége felé összegyűlt néhány tucat kíváncsi falusi a templom kapuja előtt, úgyszólván néhány vadász kiment közéjük és elmesélték, hogy milyen lényeket találtak az erdőben. A beszámoló után Ladomir lovag is kiállt a tömeg elé és bejelentette, hogy Dervin vitézül küzdött az erdei rémek ellen és ezért harcosokhoz illő végtisztességet fog kapni.

A falu lakói a legény halála mellett karmos-pikkelyes szörny-emberről is sokat beszéltek. A többség természetesen a voldmarki boszorkányokat vádolta, akik ehhez hasonló lényt még nem küldtek harcba, de két éve veszett görényeket bocsájtottak szabadon Bogát határában, és azóta minden furcsa gaztett után őket gyanúsították.

Aintza nővér alaposan körbekérdezett a parasztok között, de csupán egyetlen vaksi anyóka emlékezett vissza arra, hogy kislánykorában látott egy hasonló lényt. Sajnos ez a történet nem árult el semmit a lény képességeiről, hiszen akkor csupán egy rothadó, de látványosan torz hulla került elő a Lassú-víz áradása után...

Arnass testvér eközben magabiztosan hirdette, hogy az erdőben talált lény a régi szentek legendáiban gyakran felbukkanó, de a jelenkorban már alig ismert sárkányfattyú volt. Bogát lakói borzongva hallgatták a történeteket arról, hogy a Birodalom sárkány-papjai elhurcolták az elítélt igazhitűek gyermekeit, sötét szertartásokkal megrontották a testet és elnyomták a lelki fejlődést, hogy aztán végül az így felnevelt kis szörnyetegeket uszíthassák a saját szülei és testvérei ellen...

Aintza nővér erősen elgondolkodott, amikor estefelé visszahallotta ezeket a meséket a parasztoktól. A Birodalom boszorkánymesterei valóban sok kísérleti alanyt meggyötörtek, amikor azt próbálták kitapasztalni, hogy hogyan lehet kiválasztott harcosoknak pikkelyes bőrt, megnövelt erőt, éles karmokat, mérges leheletet és hasonló rút előnyöket adni...

Persze ezen a vidéken utoljára Szent Kullan korában, két évszázaddal ezelőtt tevékenykedtek a sárkány-papok, de az erdőben lapuló titokzatos romok állítólag épp azóta álltak elhagyatottan...

20. A szőkevény útja

Amíg a Kaszás által összegyűjtött csapat keletre, az elátkozott erdő felé ment, addig Nasrin és Kunidana elindultak nyugatra, hogy Zumar nyomait kövessék. Özgür halványszürke kancája engedelmesen és gyorsan hordozta Kunidánát, így a papnő fél órával az indulás után már Cséplakon járt. Nasrin az állati formájában még gyorsabban odaért volna, de ruhák nélkül könnyen zúrós helyzetbe keveredhetett volna, így inkább ráhagyta a társára a kérdezősködést.

A cséplaki parasztok értékelték a fiatal vadász szépségét és nagyon szívesen elmesélték, hogy Bogát felől utoljára négy napja érkezett egy nyúlánk, fekete hajú, borostás pofájú legény, aki aztán azonnal továbbsietett nyugatra. A személyleírás jól ráillett Zumarra, így Kunidana megköszönte a segítséget és továbbsietett.

A segítőkész legények csalódottan néztek a gyorsan távolodó leány hátsója után, majd elkezdtek elméleteket gyártani arra, hogy vajon mit követhetett el az a fiú, hogy ilyen sürgősen üldöztetik. Néhány nappal később már az egész falu úgy tudta, hogy a tartományúr bajkeverő fattya járt közöttük...

Nasrin farkas-formában könnyedén megkerülte a falut, ahol lefeküdt az út menti puha fűben és kényelmesen bevárta a társát. Amikor Kunidana megérkezett és beszámolt a hírekről, a két vadász hamar felismerte, hogy Zumar valószínűleg egész nap nyugat felé utazott és a Nádasdomb mellett, a Szúnyogos-gázlónál jutott át a Sebes-vízen.

Egy tisztességes utazó számára ennél kényelmesebb lett volna a má-

sik lehetséges útvonal, ami délnyugatra, a sebesdombi rév felé vezetett; azonban a szökevénynek sokat jelentett, hogy ezen a helyi nép által használt kis átkelőhelyen elkerülheti Adalgan vitézeit és hamarabb elhagyhatja a nagyúr birtokát.

Összességében egészen jól felépített útiterv volt: Cséplakon a magányos legényt még átengedték, Leudvin lovagot vagy a csatlósait viszont feltartották volna a falvak között dúló viszály miatt; estére Zumar éppen elérhette Nádasvásárt; másnap pedig már elvegyülhetett a zarándokok között...

Nasrin úgy döntött, hogy visszaszalad Bogátra és jelzi, hogy Dervin nem járt errefelé; Kunidana pedig sietősen lovagolt tovább a Szúnyogosgázló felé, de azért egy-két faluban megállt és meggyőződött arról, hogy valóban erre járt a szökevény.

Estefelé Kunidana egy dombháton átlovagolva éppen megpillantotta a Sebes-víz távolban elterülő nádasait, amikor hirtelen farkasvonítást hallott a háta mögül. A papnő először ösztönösen vágtazni kezdett, aztán rájött, hogy csupán a társa tért vissza és megkönnyebbülten visszalovagolt az alakváltóhoz.

A Sebes-víz partjához egy süppedős, kátyús szekérút vezetett le a bokrok és nádasok között. A gázló alaposan rászorgált a nevére: a nádasokból gomolygó rajokban szálltak fel a szúnyogok, Kunidana pedig bosszúsan gondolt vissza arra, hogy miért nem hozott valami fátlat vagy kendőt...

A lendületesen hömpölygő folyó partján a farkas-alakban érkező alakváltó beleszagolt a vízbe, aztán a vadontól kapott merészséggel egyszerűen csak beleugrott a hullámok közé és átúszott a túlsó partra. Kunidana ennél óvatosabb volt: égi útmutatással kiderítette, hogy merrefelé legsekélyebb a víz, majd szelleműző zoltárokat énekelve lovagolt át a folyón.

– *Ez a dermesztés mire kellett?* – üzenté az alakváltó maró gúnnyal,

ahogy a szent ének végén visszafordult a társához. – *Láthattad, hogy engem sem evett meg semmi...*

Kunidana egy bólintással nyugtázta az észrevételt, majd megsarkantyúzta a lovát és továbbindult az úton. A farkas nagy lendülettel szaladt utána...

Nádasvásár kapui előtt Nasrin visszatért emberi alakjába és felvette azokat a laza, egyszerű ruhákat, amelyeket még Bogát falujában kértek el valami parasztlánytól. A kapualjban két kopott ruhát viselő, idősebb alak ücsörgött egy padon, akiknek csak az ócska sisakja és falhoz támasztott lándzsája utalt arra, hogy ők védik a várost.

Az örök már nem voltak teljesen józanok, de egy pénzért cserébe szívesen visszagondoltak arra, hogy láttak-e fekete hajú, nyurga parasztleányt a közelmúltban. Szerencsére errefelé csak a Szűnyogos-gázlón átkelő emberek és egy kis falunak a lakói jártak, így az egyik ór jól emlékezett arra a csúnyán sántikáló legényre, aki a nagy esőzések előtti estén érkezett a városba.

A szerencsétlen vándor a kapuőrök tanácsát követve az Ezüstsas ispotály felé indult; így most a két vadász is arrafelé sietett.

A ispotály egy nagy, de megkopott épület volt a város szélén, közvetlenül a temető mellett. Amikor a vadászok bezörgettek, egy perc várakozás után ajtót nyitott egy vérfoltos vászonköpenybe öltözött nő.

– Mi a bajotok?

– Egészségesek vagyunk... – válaszolt Nasrin.

– Szállás egy pénz fejenként, istálló három pénz. – hadarta a nagyjából negyven éves, hullafáradtnak tűnő gyógyító, majd a fizetséget várva előrenyújtotta a tenyerét.

– Egy legényt keresünk, aki itt járt...

– Tudásbővítő kúra, tíz pénz – válaszolt a gyógyító fásult hangon, továbbra is kitárt tenyérrel.

Nasrin leesett állal fogadta az összeget, amiért ő egészen Zigorig elszaladt volna egy friss hírrel; Kunidana viszont szótlánul belemarkolt az erszényébe és egy laza mozdulattal bedobott néhány érmét harácsoló gyógyító kezébe.

A szőke, alacsony nő a homlokát ráncolva nézett először a tenyerében csillogó négy ezüstérmére, majd a keleti ruhákba öltözött lányra. Kunidana továbbra sem mondott semmit, csak egy kimért mozdulattal végigsimította az övén függő baltát.

A gyógyító fintorogva tudomásul vette, hogy a csendes alkudozás véget ért, elrakta a pénzt, megfordult, és intett a vadászoknak, hogy kövessék. Kunidana pár pillanatig tétovázott, de aztán ráharkolta a kantárszíjat a bejárati lépcső korlátjára és otthagya Özgür lovát az épület előtt. Egy jó ló nagy kincs volt, de Nasrin könnyedén kiszagolhatott volna bármilyen tolvajt, különösen a város falai között.

Az épületen belül a vadászok átszelték az ágyakkal telezsúfolt nagy kórtermet, ahol még a rengeteg felaggatott gyógynövény sem tudta elnyomni a szenvedés szagát.

– Ez a hely még emberi alakban is gyomorforgató – panaszkodott Nasrin. – Büdösebb még egy istállónál is...

– Ha nem tetszik, dögölj meg – válaszolt a gyógyító tárgyilagos hangon.

Az ispotály feljegyzései a kórterem mögött, egy kis szobában voltak. A falakon lévő polcokban a kódexek mellett sokféle tégely és dobozka sorakozott; a kis asztalon pedig egy silány minőségű, de vaskos könyv feküdt felnyitva az írószerek előtt. A vadászok elmondták, hogy Zumar mikor érkezett és hogy néz ki, a gyógyító pedig visszalapozott egyet és a lámpás fényénél hunyorogva elkezdett keresgélni...

– Négy napja érkezett egy névtelen legény, fekete haj, sovány, köhögött, nem kapott levegőt... Kopasz Gotzon mester kezelte... tegnap meghalt, koldusok temetője, északi oldal. Ez lenne az?

– *A gyűrű átka őt is utolérte...* – üzent Nasrin a társának, egy fehéren derengő lidérc kísérteties képével kiegészítve.

– Nem, mi egy lesántult legényt keresünk – válaszolt a papnő a fejét csóválva.

– Nézzük csak... szintén négy napja jött, olvashatatlan név, fekete haj, magas, bokaficam, három pióca... Haizea kezelte...

A gyógyító egy pillanatra elhallgatott, majd rosszindulattal teli hangon beszélt tovább:

– Már emlékszem *arra* a legényre... megcsúszott a gázlónál, kiment a bokája, összeraktam neki, itt aludt, aztán reggel kiderült, hogy nincs pénze. Megmondtam, hogy akkor márpedig itt marad és tizenhat nap alatt ledolgozza a gyógyítás árát... Erre előkapart valami aranygyűrűt...

– Ezek szerint mégsem dobta a szakadékba... – mormolta Nasrin döbbenten.

– Az egész gyűrűt el kellett volna kérnem fizetségként – folytatta Haizea, aki észre sem vette a közbeszólást –, de a legény esküdözött égreföldre, hogy eladja valahol, és aztán visszajön fizetni. Aztán persze nem jött. Rohadjon meg ott, ahol van...

– Tudod, hogy hová ment?

– Ajánlottam neki két olyan kereskedőt, akik egy gyanús parasztgyerektől is megvennének egy aranygyűrűt. Jodohad mester a falakon kívül, a hentesek utcájában lakik, Zigori Umatis pedig nemrég költözött a főutca északi végén álló házba.

– Köszönjük – válaszolt Kunidana dallamos hangon. – Akkor most szeretnének szállást kérni, holnap meg felkeressük az orgazdákat.

– Csak magadnak meg a бүдös lónak fizess, én valahol máshol fogok aludni – szólt közbe Nasrin, majd gyorsan kibújtt az egyszerű ruháiból, felvette állati formáját és elszaladt.

Haizea szúrós tekintettel nézett a farkas után, ahogy az végigsuhant a kórteremben sorakozó ágyak között...

Másnap reggel Kunidana fintorogva elfogyasztotta az ispotályban reggelire főzött ízetlen, beteg gyomorra méretezett kását és a hozzá kínált kesernyés-fűízű teát; aztán megvárta, hogy visszatérjen a társa. A farkas orra előtt egy kopasz, izmos gyógyító nagy lendülettel zárta be az ispotály kapuját; így az alakváltó éles vonítással jelezte, hogy megérkezett és szeretne felöltözni.

A fiatal papnő nagy nehezen megnyugtatta a felháborodott gyógyítókat és azt a vénasszonyt, aki épp egy rút farkas-támadás miatt került az ispotályba; aztán bekísérte a vadász-testvérét és elkezdett felkészülni az orgazdák meglátogatására.

A városon belüli rövid utakon nem sok szükség volt lovaglásra, így Kunidana az ispotály rozoga istállójában hagyta a kölcsönkapott hátast és inkább a gyanús alakok kikérdezéséhez kérte a holtak segítségét. Az égbe szállt lelkek bölcsessége fokozatosan hozzákapcsolódott az ifjú papnő lelkéhez; Nasrin pedig fintorogva nézhette, ahogy a társa semmibe révedő tekintettel, mozdulatlanul ült a bűzlő kórterem sarkában, egy üres ágy szélén...

Kunidana a város északi végén álló, szépen felújított házat kereste fel, és azonnal elmondta a kapuhoz érkező cselédlánynak, hogy egy szökött parasztot keres. Zigori Umatis, a ravasznak tűnő, sötétszürke selyemköntöst és arany pecsétgyűrűt viselő kereskedő meglepően hamar fogadta a hívatlanul felbukkanó vadászt, de az égre-földre megesküdt, hogy nem tud semmiféle gyűrűről és sosem járt nála ez a legény.

A papnő nem érezte túl szavahihetőnek ezt az alakot, de egy rövid, cikornyás szócsata után felismerte, hogy nem tud más választ kisajtolni, így udvariasan elbúcsúzott és távozott. A ház kapuja fémes csattanással

zárult be mögötte...

Eközben Nasrin a déli városkapun kívül, a hentesek műhelyei között sétálva kereste a másik orgazdát. Ezen a környéken is az ispotályhoz hasonló szagok uralkodtak, azzal a különbséggel, hogy itt nem is próbálták tompítani a hullabűzt...

Egy kevés kérdezősködés után kiderült, hogy Jodohad egy viszonylag kisebb, de masszív épületben lakott és dolgozott az utca közepe felé. Amikor a vadász bezörgetett, egy hatalmas termetű, véres kötényt viselő, hegyes és hosszú kést lóbáló alak betessékelte egy homályos helyiségbe, majd bereteszte mögötte az ajtót. A szoba közepén balra álló pulton egy kecskének a megnyúzott teste feküdt, aminek a feje körül négyzetletű glóriát rajzolt az egyik ablakocskán beragyogó napfény...

Nasrin úgy érezte, hogy egy ilyen orgazda szoba se állna egy vadással, így azt hazudta, hogy a négy napja eltűnt szeretőjét keresi, majd elmondta Zumar személyleírását. A böszme alak hunyorogva és a homlokát ráncolva töprengett egy keveset, majd mély, meglepően barátságos hangon kezdett beszélni:

– Négy nappal ezelőtt a mesterem, Jodohad szolgálta ki a látogatókat. Gyere és kérdezzük meg, hogy mit látott.

A nagydarab férfi megindult a szoba közepéből hátravezető szűk folyosón, majd kitárt egy ajtót, ami kivezetett az épület mögötti udvarra. A telket két koszos, barnás kutya őrizte, akiket a hentes-segéd határozott kiáltásokkal próbált távol tartani a vendégtől.

Nasrin fintorogva figyelte, hogy ez a két erőszakosan ugató házőrző hová sülyedt a farkas-őseikhez képest; de végül húsz lépésnyi kutyapiszok-kerülgetés után épségben eljutott egy melléképületig. A melák hentes-segédet lefoglalták a kutyák, de egy pillanatra visszafordult és a nagykesével visszamatatott a fehérre meszelt kisebb épület masszív ajtajára:

– Oda kell bemenni... Nyiss be nyugodtan.

Nasrin félrehúzta a reteszt, kitárta az ajtót és benézett, de csak feketeséget látott és fojtogató bűzt érzett. A következő pillanatban irgalmatlan fájdalom sugárzott szét a mellkasából, aztán valami nagy erővel előrelökte a sötét helyiségbe. A sólyomföldi nő tompa puffanással esett rá egy puha, nedves, bűzlő kupacra, a háta mögött pedig nagy lendülettel csapódott be az ajtó.

Az alakváltó szívéből előtörő szenvedés feltüzelte a farkas-szellemet, ami nyers gyógyító hatalommal töltötte meg az átszúrt húst. A gondolatok azonban ennek ellenére is egyre homályosabbá váltak...

Nasrin a kínokkal és szédüléssel küzdve görcsösen keresett valami kapaszkodót... a keze beleakadt valami szőrbe... vagy inkább emberi hajba. Ahogy másik kézzel is odakapott, egy borostás, hideg arcot vélt kitapintani... de ezután már a nyers haraggal sem tudta megőrizni az öntudatát...

21. Az orgazda

Kunidana tíz percen át várakozott a városkapun belül, a megbeszélt találkozóhelyen és a zárdákban megszokott kedvtelen türelemmel figyelte az idegeneket, akik ki-be jártak a szürke kőből rakott boltívek alatt. Az egek hatalma jól tompította az ösztönös aggodalmakat, azonban egy idő után felerősödött a józan kételkedés is.

A vadon szeszélyeit követő alakváltók sosem voltak teljesen megbízhatóak, azonban Nasrin mindig is büszke volt a gyorsaságára... Egy ilyen fürge farkas csak akkor késhetett, ha épp a megszerzett zsákmányát őrizte – vagy netán túl veszélyes célpontba harapott bele...

Kunidana egy ösztönös mozdulattal végigsimította az övéen függő baltát, majd határozott léptekkel megindult a kapu felé. A rozoga padon ücsörgő örök a várakozás ideje alatt galád humorral ugráltatták a szegényebb alakokat, most viszont a csinos leányt azonnal útjára bocsájtották egy kedélyes jókívánsággal:

– Az égek vezessenek utadon, kisasszony!

A papnő visszanezített, illedelmesen biccentett, majd az elméjébe hívta az égbe szállt lelkek tudását, hogy megkeresse a hentesek utcához vezető utat. A holtak seregei azonnal felfedték, hogy a piszkos munkát végző mesterek a dél felé vezető országút bal oldalán laktak egy erdősáv mögött.

A papnő elismerő mosollyal nyugtázta, ahogy az égbe törő nyárfák és burjánzó bokrok eleven falat formáltak és szinte teljesen felfogták a bűzt hordozó fuvallatokat. A sűrű növényzeten a városkaputól egy jó nyíllövésnyire lehetett átkelni, ahol a Zigorba vezető országút délnyugatra felé fordult, a királyi út haladt tovább egyenesen délre, egy kisebb földút pedig lekanyarodott keletre és eltűnt a lombok alatt.

A kereszteződésnél Kunidana láthatta, hogy a „erdő” meglepően keskeny volt: a nagyobb fákból csak kettő-három fért el egymás mellett. A nyárfák és bodzabokrok között átvezető árnyékos utacskán kerülni kellett a pocsolókat és a süppedős sarat, de utána máris feltárult a hússal és bőrrel dolgozó mesterek életteli, de halálszagú lakhelye.

A kátyús, koszos út két oldalán összesen tíz nádtető, fehérre meszelt ház állt, amelyeket valószínűleg egyszerre szolgáltak lakhelyként és műhelyként. A papnőt először egy nagy bajuszú, derék sörhassal megáldott csizmadia fogadta, aki olyan cirkalmas hízelgéssel kínálta a portékáját, hogy még a magabiztos papnő is jócskán elpirult tőle.

A csizmadia házával szemben egy üres, elvadult telek állt, ahol egy izzadt és izmos, de kölyökképzű legény irtotta a gazokat egy silánynak tűnő kapával. Az út közepén egy szürkés kendőkbe burkolózó vénasszony vezetett egy öreg tehenet, ami lassan vánszorogva tette meg a hentes műhelye felé vezető utolsó utat.

Kunidana töprengett egy keveset, hogy kihez kéne fordulni, de aztán odasietett a legényhez, és dallamos hangon megszólította:

– Üdvözöllek, fivérem! Merre találok Jodohad mester műhelyét?

Az egyszerű gatyát és inget viselő, barna hajú, alig pelyhedző szakállú kölyök örömmel fogadta, hogy megszakíthatja a munkáját: rátámaszkodott a kapára, végigmérte a nála pár évvel idősebb leányt, majd széles mosollyal válaszolt:

– Te már a második vagy ma reggel! Az a nagydarab hentes ott abban a középső épületben lakik és dolgozik... Vigyázz vele, nem olyan buta, mint amilyennek kinéz!

Kunidana megszemlélte a zömök házikót, ami egy masszív ajtóval és két kis ablakkal nézett az utcára, majd visszafordult és feltett még egy kérdést:

– És a társamat láttad? Barna hajú, szívós... ?

– Igen, épp azzal a nővel beszéltem fél órája – vágott közbe a legény, majd tétovázva végigsimította az állát. – ...viszont azt is észrevehettem volna, ha azóta kijött volna a hentesből. Nem tudom, mit csinálhat ott ennyi ideig...

– Mindjárt kiderítem – vágta rá Kunidana egy elszánt mosollyal, majd elindult Jodohad háza felé.

– Légy óvatos! Túl szép vagy ahhoz, hogy a hentesbárd alatt végezd...

A papnő visszanézett, majd pár pillanat töprengés után megszólalt:

– Ha én se térek vissza, keresd Vasas Szent Ulfeus követőit. A testvéreim megjutalmaznak, ha hírt viszel a sorsunkról.

A legény egy pillanatig döbbenetesen bámult, majd egy határozott mozdulattal bólintott; Kunidana pedig elsietett, elegáns mozdulatokkal körbetáncolva a sáros foltokat.

A hentes-orgazda házánál a fiatal vadász bezörgetett a masszív bronzkopogatóval, amire szinte azonnal érkezett odabentről egy határozott, mély „Várj egy keveset!” kiáltás. Kunidana fintorogva fogadta a választ, de aztán a lelkébe hívta az égi békességet és szent türelemmel várakozott. Ez a pár perc épp elegendő volt arra, hogy levegye a balta

éles pengéjét védő fadarabkát, és elfordítsa az övet a dereka körül úgy, hogy a csupasz fegyver előlről nézve takarásban legyen.

Végül aztán kitérült az ajtó és előjött egy szőke szolgálólány, aki egy nagy, de üres tarisznyát emelt az arca elé, hogy álcázza kilétét. A fiatal vadász elengedte az izgatottan siető, magas lányt, majd belépett a homályos helyiségbe.

Az odabenn uralkodó vérszag elsősre hátborzongató volt, de jobb-oldalt egy megnyúzott kecske és sokféle változatos méretű húsdarab lógott a mennyezetre szerelt kampókról, ami azonnal érthetővé tette a dolgot. A szoba bal oldalát egy nagy, jobbra néző pult töltötte ki, ami mögött egy izmos alkatú férfi éppen elsuvasztott valami összehajtott ruhadarabokat. Néhány pillanattal később a nagydarab hentes felkelt, és mély hangon megszólalt:

– Üdvözöllek, kislány! Hogyan lehetek szolgálatodra?

– Jodohadhoz jöttem.

– Én volnék – válaszolt a férfi széles mosollyal. – Fáradj csak beljebb!

– Egy barna hajú, szívós alkatú, nálam kicsivel alacsonyabb, harminc év körüli nőt keresek – folytatta Kunidana, továbbra is az ajtó előtt állva.

A melák alak fintorogva fogadta a kérdést, alaposan megvakarta a kopasz fejét, majd tétovázva válaszolt:

– Tegnapelőtt járt itt egy ilyen...

– Akit én keresek – szólott közbe a papnő –, az fél órával ezelőtt ide tartott a kapuőrök szerint – Kunidana majdnem a kapáló legényt említette, de hirtelen úgy érezte, hogy jobb lesz az őrséggel riogatni ezt a gyanús alakot.

Jodohad fintorogva hallgatta a kérdést és kis híján letagadott mindent, de aztán elharapta a szavait, és inkább beismerte, hogy Nasrin nem a műhelyéhez vezető néhány perces útszakaszon tűnt el.

– Ja, arra a sólyomföldi néمبرre gondolsz? – vetette oda egy

lesajnáló legyintés kíséretében. – Az már rég elment...

Az izmos férfi kezdeti szívéllyessége már fenyegető modorra alakult, de a papnő ütemesen kérdezősködött tovább:

– Mit üzleteltél vele?

– Csak keresett valakit, útbaigazítottam – vágta rá a hentes, majd fenyegetően elmosolyodott, ahogy belegondolt abba, hogy nem hazugság, amit mondott.

– Merrefelé ment?

– N... – szólalt meg Jodohad, majd elharapta a tagadást, ami az útbaigazítás említése után védhetetlen lett volna.

– Zigorba ment – nyögött ki egy átgondolatlan hazugságot pár pillanattal később. – Nagyon sietett.

A leány elmosolyodott, hátrált egy fél lépést és jobb kezével hátranyúlt a mögötte lévő ajtó felé, de a tekintetét a helyiség közepén álló hentesen tartotta. Jodohad már feszengve várta, hogy mikor fog a nemkívánatos vendég eltakarodni a Szent Város felé, Kunidana azonban néhány pillanattal később visszalépett és maró hangon fakadt ki:

– Ennyi hazugság épp elegendő!

A jól megtermett orgazda elkerekedő szemekkel, leesett állal hátrált egy fél lépést; a papnő pedig pattogó szavakkal folytatta a vádat:

– Kérdezősködtem az utcában, és nem látták távozni, különösen nem sietve, Zigor felé. Lefogadom, hogy itt rejtegeted valahol!

Jodohad mindig is felesleges kockázatnak tartott azt, ha egy gyilkos messzire hurcolta az áldozatok testét, most viszont homlokát ráncolva bosszankodhatott azon, hogy sok év után először át akarják kutatni a büzlő műhelyét. A kutyák és az éhes patkányok előbb-utóbb bárkit megbízhatóan eltüntettek, de azért eltartott egy darabig, mire az egész emberi testet felfalták...

Pár pillanattal később aztán összeállt benne egy terv, így felvette az alaptalanul megsértett polgár szerepét és fogadkozni kezdett:

– Verjen meg az ég, ha valóban itt lenne! Nyugodtan nézz körbe a

műhelyemben, még a hálósobámba is bejöhetsz, de nem fogsz semmit se találni!

– Az tanulságos lesz – válaszolt Kunidana magabiztos mosollyal, egy fél lépést előrelépve. – Nemsokára körbenézek, csak előbb idehívom a fiatalabbik kapuórt, aki olyan rátermettnek és segítőkésznek tűnt...

A papnő egy pillanatig farkasszemet nézett a dühös orgazdával, majd hátranyúlt és elkezdett az ajtó felé fordulni. Az izmos férfi azonnal előrelődött, hogy megragadja a leányt, aki azonban épp erre számított, így a baltáját előrántva félretáncolt az ajtó előtt, majd az éles pengét meglendítve hátrálásra kényszerítette ellenségét.

Jodohad bosszúsan figyelte, ahogy a leány határozottan markolta fegyverét és készen állt arra, hogy ledarabolja az előrenyúló ujjakat és kezeket. A hentes így is látott esélyt arra, hogy a nagy erőfőlényt kihasználva egyszerűen lerohanja, leteperje és megfojtsa a betolakodót, de ez már nem azonnali, biztos győzelem volt...

Kunidana az északföldi testvérektől eltanult mozdulatokkal forgatta a harci baltát, ügyelve arra, hogy a fegyvert ne tegye kiszámíthatóvá se a mozdulatlanság, se a túl nagy lendület. A vadász először ösztönösen azt kereste, hogy hogyan tudna bevinni egy végzetes találatot, de hamar ráébredt arra, hogy azzal a győzelemmel sokat veszíthetne...

A hentes bosszúsan figyelte, ahogy a leány kezdeti merész támadásait felváltották a visszafogottabb mozdulatok, amelyek kevesebb lehetőséget adtak az ellentámadásra. A markos férfi hátrálásra kényszerült és hamar eljutott odáig, hogy bal vállával meglódította a mennyezetről lógó kecskét...

Itt azonban megfordult a küzdelem: Jodohad hátranyúlt egy polchoz, felkapott egy hentesbárdot, és vérszomjas mosollyal tört előre. A férfi dühét tovább fokozta, hogy a leány a kezdeti rémület után szinte azonnal visszanyerte a magabiztos mosolyát, és jól begyakorolt mozdulatokkal kezdett hátrálni...

Pár pillanattal később Kunidana elérte az ajtót, a baltáját a hentes

arca felé dobva megzavart és elkerült egy utolsó gyilkos erejű támadást, majd kiugrott az utcára és az ajtót bevágva futni kezdett. A hentes vörös fejjel, összeszorított fogakkal követte célpontját, aki néhány lépés előnyt birtokolt és éles sikollyal verte fel a környeket.

Kunidana már odabenn is észben tartotta az anyai tanácsot, hogy „a vadonban egy edzett férfit csak váratlan támadással lehet legyőzni; a városokban viszont a szép nők élveznek hasonló előnyt”, most pedig megtapasztalhatta, hogy hogyan működik a szépség ereje...

A gazban kapálgató legény azonnal felkapta a fejét a sikolyra, meglódult, és egy pillanattal később már a válla fölé emelt kapával rohant, hogy megmentse a csinos leányt... A kenetteljes csizmadia is hamar előkerült, bár az általa hordozott félkész cipő nem sokat ért volna a harcban... Az utca többi részén is sorra hangzottak fel az éles kiáltások és a kopogó léptek, ahogy mindenki kiszaladt a műhelyéből...

Jodohad húsz lépésnyit rohant a sáros úton, és talán egy kicsit közelebb került a célpontjához, de aztán a dühkitörésből feleszmélve ráébredt, hogy nem lesz ideje arra, hogy végezzen a lánnyal, és lassított, hogy felkészüljön a kapával támadó kölyök érkezésére...

Kunidana egy elegáns mozdulattal kitért a védelmére siető legény útjából, megfordulva pedig láthatta, hogy Jodohad mögött is felbukkant egy zömök hentes, aki harciasan lóbált egy véres nagykést. Innentől a támadó már a nép kezében volt: a kapával és a késsel elzárták az útját, a mindenfelől felbukkanó báméskodók pedig garantálták, hogy a tetteit az egész város megismerje.

Egy pillanatig úgy tűnt, hogy Jodohad megpróbálja átverekedni magát a kapás legényen, de aztán inkább csak odaszólt neki:

– A lányt kapd el, Nodulf! Meglopott!

A kölyök nem törődött a dühös kiáltással és továbbra is farkaszemet nézett a nála egy fejjel magasabb, viszont lényegesen rövidebb fegyvert markoló alakkal. Hátrébb a zömök hentes gyanakodva végigmérte Kunidanát, aki egy mély lélegzetvétellel együtt nyugalmat hívott

a lelkébe, rámosolygott a szívós alkatú, nagy bajszú férfira, majd a kezeit széttárva megmutatta, hogy nincsen nála lopott holmi.

– Mit vitt el, Jodohad? – szólt oda Nodulf az ellenfelének, aki lihegve nyelte a levegőt és nem tudott értelmes hazugságot rögtönözni.

– Miért támadtál a lányra? – szólalt meg a csizmadia is, aki büszkén húzta ki magát a díszes köntösében, de jól figyelt arra, hogy a kapát markoló legény mögött maradjon.

– A társam nála tűnt el – válaszolt Kunidana az ellensége helyett – Amikor kerestem, engem is meg akart ölni.

– Egek irgalmazzanak... – motyogta Nodulf elfehéredő arccal, a kapát lejjebb eresztve. – A halálba küldtem azt a nőt...

– Miféle nőt? – kíváncsiskodott az a hajlott hátú vénasszony, aki a beteg tehenével jött a hentesekhez.

– Barna hajú, szívós idegen... – válaszolt a legény elmerengve. – Szent Ulfeus követője volt, valami papnő...

– Valami papnő?! – fakadt ki a bajszos hentes. – Csak annyira, mint ahogy ez a kés „valami evőeszköz”... – tette hozzá gúnyos hangon, majd felemelte a kezében lévő hosszú pengét, amit még mindig vörösre festett a tehén vére.

– Miről hadoválsz, Ekkebrand? – mordult fel Jodohad, dühösen a másik hentes felé fordulva.

– Vasas Szent Ulfeus követői nem jámbor bölcselők, hanem vadászok... és nem akármilyenek.

A felmutatott véres kés és a fenyegető mosoly egyértelművé tették, hogy Ekkebrand mit nem akar kimondani vadászrendről. Az ifjú Nodulf a homlokát ráncolva próbálta megérteni, hogy a mellette álló elegáns, fiatal leány hogyan illik bele egy ilyen veszedelmes közösségbe; Jodohad pedig döbbenet gondolt vissza arra a magabiztos és naivnak tűnő nőre, aki közönséges senkinek hazudta magát és ahhoz illő halált kapott...

– Aki legutóbb megölte Ulfeus egyik követőjét – folytatta Ekkebrand – azt megkorbácsolták és kikötözték a Drevna partjánál, hogy a folyami

szörnyek falják fel a húsát...

Kunidana nem szólt semmit, csak fenyegetően elmosolyodott és egy kimért, elegáns mozdulattal bólintott. Berker lovag többször is mesélte, hogy két éve hogyan terítették le azt a disznófejű, sokcsápú behemótot, ami tucatnyi utazót elragadott a Veres-gázlónál, de nem jött elő, amikor csak állatokat raktak ki csaléteknek...

A buzogányt görcsösen markoló férfi sápadtan figyelte a holtak nyugalomával álló leányt, majd körbefordult, végigmérte a tucatnyi kíváncsian báméskodó alakot, és egy határozott lépéssel megindult, hogy kitörjön a szorult helyzetből.

– Állj! – kiáltott rá Ekkebrand, ahogy hátrálva-oldalazva elállta az útját.

A nagydarab férfi megtorpant és lenézett a mellkasáig érő, de köpcös és elszánt ellenfelére, majd mély, de megtört hangon szólalt meg:

– Engedd, hogy távozzak! Emlékezz arra, amikor télen kiségitettek egy kölcsönnel... Amikor együtt küzdöttünk a rablóbanda ellen... Ne adját ennek az idegen lánynak és a fanatikus cimboráinak!

– Tehát beismered, hogy gyilkoltál – jelentette ki Kunidana éles, kíméletlen hangon.

Jodohad sarkon fordult, és dühösen lenézett a tőle biztonságos távolságban álló leányra. Nodulf óvatosan feljebb emelte a hosszú kapát, a szemtanúk pedig válaszra éhezve figyelték, hogy mit fog mondani a megvádolt férfi.

– Nem... – nyögte ki a kopasz hentes, de aztán elharapta a tagadást és lehajtotta a fejét, ahogy a kamrácskába belökött hullákra gondolt. – Nem szenvedett sokat... Ne hagyjátok, hogy ez a sakál megkínóztasson!

A báméskodók döbbenet nézték a nagydarab alakot, aki jó pár éve közöttük élt és most bevallott, hogy fertelmes gaztettet követett el... És néhányan óvatosan ránéztek a szép leányra is, aki szinte még gyermek volt, de magabiztos nyugalommal állt a gyilkos előtt.

– Egyszerűen metéld el a nyakát, Ekke – törte meg a csendet a

kendőkbe bugyolált vénasszony. – A vén Szegfű torkát is könnyedén felvágta, az pont jó lesz ennek a gazfickónak is...

– Hentes vagyok, nem hóhér! – szólt vissza a köpcös alak éles hangon.

– Ez nem több egy állatnál... – fintorgott a csizmadia, a kezében lévő aranybarna cipővel Jodohad felé mutogatva. – Persze ezt eddig is tudhattuk... Most csak az derült ki, hogy nem egy ostoba ökör, hanem egy ádáz fenevad élt közöttünk...

– Azért ez túlzás... – szólt közbe egy erőteljes alkatú néember, aki szintén Kunidana mögött állt. A bábéskodók egyre jobban felbátorodtak, és egymás szavába vágva fejtették ki a véleményüket:

– Halált rá! – Vágd már fel a torkát! – Ha megölitek, a herceg emberei dühösek lesznek! – Mit csinált a bácsi? – Ki kell faggatni, amíg még él! – Miért ölted meg azt a nőt? – ...

Jodohad leeresztette a fegyverét és erőtlenül bámulta a földet, ahogy a lelkében kialudtak a harci láz utolsó szikrái. Megdöbbenő volt látni, ahogy a vadul rohamozó gyilkos átalakult egy mozdulatlan, tehetetlen, reményvesztett, szinte már szájalomra méltó figurává...

Eközben a fiatal vadász lelkében is szétfoszlott a küzdelem és menekülés vérpezsdítő ereje; az ébredező józan ész pedig határozottan jelezte, hogy *nagyon* közel volt a rút halál... A leány megborzongott, ahogy ránézett a hentes vaskos ujjaira, és elképzelte, hogy milyen lett volna azoknak a kíméletlen szorításában, fuldokolva, reménytelenül küzdeni a túlélésért...

Jodohad fenyegető testalkata egyelőre még az összeverődött tömeget is tisztas távolságban tartotta; a dühös kiáltások viszont egyértelműen jelezték a nép fokozódó haragját:

– Pusztuljon! – Bizonyára ő gyilkolta meg azt a lovagot is két éve! – Előbb korbácsoljátok meg! – Én mindig is mondtam, hogy gazember! – Halált rá! – Valaki hívja a kapuőröket! – Könyörögni fogsz a halálért, te féreg!

22. Ítélet

Egy közönséges leány hálát adott volna az egeknek azért, hogy a csőcselék megállította az életére törő támadót; Kunidana viszont többet várt az egyszerű túlélésnél, így bosszúsan figyelte a fokozódó zűrzavart, aztán pedig fennhangon zengő imádságba kezdett, hogy újra magára vonja a figyelmet:

– HOLTAK SEREGEI, TISZTÍTSÁTOK MEG AZ ELMÉNKET ÉS ADJATOK BÉKESSÉGET!

A túlvilág szele végigsöpört az egybegyűlteken, akik mind elhallgattak és kíváncsian fordultak a papnó felé. Az égi hatalom a Jodohad lelkében uralkodó kétségbeesést is háttérbe szorította, így a nagydarab férfi kihúzta magát, és mélyen belenézett a nagyon fiatal, de mégis emberfeletti tekintélyt hordozó leány szemébe.

– Az egek kapujában állsz, Jodohad – jelentette ki Kunidana határozott hangon. – Mondd el, ami még erre a világra tartozik, mielőtt átlépsz az örök békekébe.

A tömeg síri csendben figyelte a hentest, aki egy kis ideig dacolt a papnó metsző tekintetével és az utcában uralkodó hullaszaggal, de aztán megtört és elmesélte azt, amit a bizonyítékok miatt amúgy sem lehetett letagadni:

– A balhé négy napja kezdődött, amikor betoppant hozzám egy szökött parasztleány. Egy aranygyűrűt akart eladni nekem, de nevetségesen magas árat követelt, viszont elkotyogta, hogy egyedül van és Zigorban akar új életet kezdeni... Eluralkodott rajtam a mohóság, így megöltem az ostoba kölyköt és elraktam a gyűrűjét...

Az összegyűlt báméskodók fölhördültek és zúgolódni kezdtek, de Ekkebrand egy nyers „Kuss legyen!” kiáltással lecsendesítette a tömeget, majd a véres késsel intett a gyilkos felé, hogy folytathatja a mondókáját.

– Ezek után ma reggel betoppant az a vadász, és a leány aggódó sze-

retőjének mondta magát. Ez gondolom csak átverés volt... – Kunidana kurtán bólintott – de én elhittem, hogy mindent megtenne a nyomorult fiúért, így végeztem vele. A saját fejére hozott halált hazugságával...

– És te is halált hoztál a saját fejedre gatzetteiddel – összegezte a papnő az elhangzottakat. – Láthattuk, hogy mit teszel azokkal, akiket védtelennek hiszel. Ezután már nem irgalmazhatunk, hiszen azzal veszélyt küldenénk az utadba kerülő emberekre.

– Ez a világ rendje, kislány – szólt vissza Jodohad lekezelő mosollyal. – Én is félreállítottam, aki akadályt gördített elém, és most te is ugyanezt teszed velem...

– Én a közösség elé tárom gatzetteidet – válaszolt a papnő felháborodottan –, te pedig orvul veszejtettél el ártatlanokat!

– Most éppen ez a helyzet – kötözködött a gyilkos –, de én is harcoltam már a szomszédaimmal együtt a rettegett rablók ellen, és te is fogsz majd...

– Elég a fecsegésből, féreg! – vágott közbe egy harciasnak tűnő, sovány asszonyság, aki egy piszkos seprút lóbált a válla felett. – Inkább azt nyögd ki, hogy hány embert gyilkoltál meg!

– Nézzük csak... – dörmögte Jodohad fintorogva, majd elkezdett az ujjain számolni. – Nem olyan sokat, csak nyolcat... – A tömegen dühös moraj futott végig. – Illetve a maival együtt kilencet...

– És kiket gyilkoltál meg? – fakadt ki Nodulf felháborodottan.

– Úgysem ismered őket, kisleány! – legyintett a nagydarab hentes, túlharsogva a nép közbeszólásait. – Nem ártatlan bárányokat ragadtam el a nyájból, hanem olyan idegenekkel végeztem, akik értékes zsákmányt akartak eladni nekem, és nem álltak kapcsolatban senkivel, aki kereste volna őket...

– És mit csináltál a testükkel? – kérdezősködött a csizmadia undortól eltorzult arccal. – Eladtad a gyanútlan polgároknak?!

Egy cselédlány hátrébb furakodott a tömegben, majd öklendezni kezdett az út szélén; Jodohad viszont felháborodottan válaszolt:

– Azért olyan hülye nem vagyok! Drága ékszerek, fűszerek, könyvek és kelmék megszerzése után csak egy zsupori bolond adta volna el a terhelő bizonyítékokat pár ezüstpénzért. A húst jórészt a kutyáim ették meg, de jutott egy kevés a kóbor patkányoknak is...

– És a kincseket hová rejtetted? – kiabált közbe egy nyurga legény, aki Jodohad házához közel ácsorgott a hátsó sorokban.

– El! – mordult fel a gyilkos, dühös pofával hátrafordulva. – Miért mondanám el nektek, átkozott sakálok?

– Hogy nyugalmat találj az egekben – vágta rá Kunidana. – Ahová úgysem tudod magaddal vinni az evilági kincseket.

A nagydarab hentes ingerülten fordult vissza a leány felé, de aztán elsápadt, ahogy belegondolt abba, hogy milyen fenyegetést rejtettek a papnő fennkölt szavai.

A tömeg is meglepetten bámulta a fiatal papnőt, hiszen a kínvalatást a közvélemény és a Zigori Zsinat határozatai is pogányokra jellemző, barbár dolognak minősítették. Persze mindenki sejtette, hogy a hatalmaskodó nagyurak tömlőceiben időnként történnek rút dolgok, de a nyílt utcán senki nem fenyegetőzött ilyesmivel, különösen nem a jámbornak tűnő fiatal leányok...

– Ez az Irgalmatlan Rend... – suttogta egy nagy szakállú férfi a mellette álló kamaszkölyköknek, majd rémülten összehúzta magát, ahogy Kunidana a tömeget pásztázva éppen felé fordult.

– Én nem sajnálnám ezt a jómadarat, azok után, amit tett... – szólalt meg a Kunidana mögött álló terebélyes néember a tarka fejkendőjének a sarkát tekergetve. – De azért mégis...

– Miért védelmezted ezt a mocskos gyilkost? – szólt közbe a csizmadia pöffeszkedve, ahogy a nő felé fordult.

– Hadd szenvedjen! – Én tudok adni szerszámokat! – Halált rá! – kiabálták a vérre szomjazó báméskodók éles hangon.

– Tudod mit, kislány? – vetette oda Jodohad dühtől eltorzult arccal. – Megkapod az összes rohadt kincset, amit nagy nehezen összeszedtem,

de aztán hagyjál békén!

Kunidana bólintott, majd farkasszemet nézett a nagydarab férfival.

– A hálósobám küszöbe felemelhető – magyarázott a hentes – az alatt van elrejtve a pénz. Aztán vigyázz, nehogy megelőzzenek! – tette hozzá gúnyos mosollyal, a ház nyitott ajtaja felé mutatva.

A bejárat felé somfordáló nyurga, kopott ruhájú legény megdermedt, aztán keserű arccal szaladt vissza, hogy elvegyüljön a tömegben. Eközben Kunidana átgondolta, hogy a lebuktatott orgazda felaljánlása most még meggyőzőnek tűnt, de nem volt védhető a közelmúltban meglopott áldozatok és a közéjük keveredő csalók követeléseivel szemben, így azonnal rendelkezett is a kincsek felett:

– Én nem rablók zsákmányából fogok meggazdagodni, úgyhogy felajánlom Jodohad mester teljes vagyonát az Ezüstsas ispotály számára!

A csőcselék tapssal és éljenzéssel fogadta, hogy az ifjú leány zsarnokhoz illő fenyegetések mellett fejedelmien nagyvonalú ajándékokat is osztogat; de hamar elhallgatott, amikor a papnő újból beszélni kezdett:

– Egyetlen gyűrűt fogok visszavinni a jogos tulajdonosának, amit a négy napja meggyilkolt parasztlegény hozott ide. Jodohad, hogy nézett ki az a gyűrű?

Az izmos hentes vérszomjas tekintettel nézte a keleti ruhákba öltözött papnőt, és elképzelte, hogy milyen lenne megragadni és össze-roppantani azt az elegáns ívű nyakat; de a gyilkosságok beismerése és a kincs rejték helyének a felfedése után igazán hiábavaló lett volna eltitkolni ezt az apró részletet...

– Vaskos, jól megmunkált aranygyűrű volt, kő nélkül, valami furcsa betűkkel feliratozva... Fel fogod ismerni, kislány.

– Köszönöm, Jodohad – válaszolt a fiatal vadász olyan udvarias hanghordozással, mintha nem egy leleplezett gyilkoshoz, hanem egy daliás lovaghoz beszélt volna. – Akarsz még mondani valamit?

– Emlékezzetek arra... – válaszolt a nagydarab férfi rosszindulatú mosollyal, a bárd pengéjét végigsimítva – ...hogy titeket is bármikor

utolérhet a halál.

– De már eggyel kevesebb álnok féreg fog az életüinkre törni – vágott vissza a csizmadia kárörömmel az arcán.

– És bizonyára az ispotálynak adományozott kincs is megment majd néhány életet – tette hozzá egy hórihorgas, ráncos arcú férfi.

Eközben Kunidana lázasan gondolkodott azon, hogy hogyan tudná tisztességesen lezárni ezt az ügyet. Az ifjú papnő hívott már villámot gonosztevő fejére, de akkor az égbe szállt ítélkezők tudását hordozta a lelkében, most pedig nem volt idő a hosszú percekig tartó elmélkedésre.

A kölcsönvett lélek-szilánkok elbocsájtása után a hozzájuk kötődő tapasztalatok is úgy elszálltak, mint az álom; de még a hátramaradó homályos emlékkép is több volt annál, mint amivel más ítélkezők elindulhattak. Az egek végzet-hozó hatalmával nem lehetett szalmabá-bukon gyakorolni: rögtön egy döntő helyzetben kellett kezdeni...

– Mire vársz még, kislány? – törte meg a csendet Jodohad goromba hangja. – Nem értesz a gyilkoláshoz? Én szívesen megmutatom, hogy hogyan kell csinálni...

Ekkor már háromtucat báméskodó ácsorgott az utcában, akik mind kíváncsian figyelték, hogy hogyan tud leszámolni a büszke és eltökélt, de törékeny leány a melák gazemberrel. A fiatal vadász körbepillantott még egyszer, megigazította a hullámos fekete haját, vett egy mély levegőt és imádkozni kezdett:

– HOLTAK SEREGEI, HALLJÁTOK SZAVAM!

A mocskos, bűzlő utcát magasztos hatalom járta át és az összegyűlt város lakók érezhették, hogy nem csak ők figyelik a leány szavait. Kunidana pár pillanatig némán összpontosított, aztán folytatta a fohászt:

– HOLTAK SEREGEI, LÁSSÁTOK TUDÁSOMAT!

A tömeg feszülten nézte, ahogy a papnő egy pillanatra megtántorodott, de aztán kihúzta magát és újra olyan mereven állt, mint a kő-szentek a templomokban. Az egekben lakozó hatalom számtalan láthatatlan lélekfonállal kötődött a kitért elméhez és kíváncsian várt

minden részletet...

– HOLTAK SEREGEI, FOGADJÁTOK VALLOMÁSOMAT! JODOHAD, A HENTES, AKI ELŐTTEM ÁLL...

Kunidana meglepetten pislogott, ahogy a túlvilág hideg hatalma megérintette a tudatát és átvette a látványt...

– ...BEISMERTE, HOGY MEGGYILKOLT KILENC EMBERT, ...

Az ifjú vadász a dermesztő ítélőszék elé tárta az emlékképet, ahogy a hentes visszagondolt a gáztetteire, és eközben maga is ösztönösen számolgatni kezdett az ujjain...

– ...ALATTOMOSAN, HOGY VAGYONÁT GYARAPÍTSA ÉS TETTEIT REJTEGESSE.

Jodohad semmibe révedő tekintettel gondolt a küszöb alatt rejtőző kincsekre, aminek az összegyűjtéséhez évekig tartó ravaszkodás kellett, elvesztésére viszont elegendő volt egyetlen reggel...

– ILYEN EMBERNEK NINCS HELYE EBBEN A VILÁGBAN.

Ez volt az ítélkezés kulcsmozzanata: a papnő szilárd akarattal kiállt a holtak seregei elé és teljes bizonyossággal kijelentette, hogy a célpontjának pusztulnia kell. Erre kevesen voltak képesek, hiszen a jámbor lelkű bölcselőktől távol állt az ilyen szintű eltökéltség, a lobbanékony alakok haragját és bosszúvágyát pedig elsodorta és megtörte a kripták fagyos szele...

Az elítélt és a szemtanúk tömege némán figyelték, ahogy a törékeny leány szoborrá dermedve állt pár pillanatig, majd jobb kezének két ujját az ég felé emelve folytatta a fohászt:

– HOLTAK SEREGEI, NYISSÁTOK MEG AZ EGEK KAPUJÁT!

Nodulf hátratekert nyakkal látni vélte, ahogy felröppen a papnő akaratát hordozó parányi lélekláng...

Jodohad kihasználta a kapával örökdő legény figyelmetlenségét, és kirobbanó erővel előrelódult a papnő felé...

A tömegben sikolyok és rémült kiáltások futottak végig, ahogy a gazember újra mozgásba lendült és megtett két hosszú lépést...

Kunidana nem is próbált kitérni, csak lesújtott a felemelt ujjaival...

A hirtelen mozdulatot vakító fényesség és messze zengő mennydörgés követte, ahogy az egek hatalma alászállt a magasból...

A nagydarab férfi teste összeszáradt és az utolsó roham lendületével elterült a sárban...

A bárd kirepült a széttöredező ujjak közül és belecobbant egy pocsoló lábai előtt...

A tömeg döbbenet, letaglózva állt...

A távolban a kutyák zavartan ugattak...

Kunidana vett egy mély levegőt, némán hálát adott az egeknek azért, hogy lezárult a gyilkos-orgazda története... aztán rádöbent arra, hogy sok lezáratlan ügyet rejt még a vérszagú műhely, ahonnan néhány perccel ezelőtt lélekszakadva rohant ki...

A fiatal vadász hosszú, sietős léptekkel lódult meg a kitárt ajtó felé és pillanatokon belül átszelte azt a szabad teret, amelyet az erőszakos vádlott közelsége miatt nem töltött fel a tömeg. A túloldalt, Ekkebrand mellett a báméskodók riadtan húzódtak félre az útból és olyan tisztelettel bámulták az ítélkezőt, mintha evilági uralkodóval álltak volna szembe.

– Ekkebrand és Nodulf, gyertek utánam! – kiáltott vissza a papnő azoknak a helyi alakoknak, akik először siettek a segítségére. A hentes házában nem volt sok hely, így nagy szükség volt arra, hogy néhány megbízható alak féken tartsa a báméskodókat és megakadályozza a tolvajlást...

Amikor Kunidana belépett az ajtón és felkapta a földön fekvő baltáját, hirtelen kutyaugatást és tompa, de erőszakos dörömbölést hallott az épület hátsó része felől. A leány felemelt fegyverrel rohant végig az

első helyiségből hátravezető szűk folyosón, majd lefékezett és kinyitotta az épület hátsó ajtaját.

Ahogy a leány bal kezével maga felé húzta az öreg, de szívós ajtót, a résben azonnal felbukkant egy megtermett kutya sötétbarna, düh-től eltorzult pófája. A vadász ösztönösen cselekedett és teljes erőből odavágott a készenlétben tartott baltájával; az erőszakos állat pedig félberezett koponyával, élettelenül rogyott le a nyílásban...

Ezután Kunidana már körültekintően nyitotta tovább az ajtót és ütésre készen tartotta véráztatta fegyverét, hogy a második, bosszúszomjasan ugató kutyát is hasonló módon fogadhasa. Egy gyilkos emberhússal táplált és vérontásra nevelt társai akkor is pusztulást érdemeltek, ha csupán állatok voltak...

A magára maradt kutya vadul ugatva hátrált a kopár kis udvaron, a vadász mögött pedig felbukkant Nodulf is, aki előrelépett és a hosszú kapójával hadonászva a kert vége felé üzte a fürge és harcias állatot.

Egy melléképület kívülről beretesztelt ajtaját újból vad dörömbölés rázta meg, úgyhogy Kunidana odalépett, és a baltáját készenlétben tartva kinyitotta az ajtót...

A házból kiérkező Ekkebrand riadtan kapta maga elé a félig-alvadt tehénvértől mocskos nagykest, ahogy a feltáruuló feketeségből fertelmes bűzfelhő kíséretében előtört egy anyaszült meztelen, véres és mocskos nőalak...

– Élőhalott! – rikácsolta egy vénasszony hangja valahol a zömök hentes mögött.

A vértől összeragadt hajú alak az arca elé tartotta a kezét és botorkálva hátrált, ahogy a benti sötétség után elvakította a ragyogó napsütés...

Ekkebrand bátran előrelódult, hogy kihasználja az élőhalott tétovázását, de Kunidana beugrott elé a melléképület ajtaja mellől.

– Ez a társam! BÉKESSÉG! – kiabált a papnő éles hangon, ahogy a balta tompa végével kiverte a hentes kezéből a kest...

Nasrin eközben hátrébb lépett kettőt és elszánt vigyorral felkészült a birkózásra; a zömök hentes pedig megtorpant, gyanakvó tekintettel figyelve a mocskos nőalakot és a fiatal papnőt. A sovány vénasszony a seprűjére támaszkodva lépte át a küszöbön fekvő döglött kutyát, majd vádló hangon kiáltott rá a meztelen nőre:

- De hiszen Jodohad beismerte, hogy megölt téged!
- Csak szíven szúrt!

Nasrin gyors válaszát döbbsen, gyanakvó hallgatás fogadta, úgyhogy a vadász némi hatásszünet után magyarázkodni kezdett:

– Alakváltó vagyok! Ha a vadon hatalma egy farkas-szívet emberi szívvé tud alakítani, akkor nyilván az átszúrt szívből is formálhat egézségeset...

– Ha tudtad, hogy alakváltó – kiáltott rá Ekkebrand a papnőre – miért tettél úgy, mintha meghalt volna?

– Azért őt is meg lehet ölni... – intett Kunidana a véres baltájával a társa felé. – Ha feldarabolják a testét, meghal... Valószínűleg elég az is, ha levágják vagy kilapítják a fejét...

- Ne adj nekik ötleteket! – tiltakozott az alakváltó ingerülten.

23. Tisztogatás

Ahogy Nasrin kiszabadult a sötét kamrából, első dolga az volt, hogy megszabaduljon a testét borító bűzlő mocsktól is. Kunidana is érezte, hogy a pórul járt vadász-testvére mennyire vágyik a tisztaságra, így Ekkebrand kezébe nyomott három csillogó ezüstpénzt és ráparancsolt a zömök hentesre, hogy kerítsen fürdővizet a meztelen alakváltónak.

Ekkebrand először akadékoskodott, hogy a felesége mit fog szólni ehhez az ügyhöz, de aztán maga is megsajnálta a véres-sáros testű nőt, úgyhogy rábólintott a dologra. Nasrin nagy lendülettel sietett vissza az utcára; a Jodohad házába betolakodó kíváncsiskodók pedig riadtan és döbbsen húzódtak félre az útjából.

Kunidana egy ásóval bepiszkált a bűzlő kamrába, ahonnan Nasrin kiszabadult, és meggyőződött arról, hogy Jodohad az előző áldozatát, Zumart is oda lökte be. Úgy tűnt, hogy a szerencsétlen legény lábait és bal kezét felfalták a kutyák; a test többi része pedig rothadásnak indult a nyári melegben és most, négy nap elteltével már fertelmes bűzt árasztott.

A fiatal vadász hitetlenkedve gondolt arra, hogy a f ürge és lobbanékony társa hogyan bírta ki húsz percet ebben a szörnyű lukban... Persze más választása nem igazán volt az alakváltónak: az ajtón és az erőszakos kutyákon nem lehetett volna keresztüljutni anélkül, hogy Jodohad meghallja a zajokat és befejezze a félbemaradt gyilkosságot.

A holttest felszínes vizsgálata után a papnő rádöbbsent arra, hogy az összeharácsolt kincs egy küszöb alatt rejtőzik, a házban pedig összevissza mászkálnak a betolakodók. Szerencsére a kíváncsi alakok egymást is akadályozták, így senkinek nem volt alkalma arra, hogy megkaparintsa a vagyont és feltűnés nélkül távozzon.

Kunidana besietett, a véres baltájával integetve kiterelte a bámészkodókat az épületből, aztán pedig megtisztította a sokoldalú szerszámot és felszedte vele a hálósoba küszöbét. A kopott deszka alatt egy közönséges bőrtömlő volt betuszkolva egy gödröcskébe, ami érces hangon csörgött, ahogy a vadász kiemelte és megvizsgálta.

A dohos, régi tömlőt eredetileg talán vízhordásra szánták, de a hentes felhasította az oldalát, hogy könnyebben pakolászhasssa ki-be az elrejtett holmikát. Ahogy a papnő taláalomra belemarkolt a tömlő legalján fekvő kincsekbe, szinte kizárólag közönséges ezüstpénzeket halászott ki, de valami karperecnek tűnő dolgot is súrolt az ujjáival.

A fiatal vadász még sosem tartott a kezében ekkora vagyont, de előhívta az égbe szállt gazdag emberek emlékeit és rövid összpontosítással

megtudhatta, hogy a kezét lehúzó súly nagyjából két-háromezer pénznek felel meg. Ez szép teljesítmény volt Jodohadtól: ennyi pénzért valószínűleg felvásárolhatta volna mind a tíz házat a hentesek utcájában.

Kunidana egy pillanatig eljátszott a gondolattal, hogy könnyedén belemarkolhatna a tömlőbe és félrerakhatna valamennyi pénzt, mondjuk egy komoly munkához illő jutalmat. Elvégre csak a hentes tudhatta, hogy mennyi kincset rakott a küszöb alá, az ő lelkét pedig már elnyelték a határtalan egek... ahonnan legfeljebb Erkanfled kapitány áshatta volna elő a titkait...

Rövid vívódás után azonban győzött a büszkeség: a valódi vadászokat az különítette el a közönséges rablóktól és tolvajoktól, hogy ők a hálás megbízók önként felajánlott jutalmaiból éltek, nem az erőszakkal vagy cselvetéssel megkaparintott zsákmányból.

Az ifjú papnő udvarias, de határozott felszólításokkal kiterelte a kíváncsiskodókat Jodohad házából. Az utcán már csak néhány lustább alak lézengett, hiszen az ítékezés után a többség szétszéledt, hogy haladjanak a dolgaikkal és terjesszék a pletykákat.

A gyilkosnak a pocsolyában fekvő, összeszáradt holttestét időközben átkutatta egy Kunidanánál néhány évvel idősebb, tömzsi leány, aki most előzékeny gesztussal adta át a ház bronzkulcsát az ítélezőnek. A papnő köszönettel fogadta a segítséget és nem akadékoskodott azon, hogy a kopott ruhákat viselő leány talált-e esetleg néhány pénzérmét vagy más apróságokat a gyilkosnál...

A ház lezárása után Kunidana magával hívta Nodulfot és a pökheni csizmadiát, hogy tanúsítsák a kopott tömlőben hordozott vagyon eredetét; aztán nagy lendülettel megindult a város felé.

Haizea nővér éppen az Ezüstsas ispotály bejárati lépcsőjének a vasos, de esőtől megfeketedett fakorlátjára támaszkodva pipázott, ami-

kor Kunidana és a mögötte siető két szemtanú megérkeztek a görbe városszéli utcába. A gyógyító fújt egy utolsó nagy füstkarikát, majd kiegyenesedett és kíváncsian odafordult a közeledő vadászhoz:

– Na mi a helyzet? Megtaláltátok azt a rohadt legényt?

A papnő kurtán, de határozottan bólintott; Nodulf pedig émelvege fintorgott, ahogy visszagondolt arra, hogy milyen szagot árasztott a holttest...

– És tud fizetni?

Fejrázás.

– Akkor legalább tolja ide a pofáját, és mondjon köszönetet a gyógyításért...

– Az sem lehetséges – mondta Kunidana elegáns, komor hangon. – Jodohad leszúrta.

A gyógyító egy pillanatig némán bámult, aztán kifakadt:

– Micsodaa??

– Megölte a legényt, hogy ingyen megtarthassa a gyűrűt.

A szeplős nő hátratántorodva letámaszkodott a korlátra, aztán előregörnyedt és a saras-koszos utat bámulva emésztette a hírt. Haizea már régen beletörődött abba, hogy az ispotályban néhány naponta elragadott a halál egy-egy gyötrődő beteget; de így is döbbenet hallgatta, hogy most egy életerős legény halt meg... akit ő vezetett a gyilkos karmai közé... és aztán két vadászt is utána küldött...

– És a társaddal...? – törte meg a csendet váratlanul, aggodalommal teli hangon.

– Jodohad szíven szúrta – válaszolt Kunidana meglepően nyugodt hangon. – Most fürdik.

– Fürdik?? – kérdezett vissza Haizea hitetlenkedve, majd pár pillanat után bosszúsan a homlokára csapott.

– Átkozott alakváltók... – motyogta az orra alatt. – Már mint örülök, hogy nem halt meg, de... És még azt reméltem, hogy nyugodt napom lesz ma...

– Viszont legalább a gyilkost elfogtuk és elpusztítottuk – törte meg a csendet a csizmadia, ahogy magabiztosan előrelépett Kunidana mellé.

– Hogyan? – kérdezett vissza a gyógyító. – Agyonverte a tömeg, mint tavaly azt az eretneket?

– Ítéletet mondtam felette – válaszolt Kunidana olyan hétköznapi hangon, mintha az éjjeliedény kiürítéséről beszélt volna.

A gyógyító először kételkedve nézte a lányt, aki alig volt idősebb az ő gyermekeinél, de aztán elismerően bólintott.

– Az ítélet előtt – tette hozz a papnő – Jodohad rám ruházta a vagyonát, amit én felajánlottam az ispotály javára.

Kunidana két kézzel maga elé emelte a koszos, kopott tömlőt, amelynek az alján jól hallhatóan megcsördültek az érmék. A tapasztalt gyógyító ismét döbbenten bámult a leányra; a csizmadia pedig büszke hanghordozással megerősítette az elhangzottakat:

– És ezt tanúsítom én, Kyrbergi Amalfer mester, ez a kölyök – Nodulf is kihúzta magát –, és még több tucat szemtanú, aki az utcánkban járt.

– De miért nekünk...? – nyögte ki a gyógyító, ahogy tétovázva előrenyúlt a tömlőért.

– Nem tudhatjuk, hogy kit károsított meg az orgazda; viszont itt – válaszolt Kunidana, felmutatva az ispotály ablakára, ahonnet épp száraz köhögés hallatszott ki – a rászorulókhhoz visszajut a pénz.

– A jómódú polgárok pedig bizonyára örömmel fogadják, hogy az elorzott vagyonuk végül nemes célt szolgál – tette hozzá Amalfer egy álszent mosoly kíséretében.

Haizea a tömlővel a kezében felsietett az bejárati ajtóhoz, majd visszanézett a papnőre és a két tanúra:

– Megkeresem az ispotály vezetőjét és beszámolok az adományról. Gyertek ti is, mert ha nem készítünk cikornyás iratokat, akkor az átkozott jogászok elszednek tőlünk mindent...

A kesernyés gyógyfüvektől és émelyítő kórságoktól búzló épületben Haizea elszalajtott egy loboncos szőke hajú tanítványt a városi aljegyzőért, aztán bevezette a társaságot egy közepes méretű terembe. A helyiség közepét egy nem túl magas, de nagy és masszív asztal uralta, amelynek a szerepét egyértelművé tették a régi vérnymok és a végtagok rögzítésére szolgáló szívós szíjak.

A szőke gyógyító izgatottan borította ki a bőrtömlő tartalmát a műtőasztal közepére, Nodulf pedig leesett állal bámulta a polcokon tucatszámra sorakozó szikéket, késeket, bárdokat és csontfűrészeket...

A pénzermék összegyűjtése közben Kunidana hamar felfigyelt a Jodohad által leírt gyűrűre és tömören elmagyarázta, hogy azt vissza fogja vinni Bogátra. Haizea először érdeklődve forgatta a viszonylag nagy, ékkő nélküli, de írásjelekkel körbevett ékszert; az átkozott romok említésekor viszont riadtan tette a papnő elé az apró aranytárgyat.

Kunidana a nyugalom kedvéért elkántált egy megtisztító imádságot a gyűrű felett, aztán az erszényébe csúsztatta az ékszert. Eddigre a jegyzőért szalajtott tanítvány is visszaért egy nagyjából negyven évesnek tűnő, fekete hajú, seszínű hálóruhát viselő nőalak kíséretében. A hivatalnoknő egy csúf gyomorhaj miatt keveredett az ispotályba és meglehetősen kimerült volt, de nagy szorgalommal dolgozott, hogy kiérdemelje a gyógyítók jóindulatát.

Kunidana illedelmes fapófával tűrte a papírmunkát, de a lelke mélyén háborgott azon, hogy miért van szükség ilyesmire. Egy ilyen nyilvános ítélet után az egész városban elterjedt az adományozás híre; ami északon és Lurzuria legtöbb vidékén bőven elég lett volna arra, hogy a gyógyítók szabadon gazdálkodjanak a kincsekkel és a házzal...

Templomosföldön és a Délvidéken azonban többre tartották a józan észnél az Attudvan Birodalom jogi hagyományait; a zigori és óbányai iskolák kevésbé tehetséges tanítványai pedig Nádasvásár lakóit is rendszeresen gyötörték rókaalkú perlekedéssel és kötözködéssel.

Az ifjú papnő a vadász-közösség elveit követve a jogi eszközöktől sem

zárkózott el teljesen, de északföldi tanítóihoz hasonlóan azt vallotta, hogy elfecsérik a tudásukat az írástudók, ha égi bölcsességek helyett földhözragadt alkukat vetnek papírra...

Az iratok összeállítása közben „kiderült”, hogy Jodohad felajánlása valójában egy szóban kifejtett végrendelet volt, ami azért vált érvényessé a szokványos szertartások és írásos feljegyzés nélkül is, mert a Birodalom korában lefektetett alapelvek szerint haldoklónak minősült az, akit egy ítélkező éppen megvádolt.

A jogi okfejtésbe végül még azt az erőszaktevőt is belefogalmazták, akinek a fejére Kunidana a tél közepén hívott villámot Barmosbérc falujában. Az aljegyző szépen elmagyarázta, hogy korábbi ítélkezés nélkül nem minősült volna életveszélynek a papnő fenyegetése, érvénytelen lett volna a „végrendelet” és a tartományúr emberei örökös híján maguknak követelheték volna a vagyont; Kunidana pedig lemondóan csóválta a fejét...

Az iratok elkészítése és hitelesítése után Haizea nővér egy nagydarab ápoló és a szentelenül vigyorgó tanítvány társaságában elindult, hogy birtokba vegye Jodohad házát. A rövid séta kezdetén Amalfer mester széles gesztusokkal kezdte elmesélni a gyilkos vallatását, Kunidana és Nodulf pedig kissé lemaradva indult a többiek után.

– Köszönöm, hogy a segítségemre siettél – szólalt meg az ifjú papnő nem sokkal azután, hogy kiléptek a keserű szagokkal teli ispotályból.

A kölyök megtorpant, alaposan elpirult, a pelyhedző szakállát megvakarva töprengett, aztán végül bátortalanul szólalt meg:

– Bárki ezt tette volna...

– De kevesen cselekszenek ennyire bátran – válaszolt a papnő mosolyogva –, és a vadász-közösségben épp ilyen bajtársakra van szükségünk...

A legény szeme először felcsillant, de aztán elgondolkodott és óvatosabb választ adott:

– Köszönöm... De én nem a vadászatra és küzdelemre születtem...
– A születésed adhat kihívásokat, de azok mindig leküzdhetőek –
vágta rá Kunidana határozott hangon. – Vasas Szent Ulfeus irgalmatlan fosztogató volt, az égi békesség hírnökévé vált... A Fehér Úrnő apja a pogányok fejedelme volt, ő mégis kitárta az egek kapuját és előhívta a holtak seregeit... A jelenlegi országos kapitányunkat egy nyomorult sorsú zigori szajha szülte meg és adta lelencházba...

Nodulf végighallgatta papnő szavait, de aztán fintorogva válaszolt:

– Persze, a szegény ember harmadik fia pedig legyőzte a sárkányt és elnyerte a királylány kezét... Ez mind meseszép, de annyira azért nem vagyok fiatal, hogy elhiggyem az ilyen meséket...

Kunidana viszonzta a fintort, amikor a legény mesének minősítette a szent emberek életútját, de nem szólt semmit.

– Tudom, hogy a szörmék kikészítése nem olyan magasztos szakma, mint a szörnyvadászat – tette hozzá Nodulf kicsivel később, ahogy a kikerkeztek a kapu elé –, de az apám akkor lesz rám büszke, ha a két bátyámhoz hasonlóan én is továbbviszem a tőle tanult módszereket...

A leány némán bólintott, a városból kilépve pedig maga is visszagondolt arra, hogy az édesanyja milyen módszerekkel vadászott a Vörös Városok napsütötte utcáin...

Kunidana öt éves volt, amikor Agunturm büszke városában, egy elegáns fogadó erkélyén várakozott és kíváncsian figyelte a főutcán hömpölygő tömeget. Odalenn az édesanyja rutinos léptekkel kerülgette az embereket, majd magabiztos, kecses tánclépésekkel megközelítette Xataxes Epolonis karmazsinvörös köntöst viselő, sasorrú alakját.

A hófehér selyembe öltözött, áttetsző fátylat viselő nőalak érkezésekor a híresen kegyetlen városatya intett a körülötte kivont szablyákkal menetelő négy testőrnek, akik kimért mozdulatokkal álltak meg. A nyíllövésnyi távolságból bámészkodó kislány akkor még csak félig értet-

te azt, ahogy a nagy hatalmú vénember széles mosollyal fogadta a hozzásimuló idegent, majd ráncos ujjjaival végigsimította a telt kebleket...

A következő pillanatban aztán elszabadult a pokol: az öröktől néhány lépésnyire egy csuklyás alak hirtelen leborított egy rozoga, de jó nagy ládát a talicskájáról; a vékony deszkák közül pedig előugrott és kiszaladt tucatnyi szénfekete macska. A testőrök azonnal reagáltak a veszélyre: felemelték pajzsaikat, egyikük kettévágott egy balszerencsés állatot, a talicskához legközelebb álló pedig meglódult, hogy elkapja a nagy lendülettel menekülő gazembert...

Az erkélyen várakozó kislány azonban tudta, hogy hol rejtőzik a valódi veszély, így észrevette, ahogy az anyja előrántja a tört a ruha ujjából és teljes erővel belevágja azt a macskaözön felé forduló városatya tarkójába.

Epolonis teste megtántorodott és elterült a földön, de ezzel egyidőben a selyemruha is összeroskadt, ahogy a boszorkány hirtelen eltűnt belőle. Néhány járókelő felfigyelt a lehulló ruha alól kisurránó fekete macskára, az örök viszont csak percekkel később tudták meg, hogy hová tűnt a támadó...

A visszaemlékezést hirtelen megszakította a hangzavar, ahogy néhány apáca sikoltozva húzódott az út szélére, egy jól öltözött uraság éles „Folyamvidék!” kiáltással előrántotta a kardját, aztán pedig a gyógyítókat és a döbrent csizmadiát kikerülve felbukkant egy fűgén szaladó farkas földhöz simuló teste. Nasrin a vadász-testvére elé érkezve felvette emberi alakját, és gúnyos mosollyal hallgatta, ahogy a megriasztott utazók zúgolódtak a háta mögött.

– Jó újra látni téged – fogadta a társát az ifjú papnő. – Megúsztál egy cirkalmas jogászkodást; Miktulf gyűrűje pedig előkerült a kincsek közül.

A meztelen alakváltó egy eltűzött sóhajjal fejezte ki megkönnyebülését, aztán mohó tekintettel kérdezett vissza:

- Miféle kincsek?
 - Jodohad gyűjtött néhány ezer pénzt – válaszolt Kunidana úgy, mintha nem tucatnyi ló áráról lett volna szó. – Az ispotálynak ajánlékoztam.
 - Micsoda?? – fakadt ki az alakváltó. – Miért pont annak a bűzfészeknek? Annál még egy templom is jobb lett volna...
 - Mert akit nem hálózott be a vadon ereje – szólt vissza Nodulf kapásból, kioktató hangon –, annak sokat jelent a gyógyítók segítsége.
- Időközben egyre több báméskodó gyűlt össze, Haizea pedig egy ingerült mozdulattal intett, hogy induljanak már tovább, lehetőleg még azelőtt, a városkapu felől közeledő szerzetesek megérkeznének és tartának egy szentbeszédet...

A hetesek utcájában Amalfer mester egy tekervényes jókívánsággal elbúcsúzott, és Nodulf is nekilendült, hogy bepótolja az ítélkezés miatt kihagyott kapálást. Haizea határozott léptekkel vonult be Jodohad házába és a vadászok segítségével gyorsan felmérte a terepet.

Az első komoly kihívást Zumar félig felfalt, félig szétrohadt holtteste jelentette, aminek a bűze még ebben az utcában is feltűnő volt. A gyógyító büntudatot érzett a balsorsú fiú halála miatt, így eltűnődve fordult Kunidanához:

- Milyen temetést szántok a legénynek? Merrefelé élnek hozzátartozói, akik szeretnék még látni...
- Ássátok el a koldusok temetőjében, de minél gyorsabban – vágta rá Nasrin megborzongva, ahogy visszagondolt a kamrácskában töltött időre.

Az ápoló merev arccal bólogatott; Haizea pedig gyalázatosnak találta az alakváltó nyers válaszát, de felismerte, hogy a nyári melegben gyorsan bomló test akár ragályos kórságokat is indíthat, ha nem szabadulnak meg tőle...

– Jobb a rokonságnak, ha nem látják a fiút ilyen állapotban – tette hozzá Kunidana rövid hallgatás után.

– A bőkezű adományból ki tudjuk fizetni, hogy a régi temetőben, az ispotály mellett kapjon helyet a szerencsétlen... – töprengett a gyógyító, Jodohad kulcsát tekergetve az ujjai között. – Viszont ahhoz egyeztetni kell Fekete Gotzon atyával...

– A szegények temetője viszont itt van az utca végénél – mutogatott az ápoló, aki érezte, hogy ő fogja hordozni a legényt utolsó útján.

– Elég lesz neki az – tette hozzá Nasrin a maradványok felé intve. – Elvégre ellopott egy gyűrűt a haldokló barátjától, alattomban megszökött otthonról, és végül egy orgazdával alkudozva távozott az élők sorából...

– Megvolt benne az elszántság – elmélkedett a papnő –, hogy felemelkedjen, de rossz eszközöket választott és így csúf vége lett a dolognak...

Az ifjú gyógyító-tanonc ötletét követve a pórul járt legény rothadó maradványait egy eredetileg ruhák tárolására szolgáló faládába helyezték, ami egy teljes emberi testhez túl kicsi lett volna, most viszont épp alkalmas koporsónak bizonyult.

Dél körül a markos ápoló kiásta a sírt és a vadászok segítségével odacipelte a szelíden bűzölgő ládát. Kunidana áldást mondott a koporsó felett és zengő hangon búcsúztatta el a halottat, de viszonylag rövidre fogta a szertartást, hiszen a közönség csupán az ispotály embereiből, az ítélkezés néhány kíváncsi szemtanújából, a temetőt gondozó szerzetesből és egy ruhák híján farkas-alakban ólálkodó alakváltóból állt.

A temetés után Kunidana visszasietett az ispotályba a kölcsönvett lóért, aztán pedig a mellette kocogó farkassal együtt újra átkelt a Szúnyogos-gázlón és nekivágott a falvak és dombok között tekerdő útnak...

A két fáradt vadászt estefelé teljes társaság fogadta Bogát falujában, hiszen eddigre már Berker lovag, a vénséges vén Runemund atya, valamint a Sebesdomb érdekeit képviselő Irmingard úrnő is csatlakozott a többiekhez.

A nap folyamán Kullan atya a tanítványai és a falusi nép segítségével Dervin temetését és halotti torát szervezte; a vadászok és az őket kísérő szolgák pedig felverték a sátraikat a csőszház mellett, az erdő szélén, hogy a szertartást ne akadályozzák a templomot megtöltő fekhelyek.

Érkezésük után nem sokkal Nasrin és Kunidana felkeresték Zumar apját, aki egy jómódú parasztgazda volt és a fiához hasonlóan Szent Zumar, a „lélekpásztor” után kapta a nevét. Idősebb Zumar döbbenten fogadta a lesújtó hírt, aztán pedig a hírhozőkon töltötte ki haragját: először leteremtette a vadászokat, hogy miért nem védték meg a fiát a gyilkostól, utána meg magának követelte a gyűrűt, amiért a legény „az életét adta”.

A civakodásba hamar becsatlakoztak a szálas alkatú, nagy bajszerű gazdának a rokonai, cimborái és béresei is; egy báméskodó parasztlány pedig odahívta Ladomir lovagot, hogy tegyen rendet, mielőtt a tucatnyi falusi férfi és legény nekiesik a két nőnek. Ezek után a felháborodott apa a földesúrhoz fordult és visszakövetelte tőle azt a nyáját, amivel a szökés után kivásárolta a balsorsú fiú szabadságát.

A harcias fiatal nemes először gyorsan átgondolta, hogy az alkuhoz képest mikor volt a legény halála, aztán viszont gúnyos mosollyal tette helyre a dühös alattvalóját:

– Térj észhez, jóember! Azért a hús birkáért szabadságot vásároltál a fiadnak, nem örök életet! A kölyköt elbocsájtottam a szolgálatomból, de nem ígértem senkinek, hogy védelmezni fogom, ha gazemberek közé keveredik...

Idősebb Zumar tüzes tekintettel nézett fel a lóháton ülő uraságra, aztán tüntetőleg megfordult és besietett a házába. A vezéralak távozása utána a csőcselék hamar széteszlott, a vadászok pedig kísétáltak a faluból, hogy megkeressék a helyüket a sátrak között...

24. Megemlékezés

Dervin temetését négy nappal a legény eltűnése után tartották. Ez a nap egyébként is templomi nap lett volna, de Kullan atya a legény emlékezetére nagyszabású ünnepséggé fokozta a szokványos szertartást. Az előkészületekben az egész falu részt vett, a rögtönzött kórusba rendeződő gyermekektől egészen a főzésben segédkező vénasszonyokig.

Ladomir lovag örömmel figyelte, hogy a közös készülődés bátorságot adott a parasztnak, akik lelkesen tervezgették, hogy a vadászok munkáját segítve hogyan fogják megbosszulni az elragadott legény halálát.

Az egység azonban nem volt teljes: Zumar rokonai sértésnek tartották azt, hogy ők nem kaptak hasonló tiszteletet és támogatást; Kaba mester bölcselkedései pedig a babonás alakok között terjedve olyan pletykává híztak, hogy a gyűrű mégis hordozhatott valami átkot, hiszen a vele kapcsolatba kerülő hét emberből négyen máris meghaltak...

Amíg a falusiak a temetésre készültek, addig a vadászok berendezkedtek a legelők szélén felállított táborukba, megszervezték az éjjeli őrseget és felbéreltek három parasztlányt a mosásra és főzésre.

Irmingard úrnő visszaküldte Sebesdombra a szekereseket; aztán pedig beköltözött Ladomir lovag udvarházában, ahol a boszorkányok alatomos támadása óta sajnos bőven voltak üres szobák.

A temetési szertartást Kullan atya vezette, de Kaszásék fintorogva figyeltek fel arra, hogy a falusi pap minden bizonnyal a kenetteljes

Arnass testvér tanácsait követte a szentbeszéd összeállításakor. A prédikáció után Lodomir lovag is méltatta Dervin bátor, de felelőtlen kalandjait; a fiatal nemes meglepően jól eltalálták a kényes „tiszteljétek, de ne utánozzátok” egyensúlyt.

A késő délután tartott szertartás után egy vitézhez méltó halotti tor következett, ahol a parasztok által főzött sört a földesúr kiegészítette egy nagy hordó borral, amit még az apja hozatott a Délvidékről. A nép kihasználta a ritka lehetőséget és bőségesen fogyasztott az úri italból...

A templom előtti réten a falu apraja-nagyja ott volt, de ezzel sajnos a közöttük feszülő ellentétek is megjelentek. Idősebb Zumar főnekfának panaszkodott, hogy az ő fiáról miért feledkezett meg mindenki, aztán pedig összekapott a Hosszú családdal, akik sérelmezték a gyűrű eltulajdonítását...

A szóváltást gyorsan követték a tettek, így Kaszás érkezésekor Zumar már nyögdecselve szorította a törött orrát, öt-hat cimborája viszont fenyegetően vette körbe Hosszú Miktulf bátyját és apját, akik kivont késekkel próbálták távol tartani a túlerőt...

Napnyugtakor a templom előtt meggyújtották a hagyományos máglyát, aminek a vadul táncoló lángjai felemésztették a halott számára elkülönített ételt és italt. Nem sokkal később a rét többi részén is kisebb tábortüzeket gyújtottak, így a falu népe a sötétben is együtt maradt.

Az esemény magasztos, fájdalommal teli hangulatát eddigre már elűzte az ital és a jó társaság, így az öregek nagy lendülettel pletykálgáltak és vitatkoztak, az ifjúság pedig olyan önfeledten táncolt és mulatott, mintha lakodalomban lettek volna...

A vadászok többsége elkeveredett a parasztok között, még az Igazság büszke Fiai is bőségesen fogyasztották Lodomir vérvörös borát. Aintza nővér, Kaba mester és Arnass testvér nagy lendülettel, egymás túllicitálva mesélték a cifra kísértet-históriákat; a két alakváltót pedig tucatnyi szemtelen kölyök faggatta arról, hogy milyen is állatnak lenni...

Nasrin egy idő után megunt a tolakodó kérdéseket és a keserű füstöt, így behúzódott a templom mellett elkerülő temetőkertbe. A bo-rostyánnal benőtt régi kőfal mögött hátborzongató homály uralkodott, de az alakváltó farkassá változott és az állati test kiváló érzékszerveivel máris otthonosnak találta a helyet.

Nem sokkal később aztán Kyrtrud is a temetőben kötött ki, és ha már ott volt, akkor megszólította a vadász-nővérét:

– Milyen érzés volt meghalni?

A virágok között szaglászó farkas először szúrós tekintettel nézett fel a leányra, aki a szűnyogok miatt még az apáca-ruhához tartozó zárt fátylat is felvette, de aztán visszatért a zömök, szívós emberi testbe és mesélni kezdett:

– Nem szeretném újra átélni... Korábban még nem szúrtak szíven, és ez valahogy égetőbb érzés, mint amikor csak a kezemen vagy lábamon ejtettek mély sebeket...

Kyrtrud együttérzően húzta a száját, ahogy a hírvivő arcán láthatóvá vált az emlékezetből felidézett gyötrellem.

– De valójában nem jutottam el a halálig – tette hozzá Nasrin. – A farkas-szellem gyógyító ereje hamar újraindította a szívverésemet. Inkább olyan volt ez, mint amikor az ember elájul a fojtogatástól, de aztán elengedik és újra magához tér...

– És milyen az, ha valaki valóban meghal?

– Úgy mondják, hogy elválik a lélek és a test... – válaszolt a meztelen vadász, egyik kezével a csillagos ég, másik kezével pedig a körülöttük sorakozó fejfák felé intve. – A Napmadár magához hívja a haldoklókat és szinte mindenki hallgat a békesség szavára...

– És mi történik azoknak a lelkével, akiknek új testet ad az anyaföld ereje?

– Azok nem az égi harmóniába lépnek be, hanem egy vad szellemmel olvadnak össze.

– De hát hogyan tudna két lélek összeolvadni?

A tapasztaltabb alakváltó a hullámos hajfürtjeit csavargatva kereste a szavakat, aztán inkább átugrott egy liliomokkal beültetett sír felett és lehajolt valami kis bokrocskához. Kiri közelebb lépett és a fátlyat felhajtva nézte, ahogy a társa felmutatott a tenyerén két fekete bogyót, amelyeken szépen csillogott a távoli máglya vöröses fénye.

– Ez nadragulya? – kérdezte a lány meglepetten.

– Igen, farkascseresznye, kellemesen mérgező – válaszolt a farkasalakváltó egy büszke farkasvigyort villantva. – De most nem ez a lényeg. Aki még él, annak a lelke ilyen szép különálló, sima dolog, mert az eleven testtel való kapcsolat elkülöníti a környezettől...

Az apácaruhába öltözött lány bólintott, Nasrin pedig egy hirtelen, de határozott ujjmozdulattal megbökte és összeroppantotta a bogyókat.

– A halál után viszont szabadabban áramlanak azok a gondolatok, emlékek és vágyak, amelyekből összeáll a lélek – magyarázott a sólyomföldi nő, ahogy csillogó héjből kibuggyanó méregfekete lé széthúzódott a tenyér vonalaiban és két szabálytalan cseppet formált. – Ilyenkor a lélek már könnyebben formál kapcsolatokat, és akár eggyé is válhat más lelkekkel...

Kiri a temetőben uralkodó homály miatt éppen csak láthatta, ahogy a társa először vékony folyadékhidat formált a két összepréselt bogyó között, aztán pedig egy határozottabb ujjmozdulattal teljesen összetolta a két fekete pacát.

– Ezek szerint az én lelkem is megtört... – szólalt meg a leány némi töprengés után – amikor megkaptam az anyaföld erejét?

– Valószínűleg nem. Az inkább olyan dolog, mint amikor egy ép bogyót belemártanak a nyálkás, ragadós masszába...

– És a papok hatalma micsoda? Hideg víz?

– Pontosan – bólintott a tapasztaltabb vadász mosolyogva. – Az eleven lelkekről leperreg, az elszabadult töredékeket viszont elmossa és magába olvasztja...

– És min múlik az, hogy melyik halottat sodorja el a víz és ki fog feltámadni az anyaföld hatalmával?

– Az marad ezen a világon, aki nem találja a helyét az égi harmóniában... Aztán ha illik egy vad szellemhez, akkor azzal egyesülve új életet kap, egyébként meg kóbor lidércként bolyonghat és gyötörheti az élőket...

– De miért választják annyian a végleges halált, ahelyett, hogy tovább éljenek a vadonban?

– Ez jó kérdés – mosolyodott el Nasrin –, de vigyázz, mert sokan pogánynak mondanának, ha ilyeneket kérdezel.

Kiri behúzta a nyakát, hiszen sok mese szólt a gonosz pogányokról, így ezt még ő sem tartotta tréfadolognak.

– Egyébként meg a papság úgy ígéri, hogy az égi harmóniában mindenkire csodálatos jólét vár – válaszolt a hírvívő, ahogy felnézett a csillogokra. – Korábban ezen csak nevetni tudtam, de lassan már kezdem vonzónak találni azt, hogy ott semmi sem büzlik, senki nem állít kést a hátamba, és még az elesett bajtársaimat is megtalálhatom majd...

Kyrtrud leült a dús fűre két fejfa között és eltöprengett azon, hogy ő vajon lemondana-e az evilági küzdelemről az úri kényelem kedvéért...

Másnap szinte mindenki kába volt és sokáig aludt. A vadászok táborában legkorábban a visszahúzódó Özgür és a vén Runemund keltek fel, akik máglyagyújtás után azonnal elvonultak; de nem sokkal utánuk talpon voltak az alakváltók is, akik a mélyenszántó beszélgetés után már nem tértek vissza a mulatozó falusi ifjúság közé.

A reggelizés csatlakozott még Kaszás, Radhelm vitéz és Jodhilda is, akik későn feküdtek le, de végig megőrizték a józanságukat és jó pár ballét megfékeztek az este folyamán. A torról kimaradt juhúsos kását kanalazgatva Kaszás felemlegette, hogy gyorsan telnek a napok, Runemund pedig javasolta, hogy számolni kéne őket, az ostromló seregek hagyományait követve...

A dicső királyi hadak erre a célra díszesen faragott faoszlopot állítottak volna a tábor közepére; a vadászok kis csapata viszont megelégedett egy hosszú deszkával, ami a tábori konyha ácsolásakor maradt ki. A deszkának az alsó végét Kyrtrud némi vesződéssel beásta a földbe; a felső részére pedig Jodhilda a lelki hatalmával öt szénfekete, ujjnyi vastagságú vonalat perzselte, hogy jelezze a Bogáton töltött napokat...

Ezek után a falusiak és a vadászok közül is egyre többen keresték fel a gyógyítót, hogy másnaposságot elűző kezeléseket kérjenek. Jodhilda nem kedvelte az ivászatokat, így sosem törődött azzal, hogy a pihenésnél és vízivásnál hatékonyabb kúrát keressen; az ingerlékeny panaszosok azonban nem igazán akartak belenyugodni ebbe...

Kyrtrud felismerte a helyzetben rejlő lehetőséget és lecsapott egy harmincas éveikben járó testvérpárra, akik a gyógyítót keresve kóvályogtak át a réteken. A szőke lány fontoskodva magyarázta, hogy a fejfájás tompításához forrásvízben felpuhított tehénlepényt kell a homlokra és halántékra kenni; Jodhilda pedig túl fáradt volt ahhoz, hogy a két faragatlan férfit megvédje a tréfától.

Kiri a sátrak közé félrehúzódva nevetgélt, amikor a testvérek barna péptől maszatos fejjel, de elégedett mosollyal tértek vissza a forrástól. A következő követelődző alakokat már Jodhilda hallgattatta el ezzel a nevetséges „kúrával”; néhány hálás visszajelzés után pedig még a tapasztalt gyógyító is elgondolkodott azon, hogy vajon valóban tréfa volt-e az alakváltó javaslata...

Egy gyors, korai ebéd után Kaszás megpróbálta összegyűjteni a vadászokat, hogy haladjanak a romok feltárásával. Sajnos a többség még ekkor sem tűnt igazán harcképesnek, így a vén mester végül csak Kyrtrud, Nasrin, Özgür és a kialvatlan, de elszánt Tarholmi Urdin társaságában ereszkedett le a patak völgybe.

Az ifjú lovag türelmetlenül kérdezgette, hogy mikor nézheti meg a romokat; azonban Kaszás az ezer titkot rejtő lombokat figyelve úgy döntött, hogy most csak a táborhoz közeli erdőket kutatják át alaposabban. A kis csapat Nasrin szimatát követve ide-oda tekergett és alaposan bejárta a völgy felső részét, de alkonyatig sem jutottak túl messzire a tábortól.

A felderítés eredménye szerencsére megnyugtató volt: az átvizsgált részen voltak vaddisznókra és farkasokra utaló nyomok, előkerült két birka-koponya, egy sziklaüreg megfaragott belső falai pedig ősrégi pogány szertartások emlékét őrizték; azonban a vadászok a gombákban lappangó rothadás-szellemen túl nem találtak semmilyen kísérteties hatalmat.

A hatodik napon végre elérkezett a cselekvés ideje: reggeli után Kaszás hívására a teljes társaság összegyűlt, hogy a patak völgyben leereszkedjenek egészen a romokig.

Ladimir lovag felajánlotta a vadászoknak néhány poros fegyverkabátot, amelyeket két éve zsákmányolt Ebermunt csatlósaitól. A nyolc-tíz réteg posztóból varrt ruhák többségén vérfoltok és lyukak utaltak az előző tulajdonos balsorsára, de a szívós anyag így is értékes védelmet biztosított a fenevadak és szűrös bokrok ellen.

Kaszás nagy örömmel fogadta, hogy megszabadulhat az elegáns, de sérülékeny villámhívói köntöstől; Kaba mesterről viszont nagy kihívás volt leimádkozni a cikornyásan díszített palástot. Az átöltözés után a szent emberek csapata úgy nézett ki, mintha Radhelm, Berker és Urdin lovagok vezettek volna egy parasztokból toborzott segédhadat...

Az összképbe belerondított a magas fűben lapuló farkas, az ormótlan vörös vadtulok, a fegyverkabát felett is keleti fejkendőt viselő sólyomföldi papnő, valamit Kunidana, aki még a koszos, szakadt vértetben és horpadt sisakban is úgy nézett ki, mint egy úri kisasszony, aki egy hadseregben elvegyülve akar megszökni valahonnét...

Az út első szakasza nyugodt volt, a csapat éberem, de magabiztosan követte a patak köves-páfrányos medrét a vén tölgyfák sűrű sötét lombja alatt. A füledt, meleg, korhadás-szagú erdőben különösen izzasztónak bizonyultak a vastag fegyverkabátok, de a szent emberek lelkében az egék hatalma elnyomta az ilyen bosszúságokat...

Ezek után pataktól jobbra eső lejtőkön haladtak tovább a vadászok, ahol hamar eljutottak a legyőzött szörnyeteg égi hatalommal el-sorvasztott maradványaihoz. Ezt a megszürcült, szagtalan testet már a gomba-szellem sem tudta mozgásra bírni: amikor Kunidana kíváncsian megbökte a csizmájával, a karmos kéz úgy hullott szét, mint egy porhanyós földkupac...

A korábbi küzdelem helyszínén túl már ismeretlen terep következett, ahol mindenki aggódva figyelte, hogy mikor ugrik elő valami emberevő rém egy fatörzs vagy szikla mögül. Fenevad nem jött, Urdin viszont kis híján leszúrta Nasrint a kardjával, amikor a fürgén szaladgáló farkas egy vadcsapás kikémlése után épp a harcias úrfi mellett bújt elő néhány facsemete közül.

Egy ponton aztán a vadászok arra figyeltek fel, hogy a völgy oldalában alattuk és felettük is egyre meredekebb a lejtő; aztán pedig a járható rész egyre szűkülve kivezetett egy meredek sziklaorom közepére. Kaszás visszafordult, hogy megállítsa a feltorlódó csapatot és könnyebben járható utat keressen; Kiri viszont visszatért emberi alakjába és nekilódult, hogy a kiálló kövekbe kapaszkodva végigsétáljon egy vékony peremen.

Aintza nővér lendületesen kezdte magyarázni, hogy jobbra indulva átmászhatnának a sziklaorom felett, a vadászok többsége azonban inkább a meztelen lány próbálkozását figyelte a fontoskodó vénasszony helyett. A szőke alakváltó magabiztosan haladt és egy hosszú, óvatos lépéssel eltűnt az orom kiálló szeglete mögött, de a következő pillanatban elvesztette az egyensúlyát és éles sikoly kíséretében lezúgott a három-négy emeletnyi meredek lejtőn...

Egy pillanatig mindenki némán bámulta a patak völgyet, de aztán felhangzottak a sziklafal tövében burjánzó bozótból a fájdalmas-bosszús nyögések és mindenki fellélegezhetett, hogy nem történt komoly baj. Mire a társaság megfontoltabb része kerülő úton eljutott a sziklaorom tövéhez, addigra az alakváltó már egészséges tulok-testben majszolta a nedvdús és illatos növényzetet a vízparton...

Az út utolsó szakasza kifejezetten kényelmetlen volt, de a vadászok sok átkozódás kíséretében végiglépkedtek a patak kristálytisza vizéből kiálló csúszós köveken, keresztülgázoltak a burjánzó csalánon és átbújtak a ledőlt fák szövevényes ágai között. A romokat Nasrin pillantotta meg először, amikor füрге farkas-alakjában előresietett és átbújt az erdőszéli csipkebokrok ágai között...

Amikor a szent emberek átverekedték magukat a tölgyerdőt szegélyező szűrős bokrok között, feltárult előttük az a teknőszerű völgy, ahol a nyugat felől érkező Csósz-patak belefolyt a délről északra tartó Páfrányos-patakba. A patakokat nádasok és burjánzó bozótok szegélyezték, amelyek között csak néhol csillantak meg a nyílt vízfelületek.

A csapat először tanácstalanul bámulta az életteli völgyet; de aztán fokozatosan felfigyeltek arra, hogy a Csósz-patak torkolatával szemben romos szürke falak lapulnak a tarka virágok és burjánzó bokrok alatt. A sárkány-papok elhagyott épületei lépcsőzetesen emelkedtek fel a domboldalon, és még az erdő szélső fáin alatt is folytatódtak...

Jurann elégedett mosollyal mérte fel, hogy egy magas ívben kilőtt nyílvezzővel már elérhetné a pogány romokat; Kaszás viszont fintorogva nézte a vizes-mocsaras terepet, amiből ez a néhány száz lépésnyi táv is bosszantó akadályt jelentett...

– IGAZSÁG ÓVJON... – szólalt meg Arnass testvér hitetlenkedve. – Ez a templom még a zigori „ezergyermek” árvaháznál is nagyobb lehetett...

– De még a fák között lévő részekkel együtt sem akkora, mint Isenbord király őszi palotája – tiltakozott Kunidana önérzetesen.

– Meglehet – kötözködött Kaba mester –, de azt a palotát egy erőkezű uralkodó emelte az országának a központjaként, ezeket a romokat pedig valami elfeledett papi rend hagyta itt egy félreeső völgyben.

– Valóban ennyire gazdagok lettek volna a pogányok? – kíváncsiszkodott Kiri.

– Gazdagok voltak – válaszolt Aintza nővér száraz hangon –, de az ilyen építkezéseknek sötétebb története van. A Birodalom hivatalnokai úgy tartották, hogy a halálos ítélet pazarlás és azt jelzi, hogy egy vezető már nem tudja más módon irányítani az alattvalóit. Emiatt aki tiltakozott a zsarnoki uralmuk ellen, azt nem kivégezték, hanem száműzték félreeső tartományokba. Zigor neve is onnan származik, hogy egykor büntetésként küldtek ide embereket...

– Ez szentségtörés, te néember! – tiltakozott az ifjú Urdin vitéz. – A Szent Város neve „igazság”-ot jelent Bölcs Gotzon őseinek a nyelvén!

– Ennek a tartománynak az urai – folytatta a papnő, nem törődve a közbekiabálással – már nem tudták máshová küldeni az ellenségeiket, így hát halálra dolgoztatták őket. Egy ilyen építkezés jórészt arra szolgált, hogy tömegével hulljanak a vért izzadó, alultáplált rabok...

A csapat fele mereven bámulta az ősz hajú és ráncos arcú vadászt, aki valahogy még a vérfoltos fegyverkabátjában is kifinomultnak tűnt; a többiek pedig a távoli romokat fürkészték. Most már a lobbanékony úrfi is letaglózva állt, ahogy maga elé képzelte a rút történetet...

– És még így is – tette hozzá Aintza fanyar mosollyal – sokan próbálták megvesztegetni a hivatalnokokat, hogy a szeretteik ilyen munkában leljék halálukat a vaksötét bányajaratok helyett...

25. felderítés

A Páfrányos-patakot szegélyező mocsaras-bozótos terület még a két patak összefolyásától északnyugatra emelkedő füves-köves lejtő tetejéről is átjárhatatlannak tűnt. Nasrin azonban ezt a terepet már jól ismerte,

hiszen ha az Őszi Palota felől nyílegyenesen haladt Fenyveskőre vagy Ekjall vidékére, akkor éppen itt keresztezte ezeket a patakokat.

Amikor Aintza elért a rút történet végéhez, Kiri azonnal elkezdett leereszkedni a lejtőn, hogy a torkolat alatt burjánzó nádasokon keresztül toronyiránt áttörjön a romokhoz.

– Hová mész? – kiáltott utána Kecskés Gotvik. – Arrafelé még tulok-testben is megrekedsz!

– Nincs másik út? – elégedetlenkedett Arnass testvér is, Kaszás felé fordulva. A vén mester válaszképpen csak egy széles mosolyt villantott és rámutatott Nasrinra, aki fűgén kikerülte az Almáskerti házaspárt, majd a lejtő felső szélén végighaladva megindult dél felé.

A farkas útját követve a vadászok is hamar elérték a Csósz-patakot, amit az alakváltó nekifutásból átugrott, Kaszás pedig még itt, a torkolatától egy köpésnyire is könnyedén átlépett.

A rövidebb lábú vándoroknak azért okozhatott volna némi gondot a csillogó, csúszós kövek között csörgedező vízfolyás, de az edzettebb társaik előzékenyen kisegítették őket.

Radhelm egy táncparkettre illő mozdulattal perdítette át a feleségét a víz felett; aztán pedig megjött Berker lovag, ledobta a medveölő lándzsáját a patakon túl és megállt a meder közepén, hogy átemelgethesse a társait.

A fölényesen lépdelő Aintza nővér, a szégyenlős Özgür és az udvariassan hálálkodó Runemund atya után a lovag jóízű mosollyal fogadta, hogy még Kiri is visszatért az emberi testébe, hogy eljátszhassa a lovag által kisegített királylány szerepét.

Eközben Kunidana és Arnass önálló utat keresett: kicsivel feljebb húzódva átgázoltak egy széles és saras, de sekély részen; a túloldalt pedig olyan gyorsan távolodtak el egymástól, mint két tetten ért összeesküvő...

A vadászok sorát Kaba mester zárta, aki felkapaszkodott a tanítványaának a hátára, ahonnét még az átkelés közben is pökhendi mosollyal

pásztázta a vadont...

A két patak közötti szögletben burjánzó bozót borította az arrafelé fekvő dombnak egy nem túl meredek, de egyenetlen kiszögellését. A zöld lombok fala elsőre áthatolhatatlannak tűnt, de Nasrin magabiztosan surrant be egy vadcsapásra, ami ide-oda és fel-le tekeregve kerülgette az öreg bodzabokrokat, meredekebb sziklás részeket és szeder-komló szövevénnel benőtt foltokat.

A kevésbé tapasztalt erdőjárók lelke megtelt aggodalommal, ahogy tüskés ágak lendültek a szemük felé, furcsa zörejek rázták a lombokat és általában csak egy-két társukat láthatták a váratlan kanyarok miatt...

A tapasztaltabb vadászok szintén aggódva figyelték a vadont, hiszen ők jól tudták, hogy ilyen terepen mekkora pusztítást tud véghezvinni egy fenevad...

– Most ugye folyamatosan távolodunk a romoktól? – zsörtölődött Arnass testvér, amikor a farkas már nyolcadjára tűnt el a lombok között.

– Igen – vágta rá a mögötte haladó Gotvik kurtán. – Nem tudom, hová visz minket az az átkozott szuka...

– Hát ide, kedves kanok! – vágta rá a kanyarban újra felbukkanó alakváltó, ahogy kitárt tenyérrel intett az átkelőhely felé.

A bosszankodó papok fintorogva bólintottak, ahogy megpillantották a Páfrányos-patak habzó, örvénylő vizét. Ezen a helyen a kis patakhoz képest meglepően széles medret három ágra osztotta néhány makacs szikla, amelyeken átlépkedve bárki könnyedén átjuthatott. Ez valóban indokoltá tette a légvonalban nyíllövésnyi kitérőt, még úgy is, hogy a bozótban tekeregve majd háromszor annyi volt a távolság...

A Páfrányos-patak keleti oldalán egészen a vízpartig leereszkedett a tölgyerdő; így a szélső fák magasban terpeszkedő ágai alatt a vadá-

szok kényelmesen összegyűlhetnek és bevárhatták hátul haladó társait. Végül aztán a csaláncsípések miatt görcsösen vakaródzó Botur is előkerült, Nasrin pedig feltápászkodott a puha fűből, hogy útmutatást adjon:

– Ha itt egyenesen továbbmennénk azon az ösvényen délkelet felé, akkor Voldmark külső legelőin átvágva eljutnánk Fenyveskő falujába. Mi azonban északra fogunk fordulni, ahol a kidőlt fák mögött már a romok következnek...

A két öreg tölgyfát azok a viharok dönthették egymásra, amelyek a vadászok utazását is hátráltatták, hiszen a földön fekvő lombok még zöld függönyként zárták el a patakparti lankás lejtőt. Az elől haladó vadászok kíváncsian átbújtak a nádas széléig nyújtózkodó ágak között, aztán óvatosan oldalaztak arrébb, ahogy feltárult előttük a romok.

A régi épületek maradványai között tarka gyomok, érintetlenül burjánzó cserjék és fürgén felrebbenő madárkák jelezték, hogy nincsenek állandó veszélyforrások; azonban a csapatból így is sokan előhúzták a fegyvereiket. A gazzal benőtt tisztásra kiérkezve Kaszás is harciasan emelte fel a hosszú botját, aztán pedig a társai felé visszafordulva fohászkodni kezdett:

– HOLTAK SEREGEI, NYISSÁTOK MEG AZ EGEK KAPUJÁT ÉS ADJATOK HALÁLHOZÓ FEGYVERT...

A szent emberek áhítatos tekintettel követték vezetőjük imáját, aztán pedig egy emberként kiáltottak fel, ahogy Kiri ormótlan tulok-teste előtört a tölgyfa recsegő ágai közül és vadul ügetve elrobogott a vén ítélező mellett...

Kaszás nem törődött a heves vérű bajtársával, hanem az örök békességre összpontosítva folytatta az imádságot:

– ...AMIVEL ELSÖPÖRHETEM A ROMOK KÖZÖTT LAPULÓ ROMLOTT LÉNYEKET!

Az égi tűz mennydörgő robajjal sújtott le a felemelt botra; viszont a rozsdabarna tulok eddigre már a romok közepén járt és elfordulva felfelé kezdett ügetni egy gazos lejtőn. Radhelm lovag szúrós tekintettel nézte a nagyvad által eltiport növényzetet, aztán pedig az alakváltó után kiáltott:

– Hová mész, kisasszony?! GYERE VISSZA!

A szent emberek tehetetlenül nézték, ahogy Kiri felrohant a lépcsőzetes épület-maradványok harmadik teraszára és ott eltűnt egy romos faldarab mögött; Nasrin pedig átsegítette Aintza nővért az utolsó fán, aztán pedig lerogyott a farkas-testbe, hogy utolérhesse a másik alakváltót...

Néhány pillanattal később azonban a vadtulok visszakocogott, ingerülten felöklelt és megtiport egy fiatal bodzabokrot, majd magába roskadt és visszatért emberi alakjába. Kaszás a vállára támasztotta a ragyogó fegyverét és hosszú léptekkel sietett a leány felé; példáját követve pedig sok más vadász is belépett a romok közé.

Eközben Kiri is lejjebb sietett a lejtőn, az első terasz meredek széléhez érkeve pedig magyarázkodni kezdett:

– Láttam egy kíváncsiskodó kis lidércet, és megpróbáltam követni, de eltűnt... Mintha a föld nyelte volna el az átkozott dögöt...

– Rendben van – zsörtölődött Kaszás –, de legközelebb szólj...

– Ha átváltozok és vissza, nem érem utol! – tiltakozott a leány.

A vén ítélkező beletörődő bólintással vette tudomásul az egészen jogos ürügyet, Gotvik viszont kaján vigyorral szólt vissza:

– De hát így sem érted utó'...

A kezdeti roham után a vadászok óvatosan, de határozott léptekkel kezdték el feltárni a romokat. A sötétszürke kövekből emelt, könyöknyi vastagságú falak legtöbb helyen még álltak és őrizték a régi épületek formáját; a fából ácsolt tetők, mennyezetek és ajtók-ablakok viszont már régen semmivé porladtak.

Még háromszáz év elteltével is jól elkülöníthető volt az, hogy a birodalmi mérnökök a terepet elsimítva tucatnyi teraszról álló lépcsőt alakítottak ki a domboldalon. A húsz-harminc lépés széles teraszokat eredetileg kétemeletnyi, közel függőleges támfalak választották el; ezek azonban már sokfelé megcsúsztak vagy leomlottak.

A szintek között való átjárást a területet megfelelő rámpa biztosította, ami a patak szintjétől felkúszott egészen a legmagasabban lévő, erdővel benőtt teraszokig. A rámpának a két oldalán kőből rakott lépcsők húzódtak; a középső sima rész pedig vélhetően szekérútként szolgálhatott.

Az épületek maradványain túl komolyabb akadályt jelentettek a bokrok és kúszónövények is, de Kiri gyermeki lelkesedéssel döntött le és tiport el mindent, ami az útjába került. Csupán egyetlen különösen makacs és szúrós galagonyabokor állt ellen a tulok erejének; ott azonban Kaszás előrelépett és egyetlen suhintással törekeny rőzsévé szárította a szívós növényt.

– Ha erre is jó a villámkaszád, akkor miért nem ezzel kezdted? – kérdezősködött Kaba mester kioktató hangon.

– Azért, mert ez szentségtörés – válaszolt Jurann dörgedelmes erővel. – Az égi villám bármilyen életet kiolt, de csak az méltó a használatára, aki komoly ellenségek ellen fordítja.

– Ez a bokor igenis komoly ellenség volt! – tiltakozott Kiri, aki ekkor már újra emberi alakban volt és mindkét kezével görcsösen szorította a bal szemét.

A nagydarab íjász szúrós tekintettel fordult a meztelen leány felé, de aztán csak lemondóan csóválta a fejét, ahogy meglátta a véres arcot és ujjakat...

A romok között tekeregve Nasrin minden zugot alaposan végigszaglászott, de csak különféle vadállatok nyomait találta meg. Az alakváltó kicsit csalódottan, de azért megkönnyebbülten jelezte, hogy ahol sza-

badon járkál a mókusoktól kezdve az őzeken és farkasokon át egészen a vaddisznóig és medvékig mindenféle állat, ott nem kell félni...

Gotvik kutyája a kormos-szürke bundájával jól illett volna a régi kőfalak közé, de valamiért riasztónak találta a területet és újra meg újra a gazdája lábaihoz lapult. A vén erdőjáró bízott az erőszakos állat ösztöneiben és óvatosságra intette a csapatot...

– Nem lehet, hogy az a kutya egyszerűen gyáva? – szölt oda Aintza nővér, amikor a szerencsétlen jószág a hetedik teraszon is visszahúzó-
dott egy embermagas, szederrel benőtt kőhalomtól.

– Lehet, hogy a medvék szagától fél – morfondírozott Radhelm lo-
vag. – Vagy egyszerűen a farkastól...

– Van itt valami jellegzetes, talán ázott, régi bőrökre emlékeztető
szag – egyenesedett fel Nasrin, a beszéd kedvéért emberi alakot öltve
–, de az lenn, a patak vizében erősebb volt.

– A nádasok mélyén simán lapulhat valami fenevad – intett Kaszás
az alattuk elterülő völgy felé.

A kóbor lelkek napfényben ritkán mutatkoztak, de Kiri kezdeti ki-
rohanása után mindenki fokozott figyelemmel pásztázta a romokat. Ez
sokáig hiábavalónak tűnt, de végül a kilencedik szinten Özgür véletlenül
hátranézett, majd izgatottan felkiáltott:

– Kísértet mögöttünk! Balra, a kökénnyel benőtt fal felett!

A vadászok teljes csapata megfordult, de többségük hiába meresz-
tett a szemét a ragyogó napsütéssel szemben. Aintza nővér sem látta,
hogy pontosan hol lehet a kísértet, de azért kiadott egy csattogó pa-
rancsot:

– HEGAN EGIN HEMEN! – csattant fel Aintza nővér parancsa néhány
pillanattal később.

A zengő rikácsolás hatásosnak bizonyult: az apró lélekláng fűgén leereszkedett a papnő előrenyújtott tenyerére. A kis lidérc gyertyányi, sápadtfehér fénye éjjel feltűnő lett volna, napsütésben viszont csak egy ökölnyi, áttetsző ködpamacs látszódott, olyasmi, mint amilyen a kilehelt párából formálódott fagyos időben...

– ZERBITZATU NAZAZU EDO SUN... – szólalt meg a papnő, fűgén hadarva az idegen igéket...

– IGAZSÁG TÜZE! – kiáltott fel Urdin vitéz, ahogy Kunidanát félrelökve előrevetődött és kardjával felnyársalta az anyagtan szellemecskét...

Aintza nővér hirtelen, kurta sikollyal húzta vissza a kezét, ahogy a pengén fellobbantak az égi hatalom hófehér lángjai és maradéktalanul elnyelték a lidérc halovány, törékeny tüzét. A következő pillanatban az ifjú lovag előrezuhant és tompa puffanással elterült a megtaposott gazok között, a szent hatalom pedig szétfoszlott és kialudt... az apró lidérc azonban eddigre már nyomtalanul eltűnt...

– Mintha a föld nyelte volna el... – szólalt meg Özgür megilletődve.

– Az ég nyelte el – helyesbített Aintza nővér ösztönösen.

A következő pillanatban a Urdin egy tompa nyögéssel elkezdett fel-tápázkodni és ezzel magára vont a papnő dühét:

– Ezt meg miért kellett, te barom?! – csattant fel a vénasszony, ahogy belerúgott az úrfi oldalába és megcsörgette a láncinget. – Hogy tudok bármit is kideríteni, ha ilyen önfeláldozóan hátráltattok engem? Szégyen és gyalázat... !

A nemesifjú az első sértés után a gazok között fekvő kardjáért nyúlt, de aztán inkább próbálta csendben átvészelni a rikácsolást...

– A TESTVÉREM JÓ OKKAL CSELEKEDETT ÍGY – szólt közbe Arnass szent tekintéllyel felruházott hangon. – NEM TUDHATTUK, HOGY MEDDIG ENGEDELMESEKEDIK EZ A SZESZÉLYES KÍSÉRTET, ÍGY GYORSAN BE KELLETT FEJEZNI A LESZÁMOLÁST.

– Jó ötlet volt közel hívni a kóbor lelket – tette hozzá Radhelm

lovag – mert így elpusztíthattuk és nem tud hírt vinni a mélységben lapuló hatalomnak...

– Ha lapul valami alattunk, az már úgymond tud rólunk... – kötözködött Berker lovag fintorogva.

– Egyáltalán honnan tudjuk, hogy ennek a kíváncsi lidércnek köze van a romokhoz? – szólt közbe Runemund érdeklődve. – Gyermekekoromban sok hasonlót láttam a mocsarakban és hát alattunk is van egy nádas...

– Megértette a birodalom nyelvét – válaszolt Aintza nővér kapásból, amit az idős szerzetes elismerő bólintással fogadott. – Kivallathattam volna, ha nem pusztítja el ez a barbár!

– CSAK FÉLREVEZETTEK VOLNA MINKET AZ ELVESZETT LÉLEK HAZUGSÁGAI! – vágott vissza a hitszónok, magasztos hatalommal nyomatékosítva a hangját. – MIÉRT AKARNÁL LEPAKTÁLNI A HOMÁLY ERŐIVEL?

– A saját tudásunkra támaszkodva is megtalálunk minden kincset, amit itt hagytak a pogányok – tette hozzá Kaba magabiztosan.

Botur lelkesen bólogatva próbálta nyomatékosítani a titoklátó szavait...

Ahogy a vadászok továbbindultak, a magasabban fekvő teraszokon már egyre több tölgyfát találhattak a régi falak között. A vastos törzsek és a magasban szétterülő ágak látványosan éreztették, hogy mit is jelent az a háromszáz év, ami eltelt a Birodalom kiűzése óta.

A tizenharmadik teraszon aztán véget ért a vadászok útja: azon túl már egy meredek sziklafal magasodott, aminek a teteje a közelében álló tölgyfák felső ágaival volt egymagasságban. Ez a hely egykor talán kőfejtőként szolgálhatott, de aztán a sárkány-papok ezt a szintet is ugyanúgy beépítették, mint a terület többi részét.

A vadászok a Páfrányos-patakhoz dél körül jutottak el, a terület átvizsgálása pedig másfél óra volt, úgyhogy az utolsó terasz bejárása után mindenki sietett lefelé, hogy a romokon kívül, a patakparton megebédelhessenek.

Sokan már a kihaltak tűnő falak között elővették volna az útravalójukat, de Kaszás hallani sem akart ilyen óvatlanságról. A vén ítélkező még azt is megtiltotta, hogy a társai egyedül, szemtanúk nélkül könnyítsenek magukon a bokrok között...

Kiri kíváncsian várta, hogy a mestere hogyan tud majd villámka-szával a kezében ebédelni, de az egek hatalma szétfoslott és elillant, amikor a hórihorgas ítélkező utolsóként kilépett a romok közül.

26. A mélység titka

Az ősi romok mellett elfogyasztott ebéd egészen kellemesre sikerült; még a nádasokban pangó poshadt víz szaga sem vette el a vadászok étvágyát. Az étkezés végén a társaság elkezdte megvitatni, hogy mivel lehetne tölteni a délutánt.

– Arra lennék kíváncsi – töpregett Kunidana a kölcsönkapott fegyverkabát oldalán tátongó lyukat igazgatva – hogy hol találta meg Der-
vin a gyűrűt, amit kihozott?

– Az az ostoba legény bárhová bemerészkedhetett a romok között – válaszolt Aintza nővér kioktató hanghordozással. – Csak annyit tehe-
tünk, hogy tovább kutatunk és alaposan átnézzük az összes zugot.

– A romokat vastagon ellepi a növényzet és a domboldalból odamo-
sott talaj – csóválta a fejét az ifjú Urdin. – Annak a feltakarítására
parasztoakat kell hozni, nekik való az a munka...

– Valóban – bólogatott Arnass testvér, a kopott fegyverkabátját
igazgatva. – A mi szerepünk majd az lesz, hogy távol tartsuk a mély-
ség erőit.

– Hová tudnánk tenni a falusiakat? – kérdezett vissza Aintza nővér.

- Új tetőt rakatnátok valami régi épületre?
- Nem kell itt elszállásolni őket – legyintett Jurann fintorogva –, elég lesz az ösvényt megtisztítani. Van lábuk, hadd sétáljanak!
- Úgy van! – támogatta Gotvik a nagydarab ítélkező ötletét. – Ha nem kell keresgélni a jó utat, akkor a táborunktól egy óra idesétálni, a faluból meg két óra. Annyi igazán belefér nekik...
- Ez valóban jobb ötletnek tűnik – zárta le a vitát Radhelm lovag.
- A falusi nép egyébként sem akarna itt éjszakázni – tette hozzá Jodhilda, egyik kézzel a szelíden bűzőlgő nádasra, másik kézzel pedig a mély tölgyerdőre mutatva.
- Kaszás bólintott, majd megszólította az Almáskerti házaspárt:
- Akkor mivel haladhatunk? Menjünk vissza és keressünk jobb utakat?
- Most végrehajthatnám azt a fürkésző szertartást, amit Adalgan nagyúrnak ígértem – szólt közbe Kaba, ahogy Kyrtrud ormótlan tuloktestét megkerülve közelebb jött.
- Rendben – vágta rá Radhelm. – Mennyi idő lenne az?
- Néhány óra.
- Mennyi-i?? – fakadt ki a lovag a szemöldökét meresztve. – Mit akarsz te olyan hosszadalmasan fürkészni?
- Mindent, ami a föld alatt lapul – húzta ki magát az alacsony titoklátó, farkasszemet nézve a lovaggal. – Egy-két szertartással le tudom fedni a romok teljes területét, de aztán az apró részletek tisztázásához további szertartások kellenek majd...
- Sokat ígérsz, jóember – szólt oda Aintza nővér csípős hangon. – Ehhez hasonló hatalommal sosem találkoztam, még a szentek történetei között sem...
- Azért, mert ostoba vagy! – vágott vissza Botur, vehemensen védelmezve a mesterét.
- A nagy tudású papnő elvörösödött a dühtől, Kaba viszont azonnal felemelte a tenyereit, hogy lecsillapítsa a kedélyeket:

– Nyugalom! A jámbor nővér igazán nem ismerheti a rezesháti sámánoknak ezt a féltve őrzött szertartását. Én is csak véletlen szereztem róla tudomást, amikor velem együtt vizsgáltak egy gyilkosságot és ezzel találták meg az áldozatok testét... Aztán pedig nyolc év gyakorlás kellett az elsajátításához.

– Hat év múlva pedig már én is használni fogom... – tette hozzá Botur meglepően nagy önbizalommal.

A tapasztalt vadászok kételkedve néztek a tagbaszakadt legényre, aki azt hitte, hogy a rá irányuló figyelem csodálatot jelent, így pöffeszkedve simította végig a bozontos barna szakállát.

A közbjáték után Arnass testvér megbökte a titoklátót, és gyanakvó hangon szólalt meg:

– Egyébként meg hogyan használhatod sámánok módszereit? Ők a mélység szellemeire támaszkodnak, te pedig pap volnál...

– Valóban sok hatalmat kapnak a vadontól – ismerte el a titoklátó –, de az ügyesebb sámánok a saját lelkükben rejlő hatalmat is kihasználják, és ez is olyan jellegű módszer...

– Más szóval boszorkányság... – szólta oda Gotvik zsémbesen, de komoly ellenszenv nélkül.

A szertartás végrehajtásához elsimított terepre volt szükség, amit a romoknak a gazzal és cserjékkel benőtt területén nehéz volt találni. Kaba elégedetlenkedve nézett körül a romok között, aztán végül kijelölt egy csalánnal benőtt területet a harmadik terasz bal oldalán, a központi lépcső-rámpa közelében.

Amíg a mester csendben elmélkedve készült a szertartásra, Botur nagy erővel kezdett neki a terep megtisztításának: rongyokkal körbetekert kézzel kihúzgálta a csalántöveket, aztán pedig a szöges furkósbotot gereblyeként használva elegyengette a földet.

Kaszás úgy rendelkezett, hogy a pogány romok közepén végrehajtott hosszú szertartás közben a csapat többi része örködni fog. Ezt a kiadós séta és bőséges ebéd után a többség örömmel fogadta; Nasrin azonban nem akart órákon át a semmibe bámulni, így jelentkezett, hogy ő inkább átkutatná a romokat körbevevő erdőket.

A vén ítélkező támogatta az ötletet, de az alakváltó mellé rendelte Berker vitézt és Özgürt, továbbá megkérte Aintza nővért, hogy hajtson végre egy lélekkötő szertartást a három sólyomföldi vadással. Nasrin fintorogva fogadta, hogy az egyszerű kis erdei sétájából ilyen nagyszabású kiküldetés lett, de nem kezdett el kötözködni.

– Gyertek, intézzük el a lélekkötést! – szólalt meg Aintza nővér, aki már évtizedek óta ismerte és rendszeresen használta ezt a hasznos kis praktikát.

Berker és Nasrin azonnal megfogták az idős papnő kezeit; pár pillanattal később pedig Özgür is felismerte a szertartásnak ezt a formáját és két kézfogással bezárta a kört.

– Lazítsatok – szólalt meg Aintza nővér egy mély lélegzetvétel után –, és tárjátok ki az elméteket...

Az idős papnő némán összpontosított és lassan, de biztosan megindította a lelki hatalom körforgását a résztvevők között. A szertartás egyik résztvevőnek sem jelentett újdonságot, de Özgür mégis elpirulva nézett fel Berker lovagra, amikor a kézfogásuk hirtelen kiegészült az elmék meglepően közvetlen kapcsolatával.

– Érezzétek a társaitok jelenlétét... – magyarázott Aintza vontatott, érzelemmentes hangon. – Összpontosítsatok az egetértésre...

Az élő lelkekről általában könnyen lepergett minden külső befolyás, de itt a résztvevők maguk ajánlottak fel egy-egy apró szálat a lelkükből, amelyeket a tapasztalt papnő gondosan összefűzött és egymáshoz kötött...

– Fogadjátok be a megosztott gondolatokat... – üzenté Aintza, amikor a kapcsolat már alkalmas volt a szavak hangtalan továbbítására. – És

próbaképpen ti is üzenjétek valamit társaitoknak...

– *Veletek vagyok!* – zendült fel Berker nyers, erőteljes üzenete.

– *Én is...* – üzenté Özgür óvatosan és finoman formált gondolattal.

– *Akkor mehetünk végre!* – felelte Nasrin türelmetlenül, majd engedte a mellette álló vadászok kezét és farkassá változva megindult az erdő felé.

Néhány pillanatban később Özgür és Berker is az alakváltó után indultak, Aintza nővér pedig körbenézett a romok között, majd egy gondolati üzenettel búcsúzott társaitól:

– *A holtak seregei óvjanak benneteket! Feltétlenül üzenjétek nekem, ha valami érdekeset vagy veszélyeset láttok!*

A három felderítő távozása után néhány perccel Botur erőteljesen toporogva és ugrálva ledöngölte az elgereblyézett földet, majd várakozással teli mosollyal fordult a közelben várakozó mesteréhez. Kaba egy kurta bólintással nyugtázta a munkát, egy legyintéssel arrébb parancsolta a legényt, aztán leguggolt, vett egy mély levegőt és munkához látott.

Sok komolyabb szertartáshoz hasonlóan ez a fűrkészsés is vérontással kezdődött: a titoklító előkapott egy apró ezüstmarkolatú kést, sebet ejtett az ujján, aztán pedig a vékony, de folytonos sugárban kicsorgó vérrel kört rajzolt maga köré a talajra.

Ezután a mester arasznyi sugárirányú vonalakkal három egyforma ívre osztotta a varázskört, majd újból körbeforogva tenyérszerű karikákat rajzolt a keresztvonalak, mint átmérők körül. A vadászok némán figyelték a kimért, precíz mozdulatokat és megborzongtak, ahogy megéreztek a friss termőföld és réti virágok illatához keveredő vérszagot.

A varázskör elkészítése után Kaba óvatosan feltápáskodott és Jodhilda felé nyújtotta a véres ujját. A gyógyító tudott arról, hogy szükség lesz ilyen segítségre, így rutinos mozdulattal nyúlt előre, hogy jobb kezének két ujjával bezárja a sebhelyet, bal kezével pedig felfogja a

lecsöppenő vért. Néhány pillanattal később a gyógyító jóindulatú mosollyal lépett hátrébb, a titoklító pedig hálásan biccentett, majd az ég felé emelte tekintetét:

– VILLÁMVETŐ ATYA, OLTALMAZD LELKEMET, AHOGY ALÁMERÜLŐK A MÉLYSÉGBEN...

A rövid imádság után a mester térdre rogyott, tenyereit hátranyújtotta és beleillesztette két kis karikába, aztán pedig leborult a földre, hogy a homlokát a harmadik karika közepére helyezze.

A közönség mereven bámulta, hogy mi fog történni, de csupán alig látható lidércfények pislákolnak, ahogy a Kaba testéből kiáramló lelki hatalom a varázskörön keresztül eltűnt a talaj felszíne alatt.

Néhány percen belül a vadászok zöme szétszéledt, hogy beszélgesse nek vagy Kaszás utasításait követve örködjenek; így csupán a mestere mellett térdeplő Botur, a békésen kérődző Kyrtrud és a lépcsők mellett üldögélve pihenő Runemund figyelték tovább Kaba mozdulatlan testét.

Tíz perc után a titoklító közölte a fürkészés első eredményeit:

...balra, az épületrom alatt kőboltozatú pince van...

A varázskörben térdeplő mester száraz, nehezen érthető szavait néma csend követte; így a kíváncsian közelebb siető Aintza nővér egy kevés várakozás után gondolati üzenetet küldött a tuloknak:

– *Ugye tényleg megszólalt ez a fráter? Nem csak képzelődtem?*

Kyrtrud egy mély bólintással válaszolt, aztán tovább rágcsálta a visszaböfögött rostcsomókat. Fél perccel később a Kaba újra elmormolt néhány szót:

...az iszapos hordalék teljesen megtölti...

Aintza előkapart egy üres pergamenlapot és egy hegyes kis ólomvesszőt, hogy lejegyezhesse az elhangzottakat. A gyors firkantás után az idős

nővér lekuporodott és néhány percig fészkelődött a kényelmetlen, kopott fegyverkabátban, de aztán megelégte a várakozást, megkereste Kunidánát és rászóta az unalmas írónoki feladatokat.

Az ifjú papnő éppen érdeklődve hallgatta Jodhilda történeteit, de nem akart munkakerülőnek tűnni, így elkészönt a gyógyítótól és odasi-etett a leborulva összpontosító titoklátó mellé. Kunidana nem tanulta ki sem az északi fejedelemségekben használt rovásjeleket, sem a cikornyás délvidéki írást, de ez most sem okozott problémát, hiszen az égbe szállt lelkek nem fukarkodtak a tudásukkal...

Az első kinyilatkoztatás öt perc elmélkedés után érkezett, amikor Kunidana lelkében még nem rendeződtek össze a kölcsönvett lélekszilánkok:

...a pince fenekén apróságok vannak...

Az ifjú papnő csálé betűkkel feljegyezte a halkán mormolt szavakat, aztán folytatta az összpontosítást és így a további, néhány percenként érkező gondolatfoszlányokat már elegáns vonalakkal tudta rögzíteni:

...rézedények, cserép, csontok, lélek nincs...

...középen a lépcső alatt érintetlen a kő...

...jobbaldalt még járhatóak a pinceüregek...

...hamu, törmelék, apró fémtárgyak...

...talán nem arany, inkább fegyverek lehettek...

...egy barlangi vízfolyás is van arrafelé...

...a Páfrányos-patakhhoz szivárog, a nádasok alá...

...a patak közelében eltemetett kőfalak...

...sok falmaradvány és korom, de semmi érdekes...

...második teraszon balra kőbálványba zárt lélek...

...mélyen szunnyad, nem válaszol...

...nincs kapcsolatban a felette növő bodzabokorral...

...ki kellene ásni, hogy megvizsgáljuk...
...talán az eltemetett pincéken keresztül került oda...
...a pincejáratok folytatódnak felfelé is...
...volt egy bejárati lépcső ezen a teraszon balra...
...negyedik terasz alatt derékig ér a hordalék...
...gyenge lelkek szunnyadnak kőszobrokban...
...nagy csarnok, sok oszlop, alacsony boltozatok...
...lelkek százai alszanak varázslattal összefűzve...
...felfelé szétkorhadt kapu, beomlott lépcső-járat...
...újabb nagy, alacsony csarnok, ez érintetlen...
...egék irgalmazzanak, korcs-lelkek százai itt is...
...hatodik szint alatt még nagyobb csarnok nyílik...
...szobrok, a díszítés nemesfém, talán ezüst...
...valami apró lidérc repked, kíváncsi...
...sötét hatal-

– Áááá-ááhh! – üvöltött fel Kaba tele torokból, ahogy hirtelen felkapta a fejét a varázskörről.

Kiri döbbenet hőkölt hátra, ahogy fehér ködcsóvák törtek elő a talajból és a kígyózó lidércfény belezúdult a tántorogva feltápáskodó titoklátó testébe.

– Mester! Mesteer! – óbégatott Botur, ahogy egy kőépület mögül előrohanna félrelökte Gotvikot és kis híján a földre tiporta az erdőjáró kutyáját...

– IGAZSÁG TÜZE! – ordított Urdin, ahogy a válla fölé emelte kardját és nyaktörő sebességgel száguldott le a lépcsőn...

– ÓVATOSAN! – csattant fel mögötte Arnass testvér kiáltása...

– EGEK ÓVJANAK! – könyörgött Runemund, Kaba mester vállára helyezve a remegő kezét...

– GELDI HADI! – rikácsolt Aintza nővér, ahogy letérdelt és a füves talajra támasztotta mindkét tenyerét.

– HOLTAK SEREGEI... – zengett fel Kaszás imája, ahogy a második teraszról felsietve megpillantotta a zűrzavart.

– ÖRÖK IGAZSÁG... – felelt rá Jurann mennydörgő hangja a negyedik terasz széléről.

– Jövök már! – ordított Botur teli torokból, de a következő pillanatban nekirohant Kyrtrud terebélyes hátsó felének, amit még ő sem tudott elsodorni...

A háta mögött a kutya dühösen ugatott, Gotvik pedig káromkodva mászott ki a tekergő szederindák közül...

Kaba megtett két tétova lépést hátrafelé, majd görcsös erővel köhögni kezdett...

Urdin recsegve-ropogva belerohant a lejtő közepén éktelenkedő galagonyabokorba, hogy ne sodorja el Runemundot. A hófehér lángokba burkolódzó kard kicsúszott az úrfi kezéből és érces hanggal pattogott tovább a lépcső kövein...

– NYUGALOM, EMBEREK! – kiáltott fel Aintza nővér, társaira irányítva az egek szózatát. A hatalom szavai végigsöpörtek a romok között és megtörték a fejetlenséget...

– ...NYISSÁTOK MEG AZ EGEK KAPUJÁT... – ...TISZTÍTSZ MEG GYARLÓ ELMÉMET... – kántált tovább a két ítélező.

Kaba térdei megbicsaklottak, de Botur és az emberi testbe visszatérő Kyrtrud máris ott voltak, hogy megtámogassák a bódult titoklátót...

Jodhilda fürgén ugrálta át a köveket, ahogy jött segíteni a terasz északi vége felől...

– Visszavonulunk! – kiáltott fel a mögötte érkező Radhelm lovag, a fehéren lángoló kardjával a patak felé mutatva. – Rendezetten, de gyorsan!

– Vissza! Lábhoz! – ordított Gotvik a kutyája után, miközben felállt és lerázta a hátára akaszzkodó szederindát...

Botur lehajolt és Kyrtrud segítségével keresztbefektette a vállain az alacsony titoklátót, aztán felegyenesedett és megindult lefelé, hogy

minél gyorsabban kimentse mesterét a veszélyből...

– ÉS ADJATOK MEGTISZTÍTÓ FEGYVERT... – ...ÉS ADJ RAGYOGVA IZZÓ HATALMAT... – kántált tovább a két ítélkező, a magasba emelve fegyvereiket: a hosszú botot és egy rövid, de jól kovácsolt kardot.

Jodhilda elérte a titoklátót, a bódult mester lelógó fejére helyezte a tenyerét, és Botur mellett lépdelve próbált összpontosítani...

Úrdin hosszú léptekkel szaladt az elejtett kardjáért, Kunidana pedig óvatos mozdulatokkal csúsztatta kabátjába az értékes feljegyzéseit...

Mindenki szaporázta a lépteit, Radhelm láncingbe és fényes sisakba öltözött alakját követve...

– Nem érdekelek testi sérülést – fordult a gyógyító a mellette siető vadászokhoz. – Mi történt Kabával?

– Lidérc – vágta rá Kunidana tárgyilagosan.

– ..AMELLYEL MEGVÉDHETEM TÁRSAIMAT! – ..AMELLYEL MEGVÉDHETEM TÁRSAIMAT! – zárult le az két ítélkező imája, iker-villámot idézve az egekből.

A földöntúli robaj megrázta a romokra kapaszkodó cserjék lombjait. A burjánzó erdők sötét lombjai hirtelen törékenynek tűntek, ahogy az ítélkezők csatlakoztak a menekülő társaikhoz...

Kaszás a hosszú lépteivel a sor legelejére keveredett, és a válla fölé emelt kaszával készen állt arra, hogy lesújtson bárkire és bármire, aki az útjába kerül. A hórihorgas mester lendületes sétája a többi vadász számára kocogást jelentett, de a Páfrányos-patak átkelőhelyéig még Runemund atya is bírta az iramot.

A zubogó patak felett átsietve Kaszás megtorpant, ahogy megérkezett a bozóton keresztül tekergő vadcsapás szájához. A keskeny utacska két oldalán az öreg vadringlő-bokor és a csipkerózsa tüskés ágai büszkén hirdették a vadon hatalmát...

A vén ítélkező megpróbálta felidézni, hogy Nasrin merrefelé is vezette a csapatot, aztán felnézett az égre, kiutat keresve. Mögötte sorra

zárkóztak fel a vadász-testvérek, izgatottan, de még nem vak rémületben.

– Menjünk tovább ezen a parton! – szólalt meg Gotvik, az együtt megmarkolt hajítódárdákkal dél felé intve – Jobb, mint az az útvesztő!

– Egyáltalán miért futunk, mint a nyulak? – szólt közbe Urdin úrfi, akinek a kardján ismét hófehér tűz lobogott. – Szálljunk szembe a... !

– Nézz csak Kaba mesterre! – vágott közbe Jodhilda, váratlanul éles hangon. – Biztonságba kell juttatni!

Az úrfi nyakát húzva harapta el a szavait, ahogy meglátta a gyógyító szemében szikrázó tüzet. Most nyoma sem volt a megszokott szelídségnek...

Eközben Kaszás hirtelen leszegte a fejét, előrelódult, és elkezdett ARATNI. A végzetes penge első csapása a vén vadringló tucatnyi göcsörtös törzsén siklott keresztül...

Egy pillanatig csak annyi látszott, hogy a zöld lombot szürkésbarnára szárítja a szétáradó lélektűz, de aztán a megsorvadt ágak össze-roppantak a saját súlyuk alatt, és porladó zuhatagként omlottak az ítélkező sisakjára és kopott kabátjára...

A fonnyadt levelek és ropogó gallyacskák elárasztottak mindent, de a ragyogó penge máris továbblendült a hamufelhőn át, hogy megölje a ringló mögött tekergő komló-indákat és az alattuk senyvedő bokrokat. A csapat döbbenet bámulta, ahogy a vén mester kimért léptekkel haladt előre és kérelmetlenül irtott mindent, ami a halálkaszsa elé került...

A bozótot toronyiránt átszelő csapáson két-három ember is kényelmesen elfért egymás mellett, a vadon burjánzó dicsőségéből pedig csupán néhány csenevész gyomocska maradt meg, amelyek felett átsiklott a túlvilág fegyvere. A szent emberek megilletődve, de felbátorodva taposták a száraz leveleket, recsegő ágacskákat és porladó hamut...

A csapat hamarosan felért oda, ahol a tölgyfák sűrű lombja alatt már nem jutott fény a haladást nehezítő cserjéknek. Kaszás egy pillanatra fontolgatta, hogy az egek dicsőségét szépen hirdetné egy faóriás ledöntése, de aztán visszanezített a mögötte siető csapatra és elbocsájtotta a pengévé dermedt lángokat...

Lidércek továbbra sem mutatkoztak, így Jodhilda leimádkozta az aggodalmaskodó tanítvány hátáról a titoklátót, hogy alaposabban megvizsgálja a pórul járt férfi állapotát. Ahogy mindenki kifújta magát, elkezdtek záporozni a kérdések, amelyekre Kunidana adott tömör, de nagyjából érthető válaszokat.

Kaba mester állapota leginkább a mély részegségre hasonlított, amit nem enyhített sem Jodhilda gyógyító hatalma, sem a szent emberek imádságai.

– A lélek felkavart foszlányai maguktól fognak visszarendeződni – jelentette ki Aintza nővér, ahogy felállt az avarban lefektetett férfi mellől. – Néhány napon belül. Ha az egek is úgy akarják...

A Csósz-patak völgyében felkapaszkodó út szinte minden vadászt kifárasztott, még úgy is, hogy a bódult titoklátót a tulok-testben járó Kyrtrud hordozta a hátán.

A forrás melletti réten Radhelm lovag parancsba adta, hogy a félbeszakadt szertartást titkolni kell a falu népe előtt; de a szolgálólányok így is megérezhették, hogy balsors sújtotta a vadászokat...

A táborban Kaba mester betámolygott a sátrába, magára húzta a takarókat és szinte azonnal elaludt. Az Igazság Fiai erősködtek volna, hogy még egy alapos megtisztító szertartás biztos jót tenne, de Jodhilda nem hagyta, hogy felébresszék a kimerült titoklátót. Botur a furkósbotját lóbálva nyomatékosította az alacsony, de határozott gyógyító szavait; így a zигori papok morgolódtak egy keveset, de végül

elvonultak.

A három sólyomföldi vadász a visszaútkon nagy ívben elkerülte a romokat és így naplementéig az erdőket járta; de a lélekkötési szertartásnak köszönhetően végig tudni lehetett, hogy biztonságban vannak. Amikor végre visszaértek a táborba, Kaszás és Radhelm lovag kíváncsian hallgatták Berker vitéz beszámolóját:

– Bejártuk a Páfrányos-patak völgyét és az azon túl fekvő dombhá-
tat. A romoktól északkeletre találtunk egy élőhalott szarvast, amelynek
a testét szinte teljesen benőtték a taplógombák. Özgür örök nyugalom-
ba küldte az átokverte lényt.

– Együtt küzdöttünk a fenevad ellen – pontosított a papnő lágy,
jóindulatú hangon.

– Más veszélyt nem találtunk. Amikor hallottunk Kaba sorsáról,
tettünk egy kitérőt dél felé, és emiatt késtünk...

– Nem számít. Örülök annak, hogy mindannyian visszatértetek
épségben – válaszolt Radhelm barátságos mosollyal.

– *A testvérünk egészen boldognak tűnt, amikor a patakon átgázolva
karjai közé emelhetette a papnőt* – egészítette ki a beszámolót az alakváltó
egy Kaszáshoz irányított gondolati üzenetben. – *Még a végén kigyógyul
a búskomorságból, ha eleget vadásznak együtt.*

A vén ítélező bólintott, ahogy végigmérte a vadász-testvérét és a
mellette egészen közel ácsorgó papnőt. Ő maga már rég megbékélt az
örök küzdelemmel és sohasem próbált hasonló második esélyt keresni;
de örömmel látta, hogy Berker lovag előtt feltárult egy ilyen lehetőség...

27. Útkeresés

A vadászok érkezése utáni nyolcadik napon tanácstalan, nyugtalan han-
gulat uralkodott az erdő szélén álló táborban. Kaba mester az éjszakát

zavartalanul végigaludta, reggel viszont szédülésre és hasogató fejfájásra panaszkodott. Jodhilda figyelmét lekötötte a titoklátó állapota, így a gyógyítónak csak dél körül jutott eszébe az, hogy újabb rovátkát kellene perzselni a tábor közepén felállított deszkába.

Reggel a szent emberek órákon át vitatkoztak azon, hogy a mélységből előtörő lidérc hogyan dacolhatott a szelleműző szertartásokkal, míg végül Botur nyögvenyelős magyarázkodása tisztázta, hogy a titoklátó testébe beáramló szellemtűz valójában a mester saját lelki hatalma volt, amit a fürkészés során szétterített a mélységben.

A megszeppent tanítvány elmesélte, hogy a lelki hatalom általában lassan és fokozatosan tért vissza a szertartás végén, Aintza nővér pedig megerősítette, hogy a kiterjesztett hatalom hirtelen visszahívása ugyanúgy szétzilálhatta a test és a lélek kapcsolatát, mint egy fejsérülés.

– Ez jó magyarázatnak hangzik – lépett előre Radhelm lovag, aki idáig inkább csak hallgatóként vett részt a vitában. – A lidércről szóló történet nagy riadalmat kelthetne, tehát mondjuk helyette egyszerűen azt, hogy Kaba fejére ráesett egy kő az ingatag romok között.

– Ez szentségtörés! – fakadt ki Tarholmi Urdin. – Mi az Igazság szolgálói vagyunk, nem hazudozhatunk összevissza!

– Nyugalom, fiam! – szólt oda Kaszás, finoman megemelve az örök-ké jelen lévő botot.

– Az a feladatunk, hogy a harmónia felé vezessük a népet – tiltakozott Radhelm is, lendületesen mutogatva a tiszta kék ég felé. – Az egek nem kívánhatják azt, hogy rettegést és zűrzavart ébresszünk a faluban!

– A SZENT IGAZSÁG MINDENEK FELETT ÁLL! – jelentette ki Arnass testvér fenséges hatalmat hordozó hangon, ahogy felbukkant a harcias társa mögött. Urdin tudásra szomjazó tekintettel nézett vissza, a többi szent ember kíváncsiság és ingerültség keverékével fogadta a közbeszólást, Kiri pedig ugyanolyan grimasszal forgatta a szemeit, mint amikor a skogosi papnő szentbeszédeit kellett hallgatnia.

– AMÍG EBBEN A GYARLÓ TESTBEN ÉLÜNK – magyarázott a hit-

szónok a szíve fölé illesztett kézzel –, ADDIG NEM TUDJUK A TELJES IGAZSÁGOT BIRTOKOLNI.

A vadászok elméjében a prédikáció felidézte a régi tévedéseik rémképeit; még Aintza nővér is beletörődötten bólintott, ahogy visszagondolt a pohárnok pincéjére...

– AZ IGAZSÁG TÖREDÉKEI PEDIG NÉHA MÉG A TELJES TUDATLANSÁGNÁL IS ROSSZABBAK LEHETNEK. – Kunidana és Ainza dacosan néztek vissza, ahogy a szónok tüntetőleg végigmérte a papnőket, Özgür viszont behúzódott Berker lovag háta mögé.

– KÉPZELJETEK CSAK EL EGY FÉLIG FELÉPÍTETT TEMPLOMOT, AHOL BÁRHONNÉT LEFORDULHATNAK A NEHÉZ KÖVEK...

A hallgatóság némán várta, hogy a szentbeszéd hogyan fogja mégis alátámasztani Urdin kirohanását; aztán fokozatosan felismerték, hogy ez a hasonlat volt Arnass zárógondolata.

– Értettem, bölcs tanító – szólalt meg Urdin főhajtás kíséretében, amikor az utolsók között ő is felfogta a tanulságot. – A faluban nem fogok beszélni a romok alatt lapuló kísértetekről, hiszen a parasztok nem tudják, hogy aki igaz úton jár, annak nincs mitől félnie...

Kiri fintorogva fogadta a pökhendi úrfi utolsó szavait, hiszen a parasztok jól tudták, hogy aki igaz úton járt, az is bőven félhetett, például az uraságok önkényes döntéseitől...

Néhány perccel később Urdin lesétált a faluba, hogy beköszönjön Lodomir lovaghoz és meséljen a vadászat valódi történetéről. A falu ura egy igazi bátor vitéz volt, előle nyilván nem kellett semmit eltitkolni...

Az ízletes, de nyomott hangulatú ebéd után Jurann mester megelégette a tétlenséget és felvetette, hogy ki kéne tűzni romokhoz vezető utat az erdőben. Kaszás, Nasrin és Kyrtrud azonnal lecsaptak az ötletre, a többi vadász viszont félrehúzódott és kimaradt a dologból...

Az ítélezők felvették a fegyverkabátjaikat, az alakváltók levetköztek és átváltak, aztán pedig mindenki odasietett a forrás alatti kis rétre. Jurann kifejezéstelen arccal várakozott, a lelke mélyén viszont felébredtek a harci ösztönök, amikor meglátta, hogy a régi ellenségével és két alakváltóval együtt fog besétálni az erdőbe.

Persze most már névleg egy oldalon álltak, de azért egy ilyen vad vidéken mindig történhetek sajnálatos balesetek, az Irgalmatlan Rend pedig nem felejtett és semmilyen eszköztől sem zárkózott el...

A tagbaszakadt ítélező sokat megadott volna egy igaz testvér társaságáért, de Urdin nem is ebédelt a vadászok között, Arnass pedig a szégyenteljes visszavonulás vége felé meghúzta a bokáját és nem akarta egy *papnőre* bízni a sérülés gyógyítását.

Jurann már az út legelején előhúzta a rövid, de éles kardját, hogy jeleket hasítson a fák kérgébe és egy orvtámadás esetén se legyen teljesen védtelen. Az Igazság Fia bőven megelégedett volna azzal az úttal, amit eddig használtak, Nasrin viszont újra meg újra megállította a csapat többi részét, hogy megvizsgálja a vadcsapásokat és minél kényelmesebb ösvényeket keressen.

A farkast követve a vadászok ide-oda tekeregtek a terebélyes fák alatt, de az eltévedéstől nem kellett félni, hiszen a terep lejtése egyértelműen kijelölte az északi irányt. A fakéregbe vágott „X”-ek láncolatából fokozatosan összeállt egy egészen kellemes útvonal, ami viszonylag magasan haladt a patakmedertől délre húzódó dombok oldalában...

A két alakváltó eleinte óvatoskodva kezelte a zigori ítélezőt, de egy-másfél óra unalmas útkeresgélés alatt fokozatosan hozzászoktak a közelségéhez, így Kiri eleresztett egy-két szemtelen tréfát, Nasrin pedig több alkalommal is megcsodálta a bőrvértbe öltözött vitéz életerejét és daliás testalkatát...

Jurann mester szorgalmasan taposta a szelíden rothadó régi avart és újra meg újra lelkébe hívta az igazak nyugalmát, de így is egyre fokozódó aggodalommal figyelte az útítársait. Az Irgalmatlan Rend vadászhai fokozatosan levedlették a merev udvariasságot, mintha ők már tudták volna azt, hogy egy „sajnálatos baleset” után a riválisuk nélkül fognak visszatérni.

Ráadásul az erdő mélyén elkövetett gyilkosság után még az elégtétel sem volt biztosított: még Arnass testvér szónoki tehetségével szemben is könnyű lett volna bemesélni, hogy szörnyű véletlen történt; Urdin testvér pedig csak a saját sorsát pecsételhette volna meg egy vakmerő bosszú-kísérlettel...

A lappangó feszültségek ellenére a vadászok kis híján eljutottak a templomig, és már a Kaszás által vágott nyiladék felé ereszkedtek a völgy oldalában, amikor bekövetkezett a „sajnálatos baleset”.

Jurann mester éppen egy meredekebb lejtőn leereszkedve próbálta levágni a cikkcakkban tekergő ösvény egyik kanyarulatát, amikor a mögötte érkező vadtulok hirtelen meglódult felé, nagy robajjal taposva a lejtő porladó, köves talaját.

A böszme alakváltó ellen még a tagbaszakadt íjász ereje sem ért volna semmit, a tapasztalat és éberség viszont életmentőnek bizonyult: Jurann balra ugorva kitért a tulok útjából, majd egy messze zengő „ÉGESS!” kiáltással a botorkálva rohanó tulok combjába mélyesztette a kardját.

A kardpengén fellobbanó dermesztő, hófehér tűz egy pillanat alatt csizmatalp-szárazra sorvasztotta Kyrtrud bal lábát, így a szerencsétlen behemót teljesen elveszítette egyensúlyát és felborulva zuhant tovább a meredek lejtőn. Jurann megpördült a lendülettől, de a kardját éppen ki tudta húzni a megsorvadt húsból, így a következő pillanatban már az oldalról érkező farkas felé lódíthatta a lángoló pengét.

Ha Nasrin Kyrtruddal egyidőben támadott volna, akkor már a nagydarab vadász hátára akaszkodva harapdálhatta volna a vaskos nyakat, de először megdermedve figyelte a lezúgó tulkot, utána pedig riadtan vonítva ugrott félre és éppen csak kitért a hófehér lángcsóvát húzó penge útjából.

Ezután már Kaszás is beavatkozott a lándzsaként forgatott harci bottal, de Jurann az első tapogatódzó szúrást félreütötte a kardjával, utána pedig hátrálva ereszkedett az ösvényen és távolabb került a vén mestertől. Eközben Kyrtrud fájdalmas bögése hirtelen megszakadt, ahogy az alakváltó nagy robajjal nekiütközött egy fatörzsnek.

Ezzel a tulok egyértelműen harcképtelenné vált, de ürge farkas máris suhant a lejtőn növekvő facseteték közül, hogy hátulról támadva biztosíthassa a győzelmet. Jurann még Nasrin agyonvágása után is nehéz helyzetben lett volna, hiszen az erőbeli fölényénél többet ért Kaszás hosszabb fegyvere és nagyobb tapasztalata; két ellenfél ellen pedig már nem is reménykedett a túlélésben...

– Ez mi akart lenni, Jurann!? – mordult fel Kaszás, ahogy előreszegezett bottal felállt az ösvénynek egy viszonylag szélesebb és simább részén.

– Végül így is beteljesül az alantas bosszúd – válaszolt a másik ítélkező gyűlölettel eltelve –, de nem fogom tétlenül nézni, ha egy vadtulok rám rohan.

Kaszás meredten nézte a riválisát, de nem szólt semmit, hanem Kyrtrud irányából hallható recsegést és az alakváltás után felhangzó emberi nyögéseket figyelte. Eközben Nasrin ügyesen leereszkedett a meredek lejtőn, Jurann túloldalán biztonságos távolságba húzódott, majd visszatért emberi alakjába, hogy ő is megmondhassa a magáét:

– Kyrtrud csak megcsúszott azon a silány lejtőn, azért lódult meg feléd! Ostoba baleset, de te azonnal előrántottad a gyilkos tüzedet és kis híján megöltél mindkettőnket! És még te papolsz az égi békességről...

– A múltban ellenem harcoltál, de tisztességesen – tette hozzá Ka-

szás. – Ott, a küzdelemben megítéltelek volna, de nem volt okom megkésett leszámolásra. A testvéreink biztonságát viszont a hírnevünk biztosítja, így nem hagyhatunk megtorlás nélkül egy ennyire komoly támadást...

Jurann a válla mögött hátranézve láthatta, ahogy Nasrin elszántan bólintott, majd előrerogyott, elkorcsosult, kiszőrösödött és fenyegető fogsort villantott a nagydarab ítélkező felé.

Eközben Kaszás is éberén készült a küzdelemre, Kyrtrud viszont kicsit összeszedte magát odalenn és éles hangon rákiáltott a vén mesterre:

– Ez neked komoly támadás, Kaszás? Újonc vagyok és éppen kifordult a patáim alól egy átokverte kődarab, de ennek ellenére sem tudott megölni! Én nem vagyok törekeny királylány, akinek a kedvéért bosszúálló lovagot kell játszani!

A két ítélkező a küzdelemről meglepedkezve fordult az alakváltó felé, aki meztelenül, kócos szőke hajjal és véresre karcolt felsőtesttel ült a felfogatott, sáros falevelek között. A leány életteli, telt alakját ormótlanul elcsúfította a tulok-test összeszáradt bal lába, amely az égi tűz hatalma miatt nem tudott visszaalakulni, így most a bőrt megfeszítve és feltépve illeszkedett a csípőhöz.

Nasrin csorgó nyállal figyelte, hogy Jurann izmos alkarjába milyen jól belemélyeszthetné a fogait, de aztán lemondott a csábító lehetőségről és inkább távolabb húzódott, hogy visszatérjen emberi alakjába.

– Örömmel feltépném a torkodat, ítélkező – mondta a szívós sólyomföldi nő meglepően tárgyilagos hangon –, de eltekintek a bosszútól, ha a húgom ilyen állapotban sem kér elégtételt...

Az alakváltó fintorogva intett a tölgyfa tövében kuporgó leány felé, akinek a taplószáraz tulok-lábát időközben pár ujjnyival távolabbra feszítette a lassan újraformálódó emberi comb.

– Egy küzdelmet nem szívesen hagynék ki – vetette oda Kiri –, de abban nincs semmi élvezet, hogy itt gubbasztok, miközben ti feleslegesen gyilkoljátok egymást...

Kaszás gondolkodott egy keveset, majd Jurann felé fordulva megszólalt:

– Jogunkban állna bosszút állni az esztelen támadásodért, de az kudarcra ítélné a megbízásunkat és hiábavaló küzdelembe taszítaná a két testvériséget. Ezért elnézzük és elfelejtjük a tettetted, amennyiben ígéretet teszel, hogy te sem beszélsz erről.

A tagbaszakadt íjász széles mosollyal fogadta az ajánlat végét, majd gúnyos hangon szólalt meg:

– Értem én... Ti is tudtok irgalmasok lenni, csak ezt gondosan titkoljátok, hogy megőriztétek a gúnyneveket...

Kaszás a jobb válla fölé, ütésre kész helyzetbe lendítette a harci botot, de nem szólt közbe.

– Mindenesetre módomban áll teljesíteni a kérésedet és nincs más kiutam, úgyhogy... Ígérem, hogy erre a küzdelemre és alkura nem utalok semmilyen módon, azon túl, hogy tartózkodom a hazugságoktól. A BESZÉDEM IGAZ, MOST ÉS MINDÖRÖKKÉ.

– És nem akarok még egy ilyen megelőző orvtámadást látni – tette hozzá Kaszás. – Jelenleg nem forralunk ellened bosszút, és ha esetleg kiérdemled a halált eljövendő tetteiddel, akkor nyíltan fogunk leszámolni veled, hogy a sorsod példaként szolgáljon mások előtt.

– Igazán szívderítő... – válaszolt Jurann az orra alatt morogva, majd durva csattanással visszadugta a hüvelybe a kardot, amely elégtelennek és szükségtelennek bizonyult.

Ezután az ösvényen sorakozó három vadász kínos csendben figyelte, ahogy Kyrtrud türelmetlenül szétszaggatta a tulok-lábat rögzítő megszürkült, véres bőrdarabokat, aztán pedig a sáros avarban fészkelődve kivárta a láb lassú újraformálódását. A negyedórás rút és kellemetlen folyamat végén a lány büszke mosollyal állt rá a visszakapott végtagra, aztán pedig gyorsan felmászott az ösvényre és a társainak intve továbbindult, mintha mi se történt volna...

A négy vadász feszengve, de alapos munkát végezve kijelölte a hát-

ralévő rövidke szakaszt, aztán pedig sietve indultak meg a tábor felé, hogy minél hamarabb megszabaduljanak ettől a kínos helyzettől...

A visszaúton egy gyors, de kiadós zápor öntözte meg az erdőket, de az átázott vadászokat nyugodt pihenés helyett egy komoly tárgyalás fogadta a táborban: az egyik kerek hadi sátorban már várt rájuk Sebesdombi Irmingard úrnő, Almáskerti Radhelm és Bogáti Ladomir.

A három nemes elegáns, de ázott ruhákban beszélgetett a sátrat kitöltő hatfős asztal körül, majd kíváncsian fordultak a bejárat felé, amikor egy szolga odavezette a vadászokat. Kaszás a botjával felemelte a bejáratú vászon-lapot, Ladomir pedig azonnal ráförmedt az ítélkezőre:

– Merre kóboroltál, Kaszás? Van egy nehéz kérdés, amit szeretnék átbeszélni veled...

A vén mester a csontos ujjjaival intett a társainak, hogy távozhattak. A sátor bejáratánál ólálkodó farkas azonnal meglódult, a meztelenül bámészkodó szőke lány pedig először ellenkezve visszánézett, de aztán bólintott és elszaladt ruhákat keresni.

Miközben az alakváltók távoztak, Jurann Kaszás mögött besurrant a sátorba és a befelé dőlő vászonfalat végigsúrolva megkerülte az egyszerű asztalt, hogy helyet foglaljon a belső oldalon, Radhelm lovag mellett. Kaszás gyilkos tekintettel nézett a riválisa után, de nem látott udvarias módszert a tagbaszakadt vadász eltávolítására, így belépve leült Irmingard úrnő mellé, majd egy mély lélegzetvétel után kimért hangon válaszolt a türelmetlenkedő fiatal lovagnak:

– Az erdőt jártuk, kijelöltünk egy gyors és biztonságos utat egészen a romokig.

– Erre mindenképp szükség lesz – tette hozzá Jurann –, ha szeretnétek megtisztítani a pogányok fészket.

– De éppen ez lenne a kérdésem – szólta vissza Ladomir.

A nagydarab íjász olyan meglepetten kapta fel a kopasz fejét, mint-ha egy bizarr rémalak bukkant volna fel; a fiatal, loboncós hajú lovag

pedig határozott arcvonásokkal bölintott, majd magyarázkodni kezdett:

– Urdin lovag elmesélte, hogy Kaba mester mit talált a romok alatt. Erről eszembe jutott, hogy a nagyanyám, akinek az ősei Szent Kullan kora óta éltek itt, mindig hangoztatta, hogy nem szabad megbolygatni a pogányok átkozott örökségét és felébreszteni a szunnyadó seregeket. Az elmúlt hetekben nem vettem komolyan ezt a figyelmeztetést, de most, hogy Kaba mester feltárta, hogy mi lapul a mélységben, úgy érzem, hogy hallgatni kellene rá.

– Bölcsen beszéltél, öcsém! – szólalt meg Radhelm, vállon veregetve a fiatalabb lovagot. – Az őseid háromszáz éve még tudhatták, hogy mi védelmezi ezt a templomot; ha ők nem bolygatták meg, akkor lehet, hogy nekünk sem kéne.

– Megértjük – válaszolt Kaszás Lodomir lovag felé fordulva –, ha emiatt már most lezárnánk ez a vadászatot, és csak az eddigi szolgálatot...

– Adalgan nagyúr – szolt közbe Irmingard úrnő, bosszúsan felnézve a mellette ülő hórihorgas alakra – fél pénzt sem fog fizetni ezekre az eredmények nélküli napokra, ha kihátráltok a valódi munkából!

– De annak sem örülne – vágott vissza a vén ítélkező –, ha felébresztenénk egy lidérchadat és az feldúlná Bogát faluját...

Lodomir erőteljes mozdulattal bölintott, Kaszás pedig folytatta az alkudozást:

– Azért volt néhány kisebb eredményünk, elpusztítottunk pár élőhalottat. Mindenesetre a napi bér megfelezése elfogadhatónak tűnik, ha most fog befejeződni ez a vadászat. Természetesen Kaba mester kivétel, ő a fürkésző szertartással mindenképp kiérdemelte a teljes fizetséget; különösen akkor, ha többé már nem tudja már használni ezt a lenyűgöző módszert...

A sátorban ülők mind lehajtották a fejüket, ahogy a pórul járt titoklátóra gondoltak. A farkasföldi mester a szétzilált lelkével most még

arra sem volt képes, hogy a saját lelkébe hívja az égi békességet; pedig ezt az alapvető papi képességet még Botur is könnyedén megértette, amikor néhány éve tanítványnak szegődött...

– Sajnálatos, ami Kaba mesterrel történt – törte meg a hallgatást Nyilas Jurann mély hangja –, de én készen állok arra, hogy bosszút álljak érte és ítéletet mondjak a homály erői felett. Mi befejezzük a vadászatot és megkeressük a kincset, akkor is, ha gyáván elmenekül az Irgalmatlan R–

– Elég! – kiáltott fel Kaszás éles hangon, ahogy felpattant az asztal mellől. A rozoga szék nagyot koppant és nyekkent, ahogy hátrarepült a megtaposott földre...

– Ha végigmondtad volna – folytatta az ítélkező, aki az ázott-kopott fegyverkabátban úgy nézett ki, mint egy kivénhedt haramia –, elpusztultál volna.

A csontos ujjak között egy pillanatra felvillant egy dobókés; Irmingard pedig óvakodva felpattant és a sátor-ponyváig hátrált a dühös mester mellől.

– Nem tűrjük, ha meggyalázzák a rendünk hírnevét! – tette hozzá Kaszás egy pillanattal később, majd fenyegetően végigmérte a sátor belsejében lévő négy alakot.

Ladomir és Radhelm azonnal bólintottak, majd kíváncsian fordultak a mellettük ülő ítélkező felé. Jurann a bal kezét ökölbe szorítva tartotta az asztalon, jobbával pedig az övéhez nyúlt fegyverét, azonban pár pillanattal később józanító nyugalmat hívott a tüdejébe és egy mély bólintással megalázkodott riválisa előtt. Arnass bizonyára előnyt kovácsolt volna Kaszás gyávaságából; ennyire erős szavak után viszont már nem volt dicsőség a küzdelemben...

Végül Irmingard úrnő felé fordult az öreg mester tekintete; az ősz hajú, de életteli úrnő azonban összekapta magát a kezdeti rémület után és hideg, fölényes hangon tette helyre a felbérelt vadászt:

– Ha szeretnéd megőrizni a hírneveteket, akkor teljesítsd, amit vál-

laltál, ahelyett, hogy gyilkossággal fenyegetőznél...

A vén ítélkező dühös válaszra nyitotta a száját, de nem tudott semmit kinyögni, ahogy felfogta a kioktató szavakat. Egy pillanattal később Jurann arcán önelégült vigyor jelent meg, Kaszás pedig vett egy mély levegőt és beadta a derekát:

– Folytatjuk a romok feltárását, ameddig van erőnk a cselekvésre.

A nemesasszony elégedett mosollyal fogadta az engedelmességet, amire Kaszás halál-száraz szavakkal válaszolt:

– Ha a testvéreim elesnek a küzdelemben, vérük és szenvedésük szálljon reád és tölts be álmaidat! A HOLTAK SEREGEI HALLOTTÁK ÁTKOMAT.

Irmingard arcáról lefagyott a mosoly, ahogy elérte a lelkét a fenyegetés. A büszke úrnő nem sajnálta volna különösebben, ha a megkezeredett vén ítélkező örök békességet talált volna a hosszú küzdelem után, de nem akarta halálra kárhoztatni az elegáns és talpraesett ifjú papnót vagy az életvidám alakváltókat...

– Az elszántság nagy érték – törte meg a kínos csendet Radhelm lovag –, de önmagában nem indok a cselekvésre. Attól, hogy a vadászok készen állnak, még el kell döntenünk, hogy megbolygatjuk-e a romokat, vagy hagyjuk inkább békében szunnyadni a kísértetek hadát?

– Nem tűrhetjük, hogy ez a betokozódott fekély örökké itt rothadjon az országunk kellős közepén! – válaszolt Jurann mester, majd dühösen az asztalra csapott, kis híján megrepesztve a göcsörtös szélső deszkát. – Lehet, hogy néhány dög elmenekül és a falvakra támad, de az erődített fészükön kívül már bárki legyűrheti őket!

Ladimir lovag dühösen fordult a nagydarab vadász felé, de nem tudott semmit mondani, mert gyávaságnak tűnt volna, ha felszólal a zigori fanatikus ellen.

– Egyébként is – folytatta Jurann némi gondolkodás után –, Kaba egy szóval sem mondta, hogy a mélységbe zárt lelkek gonoszak. Lehet, hogy éppen az ártatlan áldozatok senyvednek ott!

Radhelm erre már elismerően bólogatott, Kaszás pedig átgondolta a titoklátó kinyilatkoztatásait, de nem talált komoly ellenérvet, így csak az orra alatt morgolódtott:

– ...akkora szerencsénk úgysem lesz...

– Akkor hát lezárhatjuk ezt a kérdést – jelentette ki Irmingard úrnő határozott hangon. – Vadászok, dolgozzatok szorgalmasan és pusztítósátok el a kísértetek fészkeit! Ladamir lovag, támogasd őket és ne aggodalmaskodj: ha netán segítségre szorulsz, Sebesdomb erői megvédenek téged és a falvadat!

Ahogy az ítélezők és nemesek kitódultak az esőszagú táborba, a sátor mögött kuporgó apáca-ruhás leány gyorsan felkelt és eloldalgott...

28. A munka kezdete

A nyolcadik napon az útvonal kijelölése és a vadászat folytatását megerősítő tárgyalás után már nem volt idő arra, hogy érdemi munkát végezzenek a vadászok. Kiri esetében ez kényelmes kérődzést és lazsálást jelentett, a többiek viszont összevissza sürgölődtek a délután és este folyamán: pakolászta a táborban, terelgették a falusiakat, gyakorolták a fegyverfogatást, terveztek, vitatkoztak és időnként civakodtak is.

A vacsora csupán közönséges kása volt elszózott és furcsa szagú juh-sajttal, de Irmingard úrnő is csatlakozott vadászokhoz, hogy helyrerázza a nagy riadalom által összezavart társaságot.

Az étkezés vége felé felbukkant a vadászok táborában egy farkas és kíváncsian körbenézett a sátrak között. A többség már hozzászokott Nasrin jelenlétéhez és nem törődött az állattal, Berker viszont épp a szőke alakváltóval vitatkozott, így felpattant és hófehér tüzet hívott az étkező-késére, amikor meglátta a betolakodót.

A váratlan mozdulat megriasztotta a farkast, aki hátrahőkölt, fel-

ágaskodott, és pár pillanat alatt átalakult egy alacsony, szívós alkatú férfivá.

– Ki vagy, idegen? – vetette oda Berker kurtán, miközben a többi vadász is feltápászkodott a padról, hogy megbámulhassák a meztelen, de kifejezetten dús barna hajjal, szakállal és testszőrzettel megáldott alakot.

– Rejma vagyok, dicső királyunk hírvivője – válaszolt az alakváltó, majd a vadászok felé fordította a bal vállát, amelyre egy farkas-lábnyom és egy korona volt tetoválva.

– És milyen híreket hordozol, vitéz? – kérdezősködött a sólyomföldi lovag, leeresztve a lángoló kést.

– Személyes ügyben jártam az országot – válaszolt Rejma komor arcú. – Nyár eleje óta nehéz betegség sújtotta apámat, így hazatértem, hogy támogathassam. Tíz nappal ezelőtt véget értek a gyötrelmei, és most, a temetés után sietek vissza, hogy tovább szolgáljam királyunkat.

A vadászok többsége felnézett a bárányfelhős égre, Nasrin viszont elgondolkodott, majd kíváncsiskodni kezdett:

– Akkor mit keresel errefelé? Gyorsabb lett volna az utad, ha innen keletre vágysz át a Lassú-víz nádasain.

A hírvivő szúrós szemmel fordult az apáca-köntöst, sólyomföldi nadrágot és szívós csizmát viselő nőalak felé, de aztán válaszolt a kérdésre:

– Innen keletre, ahol a régi romok vannak a bozót alatt, elszabadult valami rettenetes lény...

A vadászok felhördültek; többen is előrántották a fegyvereiket, Jurann mester pedig felpattant és türelmetlenül felmordult:

– Milyen lény?

– Csak a nyomát láttam... – magyarázkodott Rejma, ahogy az erdők felé visszanezve felidézte az emlékeit. – Gyalázatos pusztító hatalmával utat vágott magának a sűrű bozóton keresztül, a patakparttól egészen az erdőig...

Kaszás fokozatosan elmosolyodott, majd jellegzetes, száraz hangon

kacagni kezdett. A nevetés szinte azonnal átragadt a fiatalabb vadászokra, különösen Kirire, aki a hasát fogta és kis híján begurult az asztal alá. A köpcös kis hírnök döbbenten bámulta a váratlan reakciót; Kaszás pedig egy mély lélegzetvétellel elfojtotta a nevetést és magyarázkodni kezdett:

– Úgy tűnik, hogy én volnék az a gyalázatos fenevad. Egy lidérc-támadás ellen ítélelhozó hatalmat kértem az egektől, aztán visszavonulás közben elzárta az utunkat a bozót, én pedig holtaktól kapott erővel átvágtam rajta, hogy minél gyorsabban elhagyhassuk a romok környezetét.

– Érdekes történet... – válaszolt a hírvívó a fejét csóválva. – Mit lehet tudni erről a lidércről?

– Azt, hogy már meg vannak számlálva a napjai – jelentette ki Jurann mély, dörgedelmes hangon. – Egy misztikus praktika felfedte, hogy ott lapul a romok alatt, mi pedig felkutatjuk és ítéletet monduk felette.

– És melyik testvériséget képviselitek, vitézek?

– Az Igazság Fiai közé tartozunk – vágta rá a hatalmas termetű ítélkező gondolkodás nélkül.

– Mármint ők hárman – kontrázott rá Kaszás, ahogy hosszú ujjjaival fürgén rámutatott a rivális közösség vadászáira. – Én öt testvéremmel együtt Vasas Szent Ulfeus nevében küzdök; de akad a társaságban néhány független vadász is.

– És az egész vállalkozást Sebesdomb ura, Adalgan szervezte meg – tette hozzá Irmingard úrnő. – Neki köszönhető, hogy a vadászok egymás szapulása mellett a hátramaradt birodalmi rémségek ellen is harcba szállnak...

A két kopasz ítélkező egyforma szúrós tekintetekkel nézett le az alacsony és törékeny, de acélos akaratú nemesasszonyra. Rejma az orra alatt mormolva az elméjébe véste az elhangzott híreket, majd Kaszásra felnézve témát váltott:

– Közétek tartozik egy Aintza nevezetű papnő?

– Igen, én vagyok – vágta rá az apáca-ruhákba bugyolált vénasszony, ahogy fölállt az asztal végétől és közelebb sietve végigmérte a meztelen, szőrös alakot.

– Ekjall vára mellett – folytatta a hírnök – találkoztam egy bizonyos Ullnor mesterrel, aki üzeni neked, hogy elveszítetted a fogadást.

– Miféle fogadást? – kérdezősködött az elkendőzött arcú papnő rekedt, ellenséges hangon.

– Valami olyasmit üzent, hogy „teljesen egészséges lábai növekednek”, de azt nem mondta, hogy minek vagy kinek...

Aintza nővér csak egy kurta bólintással méltatta a választ, aztán visszament a tányérjához, ahol Kiri kíváncsiskodva fordult hozzá:

– Ki az az Ullnor mester?

– A testvériségünk tagja – válaszolt az idős papnő. – Tehetséges alak volt és fiatalabb korában szorgalmasan tanulmányozta az emberi lélek sajátosságait, de manapság már csak a tündér-lányok testi adottságait vizsgálja közelebbről...

– Ez a lélek-mester – szólt közbe hirtelen Botur, akit idáig teljesen lekötött a kondér alapos kinyalogatása – segíthet az én mesteremnek?

– Nos, az emberi lélek egy csodálatos és összetett dolog – morfondírozott Aintza nővér –, aminek a sérüléseit nem lehet közönséges kézrátétellel gyógyítani...

Jodhilda, aki sokat szenvedett Kaba mester ápolásával, felkapta a fejét és gyilkos tekintettel fordult az idős papnő felé, aki azonban változatlan lendülettel magyarázott tovább:

– Azonban Ullnor elég örült ahhoz, hogy a lélek befolyásolásával kísérletezzen, és túl régóta kísérletezik ahhoz, hogy minden praktikája halálos veszedelmet hordozzon...

Kiri jóízűen megmosolyogta a cikornyás választ, Botur viszont tancstalanul, a bozontos szakállát vakargatva bámult a papnőre. Pár pillanattal később aztán Kunidana megszánta a nagydarab farkasföldi

legényt és előállt egy tömör összefoglalóval:

– Viheted hozzá a mesteredet. Ullnor szívesen segít és sokat tud.

Botur széles mosollyal, a kondért a fűbe lökve pattant fel, majd lendületesen csörtetve sietett el a sátrak felé, ahol a gyengélkedő mestere pihent...

A kilencedik napon reggel Kaba és Botur elindultak, hogy megkeressék Ullnor mestert, aki Rejma beszámolója szerint Ekjall vidékéről északnyugatra, Askivell vára és Fenyveskő felé utazott. A titoklátó továbbra is kába volt, viszont a szédülés és testi kimerültség már szinte teljesen elmúlt, így lendületes léptekkel indulhatott meg a dél felé tekergő utakon.

Kaszás felkínálta azt, hogy Nasrin segítségével könnyebben megtalálhatnák Ullnor mestert, de Botur büszkén erősködött, hogy ő egyedül is kiigazodik a vidéken; így végül a két farkasföldi vadász csak egy pergamen-lapkára írt kis levelet vitt magával, amiben Aintza nővér tömören összefoglalta a helyzetet Ullnor mester számára.

A farkasföldi vadászok távozása után Kaszás összegyűjtötte a csapatot, hogy még egyszer bejárják és átvizsgálják a romokat. A völgy északi lejtőin kitűzött útvonal egészen kényelmesnek bizonyult, még úgy is, hogy egy kiadós éjszakai esőzésnek köszönhetően minden nyirkos és sáros volt.

A szent emberek csapata olyan magabiztosan szelte át az ősőreg, sötét, lassú rothadásba hanyatló erdőt, mintha egy békés faluban sétáltak volna; de a romokhoz közeledve még közöttük is sokan aggodalmaskodni kezdtek és görcsösen mormolták a nyugalmat hozó imákat, ahogy visszagondoltak a menekülésre.

Kaszás, aki legelől haladt, nem észlelte a félelmet és lendületes léptekkel kelt át a bővizű Páfrányos-patak ágai felett; az utána érkező

vadászok viszont megtorpantak a halál-kaszával kettéhasított bozót aljánál és tétovázva figyelték a vén mestert.

A csapat hátulján érkező Jurann mester bosszúsan mérte végig az előtte feltorlódo óvatoskodó vadászokat, aztán pedig a magasba emelt egy nyílvesszőt, hogy lehívja az egek hatalmát:

– ÖRÖK IGAZSÁG, ADJ NEMES ÉGI FÉNYT, AMELLYEL MEGMUTATHATOM DICSŐSÉGEDET A ROMOK ALATT LAPULÓ ELTÉVELYEDETT LELKEKNEK!

A villám érkezése után az izmos mester tüntetőleg az íjához illesztette a nyílvesszőt, amelynek a hegyén még a déli verőfényben is jól látható volt az egek hatalma. Ezután a báméskodó vadászok visszafordultak Kaszás felé, de ő nem idézett villámot, csak intett a társaságnak, hogy jöjjenek. Pár pillanattal később, amikor épp továbbindult volna a társaság, Kunidana oldalra húzódott és egy mély lélegzetvétel után fohászolni kezdett:

– HOLTAK SEREGEI, NYISSÁTK MEG AZ EGEK KAPUJÁT ÉS ADJATOK... ÍTÉLETHOZÓ FEGYVERT... A KÍSÉRTETEK ELLEN... TÁRSAIM VÉDELMEÉRE!

A fiatal papnő dallamos hangja háromszor is megtört, amikor kereste a szándékait hűen tükröző szavakat; de végül ugyanolyan vad robajjal sújtott le az égi hatalom, mint Jurann fohásza után.

A régi fegyverkabátban is elegáns megjelenésű leány csak az utolsó pillanatban emelte fel a harci baltáját, aminek a pengéje körül arasznyi, lüktetve lobogó lángok formájában állapotodott meg a pusztító hatalom.

Kiri egy meglepett sikollyal ugrott félre, ahogy hűvös fuvallatként megérezte a válla felett tomboló hófehér tűz elszabaduló foszlányait.

– Nem árthat neked! – kiáltott oda Kaszás. – A villám ereje kialszik, ha olyat érintene, akit az ítélkező nem tart pusztulásra méltónak!

– De akkor is hideg! – szólt vissza az alakváltó, ahogy az óvatoskodó Aintza nővért megelőzve átugrált a patakából kiálló kőtömbökön.

Amikor mindenki összegyűlt a túlparton, Radhelm odament Kaszásához és szemrehányó hangon megszólította a vén mestert:

– Te miért nem idéztél villámot?

– Nem érzem szükségesnek.

– Azért fizetünk, hogy felhasználd minden hatalmadat...

– Ez nem az én hatalmam – vágott közbe Kaszás száraz hangon. –

A holtak seregei csak akkor küldenek villámot, ha látják a lelkemben, hogy szükség van rá.

– Akkor a társaid hogyan kaptak villámot? – akadékoskodott a lovag, lendületes mozdulattal intve a két ragyogó fegyver felé.

– A HOLTAK SEREGEI TISZTÁN ÍTÉLKEZNEK – idézte Kaszás a szent igék szavát, majd hosszú mutatóujjával a homlokára mutatott és cinkos mosollyal folytatta a gondolatot: – ...azonban a mi elménkből tudják kiolvasni azt, hogy mit kell tudni a helyzetről. Természetesen senki nem hazudhat az egeknek, de aki félreérti a helyzetet vagy aggodalmaskodik, az valós szükséglet nélkül is használhatja az egek hatalmát...

– És erről te beszélsz – fakadt ki Jurann mester –, azután, hogy pár napja ítéletet mondtál egy *galagonyabokor* felett?!

– Jól tette! – válaszolt Kiri vehemensen. – Az egy nagyon gonosz bokor volt!

Radhelm lovag jóízűen felkacagott, aztán elmerengve délnyugat felé fordult, ahogy visszagondolt a kislányainak a hasonló közbeszólásaira. A vadászok terelgetése is érdekes kihívásokat jelentett, de azért mégiscsak jobb lett volna visszatérni Almáskertre, a család kényelmes birtokára...

A csapat óvatoskodva nyomult be a romok területére, de csupán a bokrok között gyanúsán zörgő madarak fogadták őket. A Kaba által használt varázskör helyén egy sekély, koszos pocsolva díszelgett, de egyébként a pogány hatalom utolsó rejtekhelye úgy nézett ki, mintha egy közönséges gazos-sziklás lejtő lett volna...

A kezdeti felderítés után Kaszás azt javasolta, hogy vizsgálják át alaposabban a felső teraszokat, ahová már nem ért el Kaba szertartása. A vadászok lelkiismeretesen betörték a bozótosabb részekre és néhol még egy-két nehéz követ is megpróbálták felemelni, de nem találtak érdekes tárgyakat vagy a pincékbe levezető járatokat.

A romoktól tisztos távolságban elfogyasztott ebéd után a vadászok a romok alsó végéhez mentek, hogy megkeressék annak a föld alatti vízfolyásnak a kivezetését, amit Kaba említett a szertartás során. A templomépület előtt a pogányok idejében egy paraszt-teleknyi méretű, tojás formájú tó lehetett, amit azóta szinte teljesen feltöltött a domboldalról lemosott hordalék és a vadul burjánzó nád.

A mocsaras területnek az átvizsgálását Nasrin kezdte, aki állati testet öltve végigszimatolta a part menti sávot, és megállapította, hogy ezen a részen volt legerősebb az a fanyar, régi bőrökre emlékeztető szag, amire a farkas már korábban is felfigyelt a patak körül.

Ezek után a többi vadász is csatlakozott, hogy alaposan átfésüljék az alakváltó által kijelölt pár szobányi területet. Csupán pár perc telt el, és Arnass testvér máris elégedett mosollyal emelhetett fel egy rozsdás ásót, ami a talajba süppedve hevert a burjánzó gazok alatt. A közelben virágzó macskafű egyértelművé tette, hogy ezt a szerszámot még Miktulf hagyta itt akkor, amikor megtalálta az aranygyűrűt.

A kincs-lelet közelsége fellelkesítette a fiatalabb vadászokat: Urdin még a rozoga ásót is használatba vette, hogy átforgassa az iszapos talajt. A szorgalmas úrfi fél óra után talált is egy apró ezüstdarabkát, ami Aintza nővér szerint talán egy övcsat lehetett.

– Így már kezdem érteni, hogy hogyan találhatta meg Miktulf azt gyűrűt – morfondírozott Berker lovag a mocsár-szagú gödrök felett ácsorogva. – A lezúduló esővíz kimosta a kincseket a romok alól, és elsodorta őket idáig, ahol megrekedtek az iszapban...

– És esetleg megakadtak a macskamenta gyökerei között... – tette hozzá Özgür a fehérén virágzó, életteli növények felé intve.

– Meglehet – válaszolt Arnass testvér kételkedve –, de én még mindig valószínűbbnek érzem azt, hogy egy kárhozott lélek mutatta meg a kölyöknek, hogy merre van az a balvégzetű ékszer...

Az övcsat megtalálása után a vadászok még egy órán át túrták a sarat, de csak néhány régi csontot találtak, így „ezt majd a parasztkra bízuk” hozzáállással visszaindultak a táborukba. A nap folyamán a tüskés cserjék és éhes szúnyogok sok kellemetlenséget okoztak a vadászoknak, de a korábbi riadalom után még ez az unalmas és fárasztó vizsgálgódás is sokat javított a hangulaton.

Irmingard úrnő megmosolyogta a kis övcsatot, amit Tarholmi Urdin szertartásos mozdulattal nyújtott át neki; de hamar felismerte, hogy a csizmájukat tisztogató és ezer apró bosszúságra panaszkodó vadászok visszanyerték az önbizalmukat...

Másnap kora reggel Jodhilda széles mosollyal perzselte bele a tábor közepén felállított deszkába a tizedik nap kezdetét jelző fekete vonalat. Erre a napra Lodomir lovag azt ígérte, hogy tíz erős férfi fog segídeni ásókkal, lapátokkal és csákányokkal felszerelve, így a vadászok azt tervezgették a sietős reggeli mellett, hogy hol lehetne legjobban kihasználni ezt a munkaerőt.

Reggeli után aztán nem kerültek elő parasztok, így Radhelm és Berker lovagok gyorsan lóra kaptak, hogy utánajárjanak a dolognak. A falu urát nem kellett sokáig keresni: a kelet felé vezető utcán civakodott négy népes és felháborodott parasztszaláddal.

Lodomir hamar összegyűjtött három vállalkozó kedvű alakot, akik a lovag mögött állva lelkesen markolták a vállukra fektetett szerszámkötegeket; de aztán összeveszett a többi alattvalójával, akik úgy érezték,

hogy az elátkozott romok feltárásása nem tartozik a hagyományos kötelességeik közé.

A fiatal földesúr nem volt elég dörzsölt ahhoz, hogy szép szóval terelgesse a népet, és nem volt elég kérges szívű ahhoz, hogy a tiltakozókat megbotoztassa vagy elűzze a birtokról, így kivörösödött fejje, de tehetetlenül vitázott az óvatoskodó gazdákkal és a fiaikat féltő néberekkel.

Radhelm és Berker pár percig kíváncsian figyelte a vitát, de aztán beavatkoztak, hogy megtörjék a nép ellenállását. Almáskert ura barátságos szavakkal érvelt és elmondta, hogy még a törekeny felesége sem fél attól, hogy bemenjen a romok közé; Berker pedig odalovagolt Zumar családjához és kivont szablyával fenyegetőzve elfojtotta az ellenséges közbekiáltásokat.

Negyedórával később nagy nehezen összegyűlt hét további vállalkozó, akik megígérték, hogy elszaladnak szerszámokért és aztán sietnek a vadászok táborához. A hét paraszt közül aztán ketten elkallódtak valahol, de eddigre már Radhelm is megunta a várakozást és úgy döntött, hogy nyolc ember munkája is elegendő lesz.

Már késő délelőtt volt, mire a vadászok és parasztok átkeltek a homályos erdőn és megérkeztek a gazzal benőtt romok közé. Most már Kunidana sem érezte szükségesnek az ítélelhozó hatalmat, Jurann viszont újból megáldott egy nyílvezzőt és felmászott egy falsarok maradványaira, ami az első terasz jobb oldalán állt és két emeletnyi magasságig emelkedett fel.

Erről az őrhelyről az ítélelhozó szemmel tartotta a teljes társaságot, akik egy kevés tanácskozás után elkezdtek kiásni a föld alatti vízfolyás feltételezett helyét. A báméskodó vadászok sietős munkára ösztökélték a parasztokat, akik izzadva lapátolták a sarat és káromkodva fogadták az iszapos talajból előkerülő kődarabokat.

Nasrin farkas-alakban segédkezett és a gödröket szimatolva próbálta kijelölni, hogy merre kéne ásni; Kiri pedig emberi testben, nyakig

sárosan túrta szét a kifogatott földet. A meztelen leány öt percenként félredobott egy-egy cserépdarabot vagy megsárgult csontot, de csupán néhány töredékes ezüstdarabot és egy körömnnyi kis császári aranypénzt tudott kitúrni a koszból.

Kora délután, amikor a társaság félrehúzódott ebédelni, a fáradt és feszült parasztok közül négyen is rádöbrentek arra, hogy a reggeli sietségben összecsomagolt étel nélkül jöttek be az erdőbe.

A nagy nehezen szervezett férfiak először ételt követeltek, de aztán az ifjú Tarholmi Urdin lekezelő beszólásai tovább dühítették őket, így kijelentették, hogy azonnal visszatérnek a faluba.

Ezek után már nem segített sem Runemund atya józanságot hozó fohásza, sem Radhelm lovag érvelése, így Kaszás emlékeztette őket a fakéregbe vésett jelekre, majd útjukra bocsájtotta őket.

Ebéd után Kaszás ráparancsolt Urdinra, hogy vegye át az egyik elhajtott paraszt helyét a munkában. A lobbanékony ifjú vadász előző nap önként ragadott ásót; most viszont sértődötten nézett farkasszemet a vén mesterrel, és csak akkor látott neki a munkának, amikor Kyrtrud tüntetőleg felmarkolt egy másik hátrahagyott szerszámot.

Néhány órával később a patakparton kiásott gödröknek a domb felé eső végén feltárult egy könyöknyi átmérőjű járat, amit szabályos rendben egymásra boltozott, de megkopott és repedezett kövek határoltak.

Aintza nővér magabiztosan állította, hogy ez a templomegyüttes csatorna-kivezetése lehetett, de az esővíz két évszázad alatt nyomtalanul elmosott minden mocskot.

A járat túl szűk volt ahhoz, hogy egy felnőtt férfi belemásson, és talán még a karcsú Özgür számára is kockázatos lett volna a dolog; azonban Nasrin farkas-teste viszonylag jól elfért, így némi tervezgetés után az alakváltó bekúszott a sötét üregbe, hogy körülszaglásson.

A farkas negyedóra vizsgálódás után csapzott bundával, borzongva bújt elő a lukból, majd fölágaskodott, kinyújtózkodott és egy megkönnyebbült sóhaj kíséretében visszanyerte emberi alakját.

– Ez valóban egy csatorna lehet – magyarázott a kíváncsian bámészkodó társaságnak. – Egy beomlott résen keresztül fel tudtam mászni néhány pince-helyiségbe, de csak agyagos lerakódások és kőbor kődarabok vannak bennük, mindent sokszorosán átmosott a víz.

– Meddig jutottál el? – érdeklődött Kaszás.

– Talán a második vagy harmadik teraszig, azon túl egy beomlott kőhalom zárja el az utat. A rések között átfolyik a víz és esetleg átbújhat egy macska, de nincsen normális méretű átjáró...

– Kezdetnek ennyi is épp elegendő – válaszolt Runemund egy foghíjas mosollyal. – Bejutottál a romok alá, és mégsem ettek meg odalenn a lidércek...

29. Meglepetések

Az első átmosott pincék feltárása után a csapat visszaindult a Bogát felé vezető ösvényen: a földmunkára kirendelt parasztok izzadtan és kimerülten meneteltek, a vadászok pedig lelkesen tárgyalták, hogy következő napokon merre lehetne folytatni a romok feltárását.

A csapat két órával naplemente előtt indult vissza, de a távoliombok már sötét árnyékot vetítettek a völgyre, a szúnyogok pedig vérszomjasan táncolták körül a szétszakadozó sorban vonuló társaságot.

Az állandó zümmögést újra meg újra titokzatos, távoli zajok fűszerezték, de a csapat egyre inkább hozzászokott a szelíden rothadó erdőhöz, így már csak Kecskés Gotvik és a harcias kutyája tért le az ösvényről vizsgálni, ha egy-egy madár megzörgette a közeli bokrokat.

A faluban kiderült, hogy kora délután az élelemért visszatérő pa-

rasztok a nagy sietségben nem figyeltek a fakéregbe hasított jelekre és letértek a kijelölt útról.

A négy férfi közül a legbátrabb, aki elől csörtetett, át akart vágni egy nedves avarral borított lejtőn, de megcsúszott és bokáját szegte; a leggyávább pedig biztosra vette, hogy sérült ordítása előcsalja majd a fenevadakat, így a veszélyes terep kikerülése után azonnal elszaladt a falu felé.

Szerencsére ezek már a legelőkhöz közel történtek, így fél órán belül még a sántikáló társukat támogató legények is kijutottak a fenyegető lombok alól; azonban a rémületük szétterjedt a faluban és megnehezítette Lodomir lovag dolgát, aki Kullan atya segítségével már a következő napokra gyűjtött embereket.

A tizenegyedik napon Lodomir mégis megmutatta, hogy tudja irányítani az alattvalóit: amikor Jodhilda a reggeli elfogyasztása után jelölte az új napot, már tíz szerszámokat és bőséges élelem-csomagot lóbáló paraszt váraozott a tábor szélén.

Ahogy a romok elveszítették az újdonság varázsát, már nem minden vadász szánta rá a teljes napot arra, hogy a bozotos lejtőn ácsorogva vagy ücsörögve bámulja a földet túró munkásokat: Runemund a táborban maradt, hogy távol tartsa a kíváncsi gyerekeket, akik előző napon a sátrak körül ólálkodtak; Jodhilda pedig a faluba ment, hogy ellásson néhány beteget, egy várandós nőt és egy csúnyán lesántult tehenet.

Ezen túl Kunidana és Nasrin is hátramaradtak, hogy a falusiaktól kapott mésszel látványos hófehér jeleket fessenek az erdőben tekerdő ösvény mellett álló fák törzsére.

Jurann morgolódtott, hogy akinek nem elég a kéregbe karcolt jel, az megérdemli az eltévedést; Kullan atya viszont lelkesen fogadta az ötletet és a templom előtti rét szélén áldást mondott a két vödörnyi frissen bekevert mész felett.

Kunidana forgatta a szemeit, hiszen ebben az élettelen festékben

nem volt semmi, ami valóban megköthette volna az egek hatalmát; a parasztok viszont kíváncsian hallgatták a kopott szürke talárt viselő, de büszke és magabiztos egyházfi szavait.

Ezalatt a többi vadász és a kirendelt parasztok már a romok között jártak és elkezdték kívágni a második terasz bal oldalán álló bodzabokrot, ami alatt Kaba mester kinyilatkoztatásai szerint egy „kőbálványba zárt lélek” lapult.

Aintza nővér felhívta a figyelmet arra, hogy ezen a teraszon három kisebb bodzató is növekedett a romok déli szélén álló nagy és öreg bokor mellett; de a többiek üres szórszálhasogatásnak tartották a közbeszólást.

A bokor kivágása után könyöknyi méretű szürke kötömböket kellett kifordítani a talajból, amelyeket még Volkbart, a kovács izmos fia is csak nagy erőlködéssel tudott megmozdítani.

Eközben a vadászok elvileg órködtek, de nem számítottak komoly veszélyre, így nem vették észre azt, hogy az egyik paraszt átsomfordált a második terasz jobb szélére, hogy a nyílt terepen kijelölt gödör helyett egy félreeső helyen könnyítsen magán.

Azt már mindenki észrevette, amikor egy harsogó ordítás hirtelen felzendült, majd pár fájdalmas pillanattal később kurtán elhalt...

Jurann mester ismét a torony-rom tetején gubbasztott, így gyorsan a hang felé fordult, de csak a sűrű bokroknak a rezgő ágait láthatta és nem akarta taláalomra kilőni a villámot hordozó nyílveendőjét.

Nem sokkal később aztán megérkezett a lángoló kardot lóbáló Radhelm lovag is, aki egy viszonylag ép, kormos-szürke faldarab mögé befordulva hirtelen szemtől szembe találta magát egy alacsony, barnás-pikkelyes testű szörny-emberrel.

A rémalak a véráztatta karmaival azonnal rávetődött a lovag törzsére, de nem tudott áthatolni a láncing vasgyűrűin és az alattuk lapuló fegyverkabáton, így tehetetlenül ölelte az izmos férfi derekát.

Radhelm régen tapasztalt gyilkos küzdelmet, így egy pillanatra le-
dermedt; de azután észbe kapott és brutális erővel vágta bele a kard
markolatgombját az elkorcsosult ellenfelének a hátába. A kis szörnye-
teg sovány teste meglepően szívósnak bizonyult, de három ütés után
végül erőtlenül csúszott le a földre.

Eközben néhány lépéssel távolabb felbukkant egy másik hasonló
lény is, ami egy mély belégzés után nagy sziszegéssel hullaszagú levegőt
fújt a társát csépelő lovag felé. Ekkor már Gotvik is megérkezett, de az
első hajítódárdája ártalmatlanul siklott el a szörnyeteg dereka mellett...

Amikor Radhelm félrelökte az összetört testű ellenségét és előretört
a kardjával, a második szörny-ember félrehajolt és hátrébb ugrott, de
így is azonnal elpusztult: a vadrózsa ritkább ágait között lesújtott rá
Jurann ítélethozó lövése...

A következő pillanatokban Radhelm óvatosan előrenyomult és finto-
rogva szagolta az émelyítő, kesernyés leheletet, Jurann újabb ítélethozó
imádságot kántált, a többiek pedig közelebb nyomultak és összetorlód-
tak egy gazos kőhalom mellett. Amikor a villám nagy robajjal lesújtott
a felemelt nyílvevesszőre, már látható volt, hogy nem maradt élő ször-
nyeteg a közelben...

Sajnos a falsarok mellett letolt gatyával fekvő paraszt sérülései is
végzetesek voltak: a feltépett hasából kilógtak a belek, a nyakából
pedig bugyogva folyt a vér. Radhelm élesen köhögött, ahogy a torkán
érezte a korcs-ember fertelmes leheletét, aztán végigmérte a haldokló
alakot és kitárt tenyérrel áldást mondott felette:

– DICSŐSÉGES EGEK, IRGALMAZZATOK ENNEK A LÉLEKNEK, ADJA-
TOK NEKI BÉKESSÉGET ÉS EMELJÉTEK FEL AZ ÖRÖKKÉVALÓ VILÁGBA,
AHOL MAJD MINDANNYIAN EGGYÉ VÁLHATUNK!

Az inas alkatú, kopaszodó férfi görcsösen vonagló izmai ellazultak,
ahogy a túlvilági hatalom átjárta a testét és nyugalmat adott az elgyö-
tört léleknek. Az egyszerű fohász nem sürgette a halált, de az így is
pillanatokon belül elérkezett...

Eközben Kaszás visszahívta azokat a parasztokat, akik az ordítás-tól megriadva bemenekültek a romok túloldalán fekvő bozótos részre; Aintza nővér pedig közelebb jött és megvizsgálta a lényeket.

Nem kellett nagy tudomány annak felismeréséhez, hogy a támadók ugyanolyan töpörödött, pikkelyes bőrű, éles karmú és hegyes fogú korcs-emberek voltak, mint amilyen Dervin végzetét is okozta.

Az ítélelhozó hatalom az egyik támadót porladó múmiává égette, a Radhelm által agyonvert példány testén viszont friss vörös vér szivárgott a bezúzott kis pikkelyek közötti hasadékokból, ami világosan mutatta, hogy ezek nem a gomba-szellem által uralt rothadó élőholtak voltak, hanem eleven lényként támadtak a falsarokban vizelő parasztra.

– Jobb lett volna az egyiket élve leteperni – panaszkodott Aintza nővér, ahogy feltápáskodott a rövid vizsgálat után. – Kivallathattam volna a birodalom nyelvén...

– Nem sokra mentél volna vele – vetette oda Gotvik fintorogva. – Az ilyen erdei rémségek szája harapásra való, nem beszédre...

– Azért volt annyi eszük, hogy elbújjanak Jurann testvérem elől és magányos célpontra támadjanak – szólt közben Arnass, aki épp közelebb jött, hogy szemügyre vegye a hullákat.

– Lehet, hogy a mélységben lakozó lidérc-úr irányította őket – ellenkezett Aintza nővér a köves-gazos talajra mutatva. – Én az égi harmóniát megidézve tudom összekötni a lelkeket, de a pogányok is ismertek olyan praktikákat, amelyekkel távolról parancsolhattak a szolgálóknak.

Amikor Kaszás biztonságban tudta a kilenc túlélő parasztot, visszavért és kurta parancsokkal intézkedni kezdett. Aintza nővér előrelátó volt reggel és lelki kapcsolatot formált a hátramaradó vadászokkal, így most azonnal tudott üzenni Jodhildának, hogy szóljon Kullan atyának és a falusiaknak a halálesetről.

Gotvik vállalkozott arra, hogy a kuttyájával visszakövethetné a fe-
nevadak nyomait. Kaszás ajánlotta neki, hogy vigyen egy-két kísé-
rőt, azonban az erdőjáró hallani sem akart „tapasztalatlan, kétbalke-
zes, vadkan módjára csörtető” társakról és csupán két ebéd-csomagot
kért el „nyilván tudnék vadászni is, de így gyorsabban haladhatok”
indoklással.

Az alkudozás után Aintza nővér fintorogva fogta meg a mogorva
férfi koszos ujjait, de aztán mély levegőt vett és földöntúli jóindulattal
hajtotta végre a lelkeket összekötő rövid szertartást.

Amikor létrejött a kapcsolat, az idős papnő és a távolból beköszö-
nő vadászok gondolati üzenetben, a többiek pedig hangos kiáltásokkal
kívántak sok szerencsét a vén tölgyfák alatt eltávolodó alaknak.

Kaszás utasításait követve a parasztok levágták egy mogyoróbokor
két sudár ágát és hordágyat készítettek, hogy kényelmesen és tisztes-
ségesen tudják visszavinni meggyilkolt társuk, Balog Gildó véres holt-
testét a faluba.

A vén ítélkező felfigyelt arra, hogy Radhelm lovag újra meg újra
köhög egyet-kettőt, így a nép megnyugtatóására vállalkozó Arnass test-
vér mellett a szőke földesurat jelölte ki arra, hogy a hordágyat cipelő
parasztokkal együtt visszatérjen a faluba.

– Miktulf is köhögött, amikor a gyűrűvel kimenekült az erdőből... –
szólalt meg Kyrtrud, félrevonva a hórihorgas mesterét.

– Akkor menj vele te is – válaszolt az ítélkező gondterhelt arccal
–, és hordozd, ha elveszítené az erejét. Én közben megkérem Aintza
nővért, hogy indítsa el felénk Jodhildát...

– Még mielőtt Radhelm bekerül a kapcsolatba és tiltakozhatna, hogy
nincs komoly baja... – tette hozzá Kyrtrud elismerő mosollyal.

A gyászos kis csapat hamarosan eltűnt a romok mellett fekvő kidőlt
fák fonnyadó lombja mögött; Kaszás pedig munkába küldte a tétován
báméskodó parasztokat:

– Keressétek tovább azt az átkozott bálványt, ha már itt vagytok és nem esett bajotok! Aki óvatlan a vadonban, az sajnos ráfizet; viszont aki éber, annak nem kell aggódnia!

– És mi lesz, ha újra... – nézett vissza egy csapzott barnás hajjú, nyurga fiatalember.

– Egy ilyen kis korcsot még te is könnyedén agyonversz – mutatta fel Berker a vézna hullát, amit éppen fél kézzel hurcolt a part közelében tátongó felesleges gödrök felé –, ha nem elmerengve, letolt gatyával várod az érkezését...

A falusi férfiak nyers hangon felnevettek, aztán megkeresték a sietve elhajigált szerszámaikat és munkához láttak. A váratlan haláleset mindenkit megrázott, de a jelenlévők közül senki nem ismerte közelebről az áldozatot, a szörnyeteg pedig egyszerűen túl kicsi volt ahhoz, hogy igazán komoly félelmeket tápláljon.

A támadás után a vadászok fokozott éberséggel őrködtek, Aintza nővér pedig újra meg újra beszámolt a távolból érkező üzenetekről. Radhelm már az erdő határában levette a láncinget, ami a küzdelemben megfékezte a rémalak karmait, viszont a súlyával még egy erős vitéz számára is komoly terhet jelentett.

A köhögés fokozatosan súlyosbodott, de az elszánt lovag égi hatalommal tompította a tüdejében lüktető fájdalmat és saját lábán jutott el a táborhelyig. Pár perccel később megérkezett Jodhilda is, aki ágyba parancsolta a férjét és izgatottan sürgölődve látott munkához.

Egy kardvágás, csonttörés vagy más helyi sérülés kezelése rutinfeladat lett volna gyógyító hatalommal, a tüdőben szétterjedő méreg viszont komolyabb praktikákat igényelt: rejtett erőtartalékok előhívását, testnedvek finom vezérlését, gyógyfüvek célzott használatát, vagy egyenesen a túlvilág kíméletlen megtisztító hatalmát...

Jodhilda a homlokát ráncolta, ahogy visszagondolt a tüdőbajos betegekre... Szerencsére az ispotályban szerzett tapasztalat nem halvá-

nyult el, minden évben akadtak rászorulók Almáskerten is... És a szorgalmas kezelés többnyire elégséges volt, ez a mérgezés pedig az enyhébb esetekre emlékeztetett... Egyelőre...

A bodzabokor helyén mélyült a gödör csak lassan mélyül, hiszen a tekergő gyökerek mellett sok kisebb-nagyobb kődarab is hátráltatta a parasztok munkáját. Nem sokkal ebéd után megérkezett a meszelő-csapat is.

Az egyszerű, de pepecselős munkában Kunidana és Nasrin mellett két falubeli legény is részt: Arigar, a pap bolyhos szakállat nevelgető, sovány tanítványa és Gilhart, egy parasztgazda izmos és erőszakos, de még kölyökképű fia.

A legények kíváncsian bámészkodtak a romok között, végigsimították a szürke köveken a régi faragványok megkopott maradványait és savanyú pofával fogadták a hírt, hogy a leterített szörnyetegeket nem lehet megnézni, mert Berker már eltemette őket. Kaszás nem tudott a legényeknek hasznos munkát adni, így beosztotta őket őrködni és elküldte Nasrint, hogy az erdő felől érkező tegye próbára az éberségüket.

A bokrok és fal-maradványok között ólálkodó farkas a falusi ifjak mellett a tapasztaltabb vadászoknak is tudott meglepetéseket okozni: egy alkalommal még Aintza nővérből is kicsikart egy rekedt sikolyt, amikor az elmerengve üldögélő papnő lábai elé osont, aztán hirtelen felágaskodott és a szőrös-torz átmeneti formákon keresztül visszatért az emberi alakjába.

Nasrin az ügyes mozgás mellett gondolatátadást is használt, ravasz kis üzenetekkel, amelyek eléggé rövidek voltak ahhoz, hogy belesimuljanak a tekintettel megcélzott őrszem tudatalattijába. Az imbolygó árnyak és távoli neszek sokszor csak káprázatok voltak, amelyek épp a legfontosabb pillanatokban terelték félre valakinek a figyelmét...

Késő délután a sólyomföldi vadász már egyre nagyobb köröket tett a völgyben és még az uzsonnára is szakított időt: a patakparti üde ré-

teken becserkészett és széttépett egy óvatlan vadkacsát. Az őrség azonban eközben is éber maradt, hiszen minden apró zaj és rezgő ágacska emlékeztette őket az alakváltó pofátlan trükkjeire...

Kaszás a vadász-csapat közepén, egy csenevész füvekkel benőtt faldarabnak támaszkodva ácsorgott és büszkén figyelte, hogy a rögtönzött gyakorlás mennyire sikeresnek bizonyult – aztán egyszer csak ugrott egy nagyot, amikor váratlanul a fülébe vonított a romos fal tetején végigsétáló farkas.

Az ítélkező erősen gyanította, hogy Arigar szándékosan engedte át a tréfás kedvű vadászt, de a szemtelen falusi kölyök csak gúnyosan mosolygott, amikor a vén mester faggatni próbálta...

Az ásatás sokáig reménytelennek és eredménytelennek tűnt: a rendszeresen átkozódó parasztok csak tekergő gyökereket, nagy kőtömböket, bosszantó törmelékét és elszenesedett régi faanyagokat találtak az egyre szélesebb és mélyebb gödörben.

Az őrhelyről lekiabáló Jurann mester már felvetette, hogy jobb lenne befejezni a keresgélést és másnap a kisebb bodzabokrok alatt próbálkozni, de amíg a vadászok vitatkoztak, az egyik paraszt felfigyelt arra, hogy a munkáját éppen akadályozó lekerekített kődarab nem sötétszürke, hanem csontszínű.

A verem belső oldalánál lapul furcsa kődarab nem akart megmozdulni, így a borostás pofájú, kopott kékes ruhákba öltözött férfi leugrott a legmélyebb részre, hogy a vaskos ujjával félrekaparja a körülötte fekvő porhanyós földet.

Először úgy tűnt, hogy egy sima golyóbisról van szó, aztán előkerült egy fül és világossá vált, hogy egy életnagyságú, kopasz emberi fej lapul szétkorhadt fa-törmelék között.

A parasztok babonásan félrehúzódtak, Aintza nővér pedig odasietett, ügyetlenkedve lemászott a mocskos verembe, majd a szobor tartójára helyezett ujjakkal összpontosítani kezdett. A néma vizsgálódás

hosszú perceken át húzódott, így a többiek szétszóródtak és fojtott hangon vitatkoztak...

– Valóban van benne lélek – jelentette ki végül a papnő rekedtes, de magabiztos hangon.

– Akkor el kell pusztítani! – vágta rá Urdin, ahogy lendületes mozdulattal félretolt két parasztot és odasietett a gödör szélére. – Van valakinél kalapács? Vagy véső?

– Szó se lehet róla! – rikácsolta Aintza felháborodottan. – Miért akarnál elpusztítani egy ilyen rendkívüli emléket?

– Már Umatis próféta is ezt tanította – zengett fel Jurann mester hangja egy kőhajításnyi távolságból, a torony-rom tetejéről. – A BÖLCS NÉPEK CSAK AZ IGAZSÁGRA HALLGATNAK, NEM TÚRNEK MEG BÁLVÁNYOKAT MAGUK KÖZÖTT.

A szent idézetet néma csend követte, aztán Nasrin visszatért az emberi testébe, hogy kötözködhessen:

– Honnan veszed, hogy ez egy bálvány? Nem is tudsz róla semmit!

– Sok munka és tudás kell egy ilyen arc kifaragásához – válaszolt Udrin, aki bal kézzel a gödör feneke felé intett, jobb tenyerét pedig tüntetőleg felemelte, hogy kitakarja az alakváltó csupasz, izmos testét. – Mi más lehetne, mint pogány istenség?

– Lehet baziliszkusz áldozata is – válaszolt Kunidana, ahogy visszagondolt a Vörös Városok meséire.

– Vagy egy gorgó is – tette hozzá Aintza nővér. – Az ilyen lények tekintete kővé változtatja a lényeket, de a lélek megdermedve a testben marad, így az átok visszafordítható, akár sok év után is.

– És mi kell a visszaváltoztatáshoz? – kíváncsiskodott Özgür.

– Azt mondják, hogy gyógyító hatalommal meglepően egyszerű – válaszolt az idős papnő. – Ha idehívnánk Jodhildát és megpróbálná...

– Akkor ez a szerencsétlen alak megfulladna a kötörmelék és föld súlya alatt – szólt közbe Kaszás száraz hangon. – Ma már nincs időnk arra, hogy kiássuk a szobrot; elégedjünk meg azzal, hogy megtaláltuk!

A parasztok megkönnyebbült bólogatással fogadták a vezér-vadász szavait, aki megtett néhány hosszú lépést Jurann felé, majd megszólította a magasban őrködő íjászt:

– Küldj villámot a kőbe zárt lélekre, ha úgy ítéled. Bár nem tudom, hogy miért lenne halálos vétek az, hogy találkozott valami szörnyeteggel...

A Jurann bosszúsán nézett le a riválisára, aztán beletörődve megrázta a fejét. Erre a szoborra nem tudott szent ítéletet hívni, már csak azért sem, mert nem volt méltó veszélyforrás; azonban nem értette, hogy miért nem lehetett egyszerűen csak szétzúzni egy ilyen pogány emléktárgyat...

Eközben Kaszás visszament a gödörhöz és csontos ujjait széttárva áldást mondott a szobor felett:

– HOLTAK SEREGEI, TEKINTSETEK LE ERRE A SZUNNYADÓ LÉLEKRE ÉS ADJATOK MEGTISZTÍTÓ LÁNGOKAT, AMELYEK KIÚZIK BELŐLE A GONOSZSÁG MAGVAIT!

A parasztok megkönnyebbült áhítattal figyelték a verem fenekén táncoló halovány fehér tüzet, aztán a vén ítélkező parancsait követve visszatemették a bálványt néhány lapátnyi porladó földdel és egy szabálytalan formájú sűrke kőlappal. Persze a kőszobor enélkül sem tudott volna kimászni, de azért jobb volt az elővigyázatosság...

A társaság naplemente előtt nem sokkal ért vissza az erdőszéli táborba, ahol már várta őket a gőzölgő vacsora. Radhelm lovag nem jött ki a középen felállított nagy asztalhoz, de aki benézett hozzá a sátorba, annak váltig állította, hogy csak Jodhilda kérésére fekszik és valójában már jól érzi magát.

A beteg férje mellett őrködő gyógyító az eget hatalmának köszönhetően egészen nyugodtnak tűnt, de újra meg újra összerезzent, amikor a kórság maradványai kicsikartak még egy-egy kóbor köhögést...

Ahogy a szörny-lehelet híre elterjedt, a falusiak hamar összerakták, hogy Miktulf halálát is ilyen mérgezés okozhatta. Zumar makacs családja továbbra is a gyűrű átkáról beszélt, a túlnyomó többség viszont sokkal hihetőbbnek érezte azt, hogy a végzetes tüdőbajt egy korcs-ember lehelete okozta...

A vacsorából Radhelm lovag mellett Gotvik is kimaradt, aki az Aintza nővérnek küldött gondolati üzenetek szerint még mindig a romokon túl elterülő dombok között keresgélte a szörny-emberek nyomait. A vén erdőjáró nem is próbált meg visszatérni estére, hanem azt mondta, hogy egy biztonságos kis barlangban fog éjszakázni és majd másnap tér vissza a táborba.

30. Az eltemetett

A vadászat tizenkettedik napja ismét templom-nap volt, ami ismét temetési szertartássá alakult. Most nem volt idő arra, hogy komolyabb ünnepélyt szervezzenek, de ezt senki nem hiányolta, hiszen Balog Gildó egy mogorva, magának való özvegyember volt.

A Kullan atya által sietve összerakott prédikáción végül megjelent az elhunytak mindhárom leánya, de tisztességes megemlékezés helyett a három nő csak azon civakodott, hogy ki kapja majd a halott rozoga kunyhóját, jól tejelő kövér tehenét, soványabbik tehenét, kecskéit, csirkéit, kutyáját, ruháját és egyéb evilági javait...

A többi paraszt még ennyire sem törődött Gildó elvesztésével, azonban komolyan aggasztotta őket, hogy az erdőbe kirendelt férfiak közül másokat is utolérhet majd a rút halál.

A falusiak szószólói nagy lendülettel támadták le Lodomir lovagot és egészen jelentős engedményeket sajtoltak ki a tapasztalatlan uraságból. Kyrtrud, aki a közelben kíváncsiskodott, elégedetten és némi irigységgel

figyelte a nép sikerét; de már a fiatal nemest is sajnálta egy kicsit...

Aintza nővér egész nap izgatottan várta azt, hogy végre kiássák a romok között eltemetett kőszobrot. A türelmetlen papnő reggel még azt is megpróbálta megszervezni, hogy néhány paraszt már a templomnap délutánján nekiálljon a munkának, de Kullán atya és az Igazság Fiai határozottan kiálltak ez ellen a szentségtörő terv ellen.

A tétlenségre kárhoztatott vénasszony jobb híján már azt is elkezdte szervezni, hogy ki legyen majd jelen az évszázadokon át szunnyadó lélek felébresztésekor. Jodhilda gyógyító hatalma mindenképp szükséges volt, Radhelm lovag pedig ragaszkodott ahhoz, hogy eközben is védelmezhesse majd a feleségét.

Rajtuk kívül Aintza nővér a tiszteletre méltó Runemund atyát kereste meg, akiről még az is kiderült, hogy felületesen megérti az Attudvan Birodalom nyelvét:

– Engem a Fellegzsoltár közösség avatott be az egek titkaiba – mesélt az alacsony, hajlott hátú öregember elmerengve –, ami Benarnum városában jött létre, a gazdag kereskedő-céhek adományaiból. Aztán a fekete császár bukását megelőző háborúskodás elérte a Vörös Városokat is, így átjöttek Termendros hágóján és nagy nehezen eljutottak Sastorony vidékére...

Runemund északkelet felé intett, ahol a Birkás-domb füves lejtői eltakartak mindent, de a domb tetejéről már láthatóak lettek volna a Sasbércek távolban magasodó hegycsúcsai.

– Én harminc évvel a menekülésük után, Isenbord király harmadik évében érkeztem hozzájuk; de fiatal tanítványként még találkozhattam Majtagarri mesterrel, a kiváló dalnoknővel...

– Csodálatosan hangzik... – helyeselt Aintza érdeklődő mosollyal. – És azóta mi történt ezzel a közösséggel?

– Évtizedeken át dicsőítettük a szent harmóniát, de végül úgy elsorvadtunk, mint a jeges hegyek közé hurcolt délvidéki virág – válaszolt

Runemund a fejét lehajtva. – A hercegek alig törődtek velünk, az öregedő tanítók sorra haltak meg, a helyi népek közül pedig túl kevesen láttuk meg a szépséget ebben az idegen, kifinomult művészetben...

Délután Gotvik is előkerült a vadonból, és táborba érkezve kurtán beszámolt a többieknek arról, hogy mit talált a romokon túl:

– Azok a karmos rémségek a Lassú-víz mocsaraiból jöhetnek, vagy esetleg a dombhát déli részéről. A szaguk mindenfelé tekereg, de fészket nem találtam. Tegnap este még találkoztam egy rémmel a keleti lejtőkön, de a dárdám rosszul találta el és elfutott...

– Miért nem küldted utána a kutyát? – kötözködött Arnass testvér.

– Nem akartam, hogy úgy végezze, mint Radhelm.

– A lovag túlélte a mérég-leheletet – helyesbített Kaszás a homlokát ráncolva. – Egyébként meg mit kóboroltál annyit a vadonban? Úgy számoltuk, hogy délre bőven visszaérhettél volna...

– Lehet, hogy beiktatott egy kis kikapcsolódást – szólt közbe Kiri gyerekes gúnnyal. – Benézett estére az egyik faluba, keresett valami nőt...

– Egy frászt! – tiltakozott a ráncos arcú erdőjáró felháborodottan.

– Szörny-embereket kerestem, barlangban éjszakáztam...

– Ezek szerint nőstény-trollok volt a szerencsés kiválasztottak? – kontrázott rá Nasrin. – Úgy hallottam, hogy nagyon kitartóak...

Az Igazság Fiai szúrós szemmel fordultak az alakváltó felé, Gotvik pedig köpött egyet és sietősen eloldalgott.

A vadászat tizenharmadik napján Jodhilda elégedett mosollyal égette bele a fekete jelet a tábor közepén felállított táblába, hiszen a kora reggeli vizsgálat már teljesen egészségesnek mutatta Radhelm tüdejét.

Ez tisztázta, hogy egy-két belégzésnyi korcsemer-lehelet még teljesen kezelhető volt; de a gyógyító így is határozottan kérlelt mindenkit,

hogy vigyázzanak az alattomos kis szörnyek ellen.

A reggeli után Kaszás Tarholmi Urdin úrfit jelölte ki a tábor őrzésére, amit a fiatal vitéz felháborodott szitok-áradattal fogadott. Jurann mester odasietett, vállon ragadta és csendre intette a lobbanékony társát, aztán pedig magában bosszankodott azon, hogy a goromba kirohánás után már nem tudja kimenteni a kölyköt az unalmas őr-szolgalát alól.

Urdin irigykedve figyelte, ahogy a többi vadász a munkára kirendelt tíz paraszttal együtt bevonult a sötét, sár-szagú, nyirkos erdőbe. Természetesen vén tölgyfákat kerülgető falusiak is szívesen cseréltek volna a kényelmes táborban hátramaradó úrfival...

A munkára beosztott legények és férfiak most egy talicskát is hoztak magukkal, ami egészen jó állapotúnak tűnt, de a kereke olyan irgalmatlanul nyikorgott, hogy azt a lidércek is megirigyelhették volna. Az erdőben végigvonuló társaság gyanakodva figyelt minden zugot és vehemensen vitatkozott arról, hogy mikor fognak újra felbukkanni a karmos szörnyetegek.

Az út kétharmada eseménytelennek bizonyult; aztán pedig apró korcs-emberek helyett egy jól megtermett medve tört elő egy szedres-kökényes bozótból. A bozontos vadállat hangosan morgott és két lábra ágaskodott, de aztán megfordult és az avarban csörtetve elszaladt.

Jurann mester az előtte haladó vadászok miatt nem tudott időben löni, így fintorogva eresztette le az íját; Gotvik pedig mohó vigyorral fordult Kaszáshoz:

– Kövessem a nyomait? A csapatunkkal könnyen és gyorsan leteríthetjük...

– Nem kell! – válaszolt Kaszás a válla felett hátranézve. – Ez egy óvatos, közönséges medve volt, nem fenevad és nem élőholt. Ha csak lehet, kímélni kell, mert sok ostoba rémséget agyonverhet helyettünk...

– És mi van, ha valójában ember volt? – kérdezett közbe Kyrtrud egy gyors visszaváltozás után. – Úgy tudom, hogy Voldmarkon él egy medve-alakváltó...

A vén ítélkező megvakarta a kopasz fejét, aztán kedvetlen hangon válaszolt:

– Siessünk tovább a romok felé, és legyünk óvatosak. Nasrin majd megszaglássza a vermeket és akkor megtudjuk, hogy járt-e arrafelé a medve...

A farkas határozottan bólintott; aztán meglódult, hogy a csapattal párhuzamosan haladva figyeljen a veszélyekre.

A romokhoz érkeve Nasrin előresietett körülszaglászni, de megkönnyebbülten állapította meg, hogy a gödörben nem járt medve, a szobrot eltakaró kő pedig ott van, ahol hagyták. Ennek ellenére a vadászok között többen is vitatkoztak arról, hogy vajon a hírhedt völdmarki boszorkányok mennyit tudhatnak a falujuk közelében zajló kincskeresésről.

A szobor kiemelése veritékes, unalmas és bosszúságokkal teli munka volt. A gödör fenekén két-három alak kapirgálta a korhadékot, hamut és kőtörmeléket, ami körülvette a csontsínű női testet, a többiek pedig bővítették a vermet és talicskázva-lapátolva arrébb hordták a kitermelt földet.

A parasztek eleinte még pattogó sértéseket zúdítottak minden kődarabkára, amin megakadt az ásójuk; de aztán fokozatosan erőt vett rajtuk a kimerültség és némán dolgoztak tovább...

Az ebédet ismét a romok és a két kidőlt tölgyfa között fekvő tisztáson fogyasztotta a társaság. A hangulatot megpecsételte, hogy a nádasok poshadt szaga ezen a napon különösen erős volt, Aintza nővér pedig türelmetlenkedett és szidta a parasztek munkáját.

Végül aztán a délután közepére teljesen kiszabadult az összekuporodott, ülő helyzetben megformált nőalak. A szobor kétszer olyan nehéz volt, mint egy hasonló termetű élő ember, de három erősebb paraszt viszonylag könnyen felhozta a gödörből.

Jurann és Arnass újra megpróbált a bálvány megsemmisítése mellett érvelni, de csak annyit tudtak kialakítani, hogy Jodhilda ne a titokzatos romok között próbálja meg felébreszteni a kővé vált idegent.

Radhelm azt is fontosnak érezte, hogy ne a falu közelében eresszék szabadon a pogány nőt, így végül Nasrin ötletét fogadták el, aki emlékezett rá, hogy a romoktól északra van a völgyben egy egészen kényelmes tisztás.

A parasztok között Volkbart, a kovács fia széles mosollyal bámulta a kőből formált női test érett és vonzó, de nem eltúlzott vonalait; a többiek viszont megkeresték a tarisznyáikat és toporogva várták, hogy mikor indulhatnak vissza a faluba.

– A mai munka ennyi volt – jelentette ki Kaszás kifejezéstelen arcával, ahogy felfigyelt a készülődésre. – Indulhattok vissza a faluba. A biztonság kedvéért elkísér benneteket Arnass mester.

A zigori hitszónok fintorogva kapta fel a fejét, ahogy elhangzott a neve, aztán elnyújtott léptekkel odasietett és kötözködni kezdett:

– Miért akarsz elküldeni? Olyan dolgokat forralsz, ami szembemegy az IGAZSÁGGAL?

– Mert valakinek vezetnie kell az embereket, és a sok harcos mellett te vagy az, aki ilyen tehetséget birtokol.

– Akkor miért bízol rám védelmezést? Azt reméled, hogy a paraszttal együtt agyonvág a medve?

– Azért te sem lehetsz törékeny pohárka, hiszen vadásznak nevezed magad... – vágott vissza Aintza nővér.

– De ha félsz egyedül, magaddal viheted Jurann mester is... – tette hozzá Kyrtrud gúnyos hangon.

Arnass nyelt egyet, ahogy ráébredt arra, hogy ezek a fondorlatos gazemberek nem csak őt akarják félreállítani... Rövid töprengés után azonban felcsillant a szeme, és határozott, hatalommal felruházott hangon szólalt meg:

– BERKER LOVAGOT VISZEM MAGAMMAL. EGYÜTT MÁR TUDUNK GONDOSKODNI AZ ÖSSZES PARASZT BIZTONSÁGÁRÓL.

A sólyomföldi lovag egy kurta bólintással elvállalta a feladatot, amit Arnass elégedett mosollyal nyugtázott. A keleti barbárok közül származó vitéz kiemelése egészen hatékony húzásnak tűnt: Berker talán nem volt annyira álnok, hogy egyedül merényletre vetemedjen, viszont egy nagyobb összecsapásban bizonyára a züllött cimborái mellé állt volna Jurann és az Igazság ellen...

Az indulás előtt Aintza nővér elkapta Berker lovagot, hogy lélekkötés segítségével távoli kapcsolatot biztosítson, Kaszás pedig odasietett és becsatlakozott a gyors szertartásba, hogy ő is hozzáférhessen a gondolati üzenetekhez.

Eközben Arnass tüntetőleg megindította a parasztokat a patak felé; Radhelm pedig felfigyelt egy szakállas alakra, aki a taligát hurcolta a lépcsőn és elkérte a nyikorgó járgányt a szobor szállításához. Amikor a lelki kapcsolat létrejött, Berker intett Özgür és a többi vadász felé, majd fürge léptekkel lódult a falusi nép után...

Az egyszerű szertartás végrehajtása után Aintza nővér lecserélte a koszos ruháit és felvett egy acélkék vászonból varrt köntöst, amihez a régi hagyományok szerint egy hangsúlyos, elegáns ívű csuklya tartozott. Jurann mester morgolódot azon, hogy a papnő miért akarna pogány boszorkánynak öltözni, de a jelen lévők közül csak Gotvik fogadta bólogatva a panaszait.

Sebesdombi Runemund atya és az Almáskerti házaspár eleve szí-
vós, de tisztességes és jó állapotú ruhákban érkeztek, Kaszás és vadász-
testvérei viszont most is úgy néztek ki a legyőzött katonáktól megörö-
költ fegyverkabátokban, mint egy trehány, de veszedelmes rablóbanda.

Aintza nővér nem akarta, hogy romok közül kiemelt nő ébredése
után azonnal szembesüljön ezzel a szégyenteljes hordával, így megpró-
bálta rábeszélni Kaszást arra, hogy őrködjön a romok között és avat-
kozzon közbe, ha a felébresztett nő valami praktikával segítségül hívná
a templom védő-lidérceit.

A vén ítélkező felismerte, hogy ez csak egy ürügy, de mégis belement
a dologba, hiszen a büszke vadász-nővére hat év után először alkalmazta
a „kérlek szépen” varázsigét. A vén mester maga mellé vette Özgürt,
Gotvikot és Kyrtrudot, hogy legyen egy megbízható társa és szemmel
tarthasson két potenciális bajkeverőt.

Jurann mereven ragaszkodott ahhoz, hogy jelen akar lenni a po-
gány papnő ébredésénél, de Aintza nővér rá tudta beszélni arra, hogy
elrejtőzve figyelje majd az eseményeket.

– Elég lesz egyetlen gyanús mozdulat – fogadkozott a nagydarab
ítélkező fenyegető mosollyal –, és a némbert felemészti az ítéletem...

A szobor átszállítása közben Nasrin a Páfrányos-patak mentén ve-
zette a csapatot, folyásiránnyal szemben, a nádasok és a lejtős dombol-
dal között tekergő ösvényen. Az út negyed óráig tartott, de csak azért,
mert két helyen is vissza kellett vágni a burjánzó bokrokat és indákat.

Végül a társaság megérkezett egy dús, illatozó fűvel és tarka vadvi-
rágokkal megáldott tisztásra. A rétet keletről a patak partja, nyugatról
pedig bozót és erdő határolta; a rövidebb északi oldalon pedig egy me-
redék, sziklás lejtő emelkedett fel három emeletnyi magasságba.

Jurann négykézlábra ereszkedett, hogy felkapaszkodjon a poros, cse-
nevész gazokkal benőtt sziklákra és helyet foglaljon a magaslat tetején.
A patakpartig ágaskodó kőszirt olyan volt, mint egy természet által

formált bástya, aminek a tetején sűrű kökénybokrok és nagy sziklák biztosítottak kiváló fedezéket.

Az izmos íjász rosszállóan végigmérte a szoborral ügyetlenkedő társait, aztán felemelt egy nyílveesszőt és zengő szavakkal imádkozott:

– **ÖRÖK IGAZSÁG, ADJ MEGTISZTÍTÓ HATALMAT, HOGY AZONNAL ÍTÉLHESSEK, AMIKOR A POGÁNY NŐ ÁLNOKSÁGA LÁTHATÓVÁ VÁLIK!**

Az egek haragja leszállt a nyílhegyre, visszhangzó robajával megtörve a patak-csobogás és szelíd szellő idilli hangjait. A patak felett csattogó szárnyakkal emelkedtek a fel a riadt vadkacsák, a tölgyfák között pedig hullámzó ívben suhant távolabb egy harkály...

A rét közepén Radhelm és Kunidana úgy helyezték el a szobrot, hogy a magaslat a háta mögött legyen, harminc lépésnyi távolságban. Aintza a patakparton megnedvesített egy köteg rostos gatz és letisztogetta a szobor sima felszínét; Jodhilda pedig besegített és egy rongyocskával letörölte a makacsabb sár-foltokat is.

A rendhagyó mosdatás után a két nő előkereste az előkészített hófehér vászonköpenyt és beburkolták vele az idegent annyira, amennyire az ülve megmerevedett test engedte. Eközben Nasrin eltávolította a taligát a rétről, majd felvette állati formáját és eltűnt a bokrok között...

Kunidana türelmesen várakozott a rét közepén, de Aintza ráförmedt és elküldte, hogy szolgáljon tolmácsként Jurann mellett és fordítsa le az ítélkező számára a birodalmi nyelven folytatott beszédet.

Az ifjú papnőnek már a nyelvén volt a tiltakozás, de az idős nővér megtoldotta a kérését egy titkos gondolati utasítással:

– *A valódi feladatod az, hogy megállítsd Jurannt, ha ok nélkül akarná lelőni a vendégünket. MENJ, ÉS FIGYELJ ARRA AZ ÓRÜLTRE!*

A megszentelt sugallat megtette a hatását: Kunidana felülemelkedett a sértődöttségen és átgondolta, hogy hogyan tudná féken tartani a félelmetes erejű fanatikus. Ahogy felkapaszkodott a szirtre, Jurann egészen barátságos hangon szólította meg:

– Készülj fel az ítélkezésre te is! Ki tudja, mire képes az a boszorkány...

– Én tolmácsnak jöttem – válaszolt Kunidana, ahogy felegyenesedett és leporolta a tenyerét. – A Vörös Városokban megismertem a birodalmiak nyelvét, tudok fordítani, ha azon beszélnek.

– Nem jó ötlet – csóválta a fejét az izmos íjász. – Ha meghallja, elveszítjük a meglepetéssel járó előnyt.

– Használhatok gondolati üzeneteket, ha kérek tudást az egekből.

A gyanakvó íjász egy kurta bólintással nyugtázta a tervet, Kunidana pedig behúzódott egy nagyobb bokor mögé és szemeit lehunyva kitérte lelkét. A békés elmélkedésben szétfoszlottak az evilági ingerek, és néma kristály-szálak hálójaként feltárult az elhunytak határtalan tudása...

Eközben Jodhilda úrnő is elindította a központi szertartást: megállt a kőből formált nőalak előtt és a sima homlokot megérintve finoman, de határozottan előhívta a gyógyító hatalmat.

A lélekláng elszivárgó foszlányai apró ködpamacskok formájában táncoltak a gyógyító ujjai körül, de a kőből formált fej megmaradt változatlanul, úgy, mintha teljesen egészséges testrésze irányult a volna a kezelés.

Jodhilda lehunyta a szemét a teljesebb összpontosításhoz és a hatalmát fokozatosan kiterjesztve feltérképezte az egész testet...

A mellette álló vadászok türelmetlenül fészkelődtek, ahogy eltelt egy perc, majd még egy...

A szobor belsejében a finom sziklarétegek és redők kirajzolták az emberi test felépítését...

A dermedt kő-test nagyon távol állt egy hús-vér embertől, de mégsem volt rajta sérülés vagy hiányosság...

Minden kis részlet teljes épségben illeszkedett a környezetéhez...

Öt perc néma várakozás után Jurann megunt a dolgot, felállt és lekiabált a rétre:

- Ezt megúsztuk, ez a pogány már nem fog feltámadni!
- Ez nem közönséges öldöklés – rikácsolt vissza Aintza –, idő kell hozzá! HA UNATKOZOL, ELMEHETSZ, DE NE ZAVARD AZ ÚRNÓT!

Az izmos ítélkező először sértődötten vicsorgott, de aztán egy sóhajjal kilehelte haragját és fásultan ereszkedett le, hogy visszabújjon a fedezékbe. A hosszas örökös nagyon értéktelennek tűnt, de hozzátartozott az Igazság szolgálatához...

Jodhilda néhány mély lélegzetvétel után újra becsukta a szemét és lazán szétterülő kezelést küldött a szoborra. Látható változás most sem volt, de a hatalom egyenesen keringett a kő-idegek mentén...

A következő hatalom-adagnak ugyanez lett a sorsa: megindult, hogy keresse a sérült részeket, de nem talált határvonalat és csak körbe-körbe keringett...

A gyógyító felbátorodott és újra meg újra megismételte ezt az egyszerű kezelést...

A percek gyorsan pörögtek, eltelt egy negyed óra, de a szobor továbbra is dermedten állt...

Most nem volt cirkalmas sebhely, nem kellett a gyógyulást pontosan vezérelni, így Jodhilda csak azzal törődött, hogy egyre több és több hatalmat hívjon elő...

Ezalatt Runemund és Aintza leültek, amikor már nem bírták az elhúzódó várakozást; Radhelm viszont állva örökölt, aggodalom és büszkeség keverékével figyelve a törékeny, de nagy tudású feleségét...

Fél óra után már érezhető volt a szellemi kifáradás, úgy, mintha a gyógyító végigdolgozott volna egy nehéz napot az ispotályban...

A szobor körül halványan derengő felhőt formált a hatalomnak az a kis töredéke, ami szép lassan kiszivárgott a testből...

A hosszú várakozásnak hirtelen lett vége: a gomolygó ködfoszlányokba burkolózó szobor csontsárga felszíne egyszer csak besötétedett, gesztenyebarna színt vett fel és megtelt az élő test hajlékonyságával...

A múltból érkezett vendég sóhajtott egyet, tétovázva kitárta a szemeit és imbolyogva fészkelődött, ahogy elhelyezkedett a puha fűben.

Eközben Jodhilda is hátrébb lépett, megtántorodott és szédelegve huppant le Aintza és Radhelm közé. Az éberem örködő lovag a kardjához kapott, de nem rántotta elő a fegyvert; Jurann pedig összerezett és megfeszítette az íjat...

Aintza nővér várt néhány hosszú pillanatot, aztán rekedt, de elegáns hangon megtörte a csendet:

– Nola deitzen zara zu?

– *Hogy hívnak?* – tolmácsolt Kunidana, az előtte lapuló íjász elméjébe irányítva a hangtalan szavakat.

Jurann riadtan körbenézett, de pár pillanat alatt összerakta, hogy mi történik és honnan érkezett a gondolati üzenet. Eközben a hosszú átokból felébresztett nő megdörzsölte a szemeit, majd dallamos, patogó szavakkal válaszolt:

– Nannati deitzen naiz, Adttudvan lureko katakúmit morroja.

– *Nannati vagyok, Attudvan földjéről... valamilyen... varázsló.* – fordított Kunidana, először lendületesen, de aztán tétovázva.

Jurann tudta, hogy ez még nem elég arra, hogy a végtelenül türelmes egék elítéljék a sötét bőrű pogányt; de félt attól, hogy a rövid késlekedés is végzetes lehet. Az íjász abba is belegondolt, hogy saját lelkére vállalja a döntés súlyát, de tartott attól, hogy az ítélet hatalma nélkül a célpont túlélhetné a lövést...

Eközben Aintza nővér elmosolyodott, amikor ahogy belegondolt, hogy milyen tudást hordozhat a romok közül kiemelt varázslónő; aztán pedig elegáns meghajlás kíséretében üdvözölte a múltból érkezett vendéget:

– Ongi etorri, Nannati!